

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



bait

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
JADE WEST

BAIT



Yazarın manevi hakları ileri sürölmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğör bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğör elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine aşağıdaki e-posta adresinden yazabilirsiniz.

Kapak tasarımı RBA Designs'dan Letitia Hasser tarafından yapılmıştır
<http://designs.romanticbookaffairs.com/> John Hudspith tarafından düzenlenmiştir
<http://www.johnhudspith.co.uk>
Tüm sorularınız için

jadewestauthor@gmail.com İlk yayın tarihi

2017

*İskandinav amından mutfaklara, 42 in plazma ekran televizyonlara, gri Ford Fusion'lara ve bunları içimde büyüyen
hayattan üstün tutan aptala.
Bu senin için, gt herif.*

K O N T E N T S

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[yazan Jade West](#)

BİR

Rüyalarımı saklamak istiyorum, kötü olanları bile, çünkü onlar olmadan tüm gece boyunca hiçbir şeyim olmayabilir.
Joseph Heller

ABIGAIL

Gece terörlerinin tam olarak ne zaman başladığını söyleyemem. Onları tetikleyen travmatik bir çocukluk deneyimi yoktu. Gece çılgınlıklarının başlangıcını belirleyen bir an yok. Beş yaşındaki mutlu bir kızın karanlıkta terleyerek ve feryat ederek uyanmasına neden olan önemli bir olay yok.

Ailem bunu izlememem gereken televizyona bağladı. Oyun parkındaki büyük çocukların korkunç hikayeleri. Aşırı aktif bir hayal gücü.

Nereden geldikleri önemli değil. Pek değil.

Davet edilmeden geldiler ve yerleştiler. Kalıcı olarak. Asıl önemli olan da *bu*.

Her gece mutlaka canavar beni çalılıkların arasında kovalardı. Her gece hayatım için koşarken sıcak nefesini ensemden hissedirdim.

Her gece canavar biraz daha yaklaşıyordu. Biraz daha büyüdü. Biraz daha korkutucu.

Canavarın beni ilk olarak ne zaman ve neden avlamaya başladığını söyleyemeyebilirim ama çılgılık atmayı ne zaman bıraktığımı söyleyebilirim.

Kabusların ne zaman dehşet olmaktan çıktığını ve canavarın bir adama dönüştüğünü

söyleyebilirim. Onları ne zaman istemeye başladığımı bile söyleyebilirim.

Kovalamacayı istemeye. *Onu* istemeye.

Ve sonunda bir gün kabusların ne zaman canlandığını size

söyleyebilirim. Benim adım Abigail Rachel Summers ve bu gece

yem oluyorum.

* * *

İki hafta önce.

Jack Dobson geleneksel olarak çekici diyebileceğiniz bir adam. Simetrik bir yüzü, yüksek elmacık kemikleri ve tam olarak doğru

jöle miktarını arttırdı.

Ofisteki pembe tişört tugayının bir üyesi ve şu anda bir tane giyiyor, bu akşam yemek için seçtiğim tükürük ve talaş lokantasında tamamen yersiz görünüyor.

Jack ailemin onaylayacağı bir adam. Pazar günü rosto yerken sohbet edebilecekleri türden. Hatta belki de mevcut siyasi manzara hakkında dostça bir tartışmaya girebilirler.

Bu işin daha ileri gitmesiyle hiç ilgilenmiyorum. Pembe gömleğinin altında ne olduğunu görmek istemiyorum ve benimkinin altında ne olduğunu görmesine izin vermeye de hiç niyetim yok.

Aslında burada olmamam gerekiyor ama biftek güzel ve bu sabah fotokopi makinesinin başındaki yönetici kızlar tarafından zorlandım.

Onlara Jack Dobson'ın iyi bir adam olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Benim için fazla iyi.

Henüz tanışmadığım bir meslektaşım ile ilgili başka bir hikâye anlatırken gülüyor. Mantarlarımı bitirirken kibarca gülümsüyorum.

"Worcester'dakilerle henüz tanışmadın, değil mi?" diye tekrar soruyor. Yine başımı sallıyorum. "Merak etme," diyor. "Altı ayını doldurduğunda mobilyaların bir parçası gibi olacaksın. Yaz barbeküsü yaklaşıyor. Ondan sonra *herkesi* tanıyacaksın."

Altı ayı doldurmak ve herkesi tanımak istemiyorum. Office Express'teki işim umurumda değil ve Jack gibi birinin benim gibi biri için iyi olabileceği de umurumda değil.

Belki başka bir yerde ve zamanda, ama burada ve kesinlikle şimdi değil.

Burada köksüzüm. Hiç yaşamak istemediğim bir hayatın üç ayındayım. Yeni bir başlangıç için en iyi şansım olduğunu düşündüğüm kâğıt inceliğindeki varlığımın üç ayı.

Burada Jack'le birlikteyim çünkü bir gün içimde ruhumu parçalayan kayıp acısı olmadan uyanma umudunu ölümüne taşıyorum. Artık benim dünyamın bu olduğunu bir kez daha anladığımda karnımı tutup yastığıma sarılıp ağlamayacağım.

Ben bir pragmatistim. Ya da bu günlerde öyleyim.

Eğer uyanacak ve bu yeni hayatın o kadar da kötü olmadığını fark edeceksem, gerçekten de bir benzerinin olması gerekiyor.

Bu yüzden, bir gülümsemeye daha zorladım. Sahte bir gülüş daha. Bir içki daha sipariş ettim. Jack'le, onun kibar gözleriyle ve pembe gömleğiyle ilgilenmeye çalışıyorum. Boynumdaki ilmiğin sarkan bir ton yük olmadan normal bir hayat yaşayan normal bir kızmışım gibi davranmaya çalışıyorum.

Sanırım bana inanıyor. Üç bardak beyazdan sonra kendime bile inanmaya başladım. Ta ki *onu* görene kadar. Bardaki adamı.

Çok fazla kot giyiyor. Büyük çamurlu botların içine sokulmuş kirli kotlar. Bıyığı ve omuzlarına kadar uzanan yağlı saçları var ve gözleri hiç de nazik değil, hatta yakın bile değil.

Ve bana bakıyor.

Birden Jack'in pembe gömleğinin altında ne olduğunu asla öğrenemeyeceğimden emin oluyorum. Nefesim kesiliyor ve sinirlerim karnımda düğümleniyor, kalbim bunun gerçekten o olabileceği düşüncesiyle şimdiden güm güm atıyor.

Belki denim adam beni kovalayan kişi olur. Belki

o benim canavarım olur.

"Dünya'dan Abigail'e." Jack'in kahkahası o kadar mutlu ve habersiz ki. Sarsılarak ona

döndüğümde gülümsüyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Yorgun olmalıyım. Uzun bir gündü."

"Perşembe günleri böyle olur. Teslimat günü, değil mi?"

Başımı salladım. "Hâlâ ipleri öğreniyorum. Ürün kodları kulaklarımdan

ıkıyor." "Başaracaksın," diyor nazıkçe. "Öğrenecek çok şey var."

Değil ama yine de gülümsüyorum.

Hesabı isteyene kadar çatal bıçağıma tabağıma koyduğumu bile fark etmemiştim. Panik anlık ve yoğun, aramızdaki standdan tatlı menüsünü alırken kalbim boğazımda.

"Belki biraz çikolata beni uyandırır," diye öneriyorum ve o da elini karnına götürüyor.

"Benim için değil. Başka bir şey yiyemem." Duraksıyor. "Ama sende bir tane var. Belki bu seni bir kulübe gidecek kadar neşelendirir. Divas'ta disko gecesi var. Perşembe gecesi özel, satış elemanlarından bazıları çoktan çıktı."

Barda bir viski içip bir tane daha sipariş eden benim adamı izliyorum. Jack siparişimi alması için garsonu çağırırken ağzı bir karış açık bıyıklarını düzeltiyor ve bana bakıyor.

Denim adamı beni istiyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

Dudaklarındaki sinsi gülümseme bana onu istediğini bildiğini söylüyor.

Benim kirli ruhum, iyi vakit geçirmek isteyen diğer kirli ruhlar için bir işaret olmalı. Her zaman böyledir.

Üzerimde kokusunu alıyor olmalılar. Havada tadına bakmalılar. Benim gibi ucubelerin boktan frekanslarına odaklanmalılar. Neyse ki sıradan insanlar, tatlı Jack gibi, hiçbir ipucu olmadan kafalarının üzerinde yuvarlanıyorlar.

Denim adamın kirli ellerinin üzerimde olduğunu düşündükçe bacaklarımin arasındaki karıncalanmayı hissetmek istemiyorum. Onun içindeki pis aletini düşündükçe masanın altında kalçalarımı sıkamak istemiyorum.

Onu istemek istemiyorum ama istiyorum.

Burası şehir merkezinin dışında. Nehir yolunun otoparkın arkasından geçtiğini zaten biliyorum. Bir Perşembe akşamı karanlık ve sessiz olacağını, etrafta neredeyse hiç kimsenin olmayacağını biliyorum.

Gateaux'm geldiğinde ona bakmamaya çalışıyorum. Jack'e ofisteki on yıllık geçmişi hakkında sorular soruyorum, utanmadan benim hakkımda soru sormasını engelliyorum.

Tabağım temizlenene kadar benim adam iki shot daha içti. Dudaklarını yalıyor ve bana şok edici şeyi gösterirken sırtıyor. Uzatığı parmaklarını görünce amım zonklıyor.

İkisi pembe, biri pis kokulu.

Gerçekten iğrenç biri.

Bunu gerçekten istemiyorum.

Onunla göz göze geldiğimde ve en nazik şekilde başımı salladığımda kendimi en az onun kadar iğrenç hissediyorum. Jack farkına bile varmıyor, hesabı ödemek için elini kaldırmakla meşgul.

Denim'li adam içkisini bitiriyor ve arka girişe yöneliyor. Geçerken o kadar yaklaşıyor ki üzerindeki mazot kokusunu alıyorum. Acaba siki de böyle mi kokuyor?

Jack ben itiraz edemedi hesapı ödüyor, takım elbise ceketini alıp omuz silerken gülümsüyor.

"Hadi dans pistine gidelim," diyor ve benim kaçamak ifademe karşılık verdiğinde kendimi kaltak gibi hissediyorum. "Hâlâ çok yorgunum," diye yalan söylüyorum. "Eve dönmeliyim, yarın uzun bir gün olacak."

Başımı sallıyor. Omuz silkiyor. Sonra da dışarıda beni bekleyen pislik herifin aksine, gerçekten iyi bir adam olduğunu gösteriyor. "Tabii, elbette. Başka bir zaman. Seni eve bırakırım."

"Gerek yok," dedim. "Taksi çağıracağım." Telefonumu kaldırıyorum.

"O zaman gelmesini bekleyeceğim," diye teklif ediyor ama ben başımı sallıyorum.

"Cidden, gerek yok. Çocuklarla birlikte Divas'a gidin. Hızlı olursan iyi bir dans edebilirsiniz."

Ben eşyalarımı toplayana kadar kararsız görünüyor. Ona bakmıyorum, o beceriksizce oyalanırken taksi numarasını tuşluyormuş

gibi yapıyorum. Sahte telefonu kulağıma dayıyorum ve ona sabah görüşeceğimizi söylüyorum.

Vedalaşp isteksizce ön çıkışa yöneldiğinde hâlâ ahizeyi tutuyorum.

Arka tarafa gitmeden önce yirmi saniye bekledim.

Burası karanlık, tıpkı olacağını bildiğim gibi. Spot ışıkları tüylerimi diken diken eden turuncu bir parıltı yayıyor. Otopark o kadar boş ki, hırpalanmış eski bir kamyonu yaslanmış kot pantolonlu adamı görmek kolay. Beklerken sigara içiyor, topuklarını asfaltta ona doğru takırdarken zar zor doğruluyor.

Konuşmaya çalıştığında bir elimi kaldırıyorum, dudaklarımı doğrudan pis ağzına götürürken bedenimi onunkine yaslıyorum. Duman ve viski tadı geliyor. Bıyıkları üst dudağımı gıcıkıyor ve bu beni ürpertiyor.

Sigarasını söndürüyor ve kirli parmaklarını ceketimin içine sokuyor.

El hareketini hatırlayınca klitorisim karıncalanıyor. *İki pembe*. Pis eli eteğimin altından yukarı kayarken bacaklarımı ayırıyorum. Külotum çoktan ıslanmıştı. Beni dantellerin arasından okşarken açık ağzına doğru inliyorum.

O kaba. Beceriksiz. Parmakları o kadar sert bastırıyor ki

ağrıyor. "Böyle güzel küçük bir şey için pis orospu,"

diye homurdanıyor. "Becer beni," diye tıslıyorum.

"Sert severim."

Saçımdan tutup başımı geriye çekti. "Bu doğru mu?"

Karanlık şimdiden içimde, onun pis aletini alma düşüncesiyle adrenalin pompalıyor. Zayıf ama

kaslı. Uzun boylu ve sıırım gibi. Ve hızlı.

Hızlı olacağına eminim.

Aletini kotunun içinden avuçluyorum ve kemerini gevşetiyorum, kendimi ondan iyice uzaklaştırmadan önce bir öpücük daha için dilini ağzıma alıyorum.

Ben birkaç adım geri çekilirken kara gözleriyle bana

bakıyor. "Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor ama ben

yürümeye devam ediyorum. O beni takip ederken tenim

karıncalanıyor. Ayak sesleri ağır. Sert. *Hızlı*.

"Hey, kaltak. Burada neler oluyor?"

Omzumun üzerinden ona bir bakış fırlattım ama devam ettim.

O mesafeyi kapatırken hızlanıyorum, nehir yolunun girişine ulaştığımda koşmaya başlıyorum.

Ve sonra beni yakaladı. Eli koluma dolanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor, birbirimize bakarken nefesi yüzümde sıcak bir şekilde hissediliyor.

Bluzumun içinden memelerimi sıkarken inliyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki kendimi onun kalçasına yaslıyorum ve külotumun içinden amımı okşuyorum.

"Bütün deliklerini sikeceğim, seni pis orospu," diye

geveliyor. Bir an için ona izin verip vermemem

gerektiğini düşündüm.

Damarlarımdaki adrenalinin tüm bunlara değip değmediğini

merak ediyorum. *Yaşadığımı* hissetmek tüm bunlara değer

mi?

Ama hayatta olduğumu hissetmek elimde kalan tek şey. Geçip giden anlar beni ayakta tutan tek şey.

kalbim şakaklarımda güm güm atmaya başladı.

Canavar.

Nefesi boynumda.

Elleri üzerimde.

Ama hayır.

Bu o değil.

Hiç

olmadı.

"Sevişmek istiyor musun, istemiyor musun, seni çılgın sürtük, ha?!" Karanlıkta gözlerini göremediğim için mutluyum. "Aklını başına topla!" Ve verdim de.

"Hayır," dedim ona. "İstemiyorum."

Nehir yolunun karanlığına bakıyorum, nefesinin altında küfredip geldiği yoldan geri dönerken adrenalin azalıyor. Kamyonetine ulaşıp alarmı öttürmeden önce "Dinleniyorsun amına koyayım!" diye bağırıyor.

Kamyonun uzaklaştığını duydum ve bagajında sıkışıp kalmadığıma sevindim. Bir yere gidemeyecek kadar sarhoştu.

Kafayı yemiş olabilirim ama benim bile hassasiyetlerim var.

Çayırıların ötesindeki şehrin ışıltısına bakıyorum, uzaktaki küçük dairemi hayal ederken nehrin tıslamasını dinliyorum. Işıklar kapalı olacak. Oda seyrek ve soğuk, sadece eski hayatımdan yanımda getirdiğim bir avuç ıvır zıvırla dekore edilmiş.

Utanç gözyaşlarım sessiz. Uyuşmuş olanlar her zaman en acınası olanlardır.

Ama bu gece beni ağlatan şey külotumdaki kirli parmak izleri ya da dudaklarımdaki viski tadı değil.

Bunlar karanlıkta bir canavar istemekten utanan birinin gözyaşları değil. Merhamet edilmeden alınmayı istemenin gözyaşları. Gerçekten dehşet verici bir şeyin kıyısında olmanın getirdiği rahatlama vaadini istemenin gözyaşları.

Kaybettiği hayatının yasını tutan birinin gözyaşları bunlar.

Eski arkadaşları. Eski işi. Yeşil koridoru ve oturma odasının penceresindeki rüya kapalı olan eski dairesi. Daha nefes bile almadan çaldıkları bebeği.

Ve onu onun içine sokan adam. Beni

yok eden adam.

İKİ

Canavarlar gerçektir ve hayaletler de gerçektir. İçimizde yaşarlar ve bazen kazanırlar.
Stephen King

Phoenix

Buğulu nefesim ve kulaklarımdaki nabzımla yamaçlara vurmanın, bir yere vardığım yanılsamasını veren bir yanı var. Bazen yeterince hızlı koşabilsem tüm hatalarımı geride bırakabileceğimi hissediyorum.

Malvern Tepeleri'nin zirvesindeki fenere doğru ilerlerken şafak tepede söküyor, aşağıda insanlar Cuma sabahına başlarken ışıklar parılıyor. Aşağıda kahvaltı masasının etrafında tıkış tıkış oturan erken kalkanları düşünmek acı tatlı. Sohbet, kahkaha ve tartışmalar. Radyoda şarkılar. Arabada müzik.

O Cuma hissi.

Aile.

Bir zamanlar bunun ben olacağımı düşünmüştüm.

Mariana hala burada olsaydı, gülerdi. Bazen gözlerimi kapattığımda onu hala önümde hissediyorum, sanki o hala koşuyor ve ben hala kovalıyormuşum gibi. Bazen benimkiyle birlikte onun nefesinin hayaletini de duyduğuma yemin edebilirim. Bazen anısı bana dokunacak kadar yakın geliyor - onu yakaladığımda nefesi kesilmiş, ağzı sıcak ve aç. Sırtımdaki tınakları.

Benimle savaşıırkenki vahşiliği.

Gözlerindeki karanlık.

Beni sevme şeklini.

Ve sonra son kez koşarken döktüğü gözyaşlarını hatırlıyorum. Kendimi tutup gidişini izlerken içimdeki acıyı.

Zirveye ulaştığımda kendime bir an izin veriyorum, aşağıdaki araziye bakarken nefesimi tutmak için iki büküm oluyorum. Burada manzara muhteşem. Kıpırdamadan durmaktan bu kadar korkmasaydım, dünyanın düşüşünü hayranlıkla seyretmek için kalırdım.

Hatalarımdan asla kaçamayacağım ama denemeye devam edeceğim.

Aşağı inmek her zaman bir doruk noktası değildir. Evin arkasından dolaşıp verandadan içeri girerken kalbim her zaman boğazıma düğümlenir. Günlük rutinimi otomatik pilotta ilerleyebilecek kadar saat mekanizmasına yakın hale getirdim. Cebimde sessizce yanan mesaj olmasaydı şu anda mutlu bir şekilde otomatik pilotta olurdum.

Pazarlık yapmaya hazırlar.

Ne yazık ki ben değilim.

Duşta kendime sadece beş dakika izin veriyorum. Dolaptan yeni bir gömlek çıkarırken aceleyle havlumu alıyorum.

Ben kravatımı bağlamadan Cameron'ın ayak sesleri sahne kapı. Bu sahnin en sevdiği uzay adamı pijamalarını giymiş.

Yatak odamın kapısını iterek açarken uykulu gözleri benimkilerle buluşuyor. Oğlumun saçları yataktan çıktığı gibi koyu renk. Öyle görünüyor ki

tıpkı annesi gibi nefesimi kesiyor. Her sabah aynı.

"Selam ufaklık," diye selamlıyorum, askıdan ceketimi alırken onu kalçama kaldırıyorum. Aşağı inmeden önce altını ıslatıp ıslatmadığını kontrol ediyorum. "Mısır gevreği?"

Mutfığa vardığımızda başını sallıyor. "Krispies?"

Bir kafa sallama

daha. "Kayan

Yıldızlar?"

Gülümsediğinde Mariana'nın gamzelerine sahip

oluyor. "Pekala o zaman, Yıldızlar olsun."

Önümüzdeki yaz dört yaşına girecek olmasına rağmen hala özel mama sandalyesi var. Artık büyük çocuk çatal bıçakları için yeterince büyük olmasına rağmen hala en sevdiği mavi kasesi ve kaşığı var.

Konuşma terapisti kendi zamanında konuşacağını söylüyor. Psikolog, yatağını ıslatmayı da kendi zamanında bırakacağını söylüyor. Her şey kendi zamanında. Her zaman kendi zamanında. Zaman en büyük şifacıdır ve tüm bu saçmalıklar.

Zaman hiçbir şeyi değiştirmiyor, ne benim için ne de görünüşe göre onun için.

Onun için bir şeyleri değiştirmek için her şeyimi verirdim. Denemekten asla vazgeçmeyeceğim ama şimdilik hep küçük adımlar atıyorum. Çok küçük adımlar. Her küçük adım beni ayakta tutmaya yetiyor. Bir gülümseme. Bir kahkaha. Yeni bir ifade.

"Küçük Cammy için Kayan Yıldızlar!"

Cam başını çevirip mutfak kapısında duran kız kardeşime gülümsüyor. Kendime bir kahve alırken gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Eee?" diye soruyor.

"Cevabım hala hayır, Serena. Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Gerçekten onları geri mi çevireceksin? Tanrım..."

Sözleri boşluğa karışırken nefesinin tıslamasını duyuyorum. Cameron'ın kulakları duymasın diye küfürlere karşı koyduğunu biliyorum.

"Bu sağlıklı değil," diyor bana ve sesinin keskin ucu kendine hakimiyetinin üzerine çıkıyor. "Hiçbirimiz için değil. Hayatına devam etmelisin Leo. *Hepimiz* hayatımıza devam etmeliyiz."

Hepsi. Tam olarak kimi kastettiğini biliyorum, ama benim düşüncelerim sadece bu odada. Ben ve Cam. Diğer herkesi siktir et. Siktir et *onu*.

Sesim alçak ve sakın, içimdeki çarpıntıyla çelişiyor. "Teklifleri bir hakaretti." "Pazarlık yapacaklarını söylediler..."

"Ve ben hayır dedim," diyorum ona tekrar, dememiş olsam bile.

Henüz değil. "Jake'le konuşmalısın Leo. Onun da bu konuda söz hakkı olmalı."

"Benim adım *Phoenix*," diyorum ona bininci kez. "Ve uzun zaman önce sözünü kaybetti."

Tezgâhtaki televizyonu açıyorum ve Cameron kahvaltısına gömülürken kanalı onun en sevdiği programa çeviriyorum. Değiş tokuşumuzdan rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyor. Neredeyse göstermesini dileyeceğim.

Serena tezgâhta bana katılıyor ve tekrar konuştuğunda ağzı küçük adamın onu duyamayacağı kadar kulağıma yakın.

"Jake hâlâ benim kardeşim. Seninki de öyle. O hâlâ kanımdan. Ve sen de hâlâ

Leo'sun, *Leo*." Gözlerim onunkileri yakıyor, çok yakın. Çok benziyoruz.

Üçümüz de çok benziyoruz.

"O benim kardeşim değil ve ben de hâlâ Leo değilim," diye tıslıyorum. "O da artık Jake değil, bunu yeterince açık bir şekilde ifade ediyor." Omuz silkiyor. "Pes ediyorum. İkiniz de en az birbiriniz kadar kötüsünüz."

Keşke gerçekten vazgeçse ama önce cehennem donacak. Başka bir aile benzerliği.

Kahvemi yudumluyorum, sonra cüzdanımı ve anahtarlarımı almadan önce oğlumun başına bir öpücük konduruyorum. Çıkarken dağınık saçlarını karıştırıyorum, her ne kadar gözlerini çizgi filmde ayırmasa da.

"Sonra döneceğim şampiyon. Serena için iyi ol."

Kamyona giden yolda beni izlerken sabahlığını sıkıca çekiyor. Ben uzaklaşmadan önce başını salladığını görüyorum. Kaşları benimkiler gibi ağırlaşmış, dağınık bir topuz yaptığı koyu renk saçları solgun tenine çok yakışıyor. Hâlâ aşikâr olanla savaşıyor, hâlâ Jake ve benim çoktan vazgeçtiğimiz umuda tutunmaya çalışıyor.

O da gerçekten pes etmeli. Bir gün hepimizin yeniden parlak ve esintili olacağı fikrinden vazgeçmeli. Bir gün tüm hayatımız yanmamış ve Mariana da onunla birlikte yanmamış gibi mutlu aileler olarak oynayacağız. Belki bir gün kardeşimin gözlerinin içine bakabilir ve bana bakan nefretten başka bir şey görebilirim.

Nefreti gereksiz. Kendimi ikimiz için de yeterince kolay küçümsüyorum.

Ben park yerime yanaştığımda erken vardiya çalışanları depoya yığılıyordu. Jake'in yeri benimkinin yanında boş, tıpkı burada ticaret yaptığımız son altı aydır her gün olduğu gibi.

Scott Brothers Logistics'in ön cephesindeki tabelada "*Scott Brothers Logistics*" yazıyor ama artık sadece bir isim. Parmaklarım direksiyonu kavrarken dövmelemin esnemesini izliyorum.

Ofisin ışıkları hâlâ kapalı, aynı eski saçmalıklarla dolu bir gün daha geçirmek için ortalığı canlandırmamı bekliyorlar.

Paketlenecek ve gönderilecek mallar, fatura kesilecek müşteriler, kazanılacak para. Mariana'mın vefat ettiği günden beri bu işe adımını atmamış olsa da yüzde ellisi hâlâ büyük ağabey Scott'a gidiyor. *Benim* Mariana'm. Onun bu konuda söyleyeceklerini siktir et.

Telefonumu çıkardım ve mesajı getirdim.

Pazarlık yapmaya hazırlar.

Cevabımı tuşlarken parmaklarım titriyor.

Satılık değil. Ne şimdi, ne de sonra.

Mesaj kaybolurken ahizemde bir tik işareti belirliyor. İş tamamlandı.

Orası için kendi planlarım var. Henüz ne olduklarını bilmiyorum, ancak eski binamızı tepemizde dolaşan akbaba bulutuna satmayı içeriyorsa lanetleneneğim.

İzin versem kemiklerimi bile didiklerler. Onunkini de.

Sırtımdaki yaralar kaşınıyor. Derimin üzerinde alevler dolaşıyor. Derimin

altında. Kamyondan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Ve sonra tekrar koşuyorum. Ama bu sefer

yürüyorum. Bu sefer her şey kafamın içinde.

"Abigail Summers! Ne oldu sana böyle?" Soruyu

nefesimi tutarak kaydediyorum.

İskeletim eriyor ve sarkıyor. Sırlarım çenemden saf bir rahatlama nehri halinde dökülmeye hazır.

Beklediğim soru buydu. Buradaki ilk günümde bu binaya adımımı attığım andan itibaren kaçınılmaz olduğunu düşündüğüm soru.

Ağzım açık kaldığında Lauren Billings bana doğru bakıyor. Karşımdaki sanal yabancıya üzücü hayat hikâyemi anlatmaya nihayet hazır olduğumda saat dokuzu on geçiyordu. Ama sonra tekrar konuşuyor.

"Dün gece yani. Jack ile Divas'a gideceğini sanıyordum. Hepimiz dışarıdaydık. Dans pistine çıkabilirdik." Çenem kenetleniyor, kalbimi kafesine geri iterken iskeletim mermere dönüşüyor. Protesto için acı çekiyor.

"Dün gece mi?" Kabadayılık yapıyorum. "Oh, yorgundum. Uzun bir hafta oldu, dans ayakkabılarım pek iyi değildi."

"Ben de senin havalı çetenin bir parçası olacağını düşünmüştüm." Bana gözlerini devirirken gülüyor. "Jack onu ektiğini düşünüyor. Sen atmadın, değil mi? Yani, hâlâ ilgileniyor musun?"

Öyle olduğumu düşünmesi çok üzücü. Kendimi rüzgarda savrulan, kenarları kıvrılan bir yaprak gibi hissediyorum.

"Jack'e bunu başka bir zaman yapacağımızı söyledim," diyorum ve fotokopi makinesinden kağıtlarını alırken gülümsüyor.

"Sanırım öyle. Harika bir av." Başını eğiyor. "Bence iyi bir çift olurdunuz. Birlikte iyi görünürsünüz. Çok yakışırırsınız."

Kendime bakıyorum. Sıkıcı bluzuma, dizime kadar uzanan kalem eteğime. Normallik görüntüm.

Çok uygun.

"O gerçekten bir pislik değil, biliyorsun," diye devam ediyor. "Ciddi olmak istiyor. Demek istediğim, etrafta dolaşıyor, ama bir pislik değil. Seninle ilgilenir."

Safra bir kalp atışında yükselir. *Bana iyi bak.* Onun sesine odaklanmaya çalışırken dünya etrafımda

dönüyor. "Buradaki bazı erkeklerin çok havalıymış gibi davrandıklarını biliyorum ama o onlardan biri

değil. Senden gerçekten hoşlanıyor."

Satın alma siparişimi fotokopi makinesine iterken ellerim titriyor. Keşke onun önünde jöleye dönüşebilsem ve donuk bej antistatik halının üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlayabilsem.

Ama benim yok.

Görünüşe göre kağıt duvarlar düşündüğümde daha dayanıklıymış. Her

gün daha da sertleşiyorlar. Ve hala her gece yanıyorlar.

Kopyam diğer taraftan çıkana kadar nefesimi tutuyorum ve sonra masamda biriken işlerle ilgili genel bahanelerle donanmış bir şekilde ona doğru sallıyorum. Yalan tabii ki. Masamda birikmiş hiçbir şey yok. Bu pozisyonu alabilmek için özgeçmişimi basitleştirmek zorunda kaldım, son altı yıldır yaptığım her şeyi küçümsedim.

Abigail adında sıradan bir kız. Özel bir şey yok. Kayda değer bir şey

değil. Hiç kimse.

Diğer masaların arasından güvenli masama çekiliyor, önemli bir şey düşünüyormuşum gibi satın alma yazılımımda geziniyorum. Önemli bir şey yok. Sorumluluğum olan hiçbir şey yok. Giriyorum ve gönderiyorum, daha fazlası değil. Birinci haftanın sonunda ezberlediğim aynı eski ürün kodlarından oluşan sürekli bir bulanıklık. Günler, yüzler, kahve molaları ve maaş çeklerinden oluşan bir bulanıklık.

Bu yeterli değil.

Tırnaklarım cızırtılı eteğimin altında kalçalarımı sıkıştırıyor. Kaşınıyorum, sanki bir sürü küçük böcek tenimin üzerinde koşuşturuyor.

Derimin *altında*.

Bu yüzden sadece yürüyor olsam da koşuyorum. Masalar denizinin içinden, koridordaki fotokopi makinesinin yanından, mutfağın ve kırtasiye dolabının yanından geçip arka taraftaki banyoya doğru ilerlerken yüz ifadem bomboş.

Oturuyorum. Nişastalı eteğimi yukarı çekiyorum ve çıplak tenimi pembeleşene kadar kaşınıyorum.

Kot pantolonlu adamı, dün gece otoparkın karanlığını ve yaşadığımı hissetmeyi ne kadar çok istediğimi düşünüyorum.

Canlı hissetmeye *ihtiyacım vardı*.

Gecenin bir yarısı beni kovalayan adamı rüyamda gördüğümde rahatladığımı düşünüyorum, sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi beni bir kenara atan adamı değil. Bebeğimiz onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Ve sonra bir seçim yapıyorum, tam burada ve şimdi. Artık ikisinin nerede buluştuğundan emin olmasam da, çöküş ve atılım arasında bir seçim yapıyorum.

Ayakta kalmak istiyorsam koşmaya devam etmeliyim.

Gerçek bir şeye ihtiyacım var. Son birkaç aydır uzun geceler boyunca tutunduğum gerçekleşmemiş fanteziden daha fazlasına.

Canavarla tanışmam gerek.

Ve bu sefer, bir kez olsun, belki de sonunda, beni yakalaması gerekiyor.

ÜÇ

Sadece bir saatten diğerine insanlarımızı riske atarak yaşayabiliyoruz.
William James

Abigail

Bir yanım iş yerinden kızlar bu akşam benimle çıkmak istediklerinde onları geri çevirdiğim için pişmanlık duyuyor. Bir yanım, iş arkadaşlarımla geçirdiğim düzenli bir Cuma gecesinin içki ve sohbetinde teselli bulabilmeyi diliyor.

Bir zamanlar iş yerinden insanlarla hafta sonu içmeyi severdim. *Onunla.*

Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki kelimelere bakıyorum, kalbim korku ve heyecanın garip bir karışımıyla çarpıyor.

Tamam düğmesine tıklamamalıyım. Bunu internette paylaşmamın hiçbir yolu yok, hele ki kontrastı yüksek ve saçlarımın yüzümün yarısını kapattığı o gösterişli fotoğraflarımdan biriyle hiç olmaz.

Bir uçurumun kenarında duruyorum, bilinmeyene bakıyorum ve karanlığa biraz daha yaklaşıp felaketle flört etmek çok aptalca, ama arkamda sadece aynı şey var. Masamda daha fazla gün, kendimi burada hayatın iyi olduğuna ikna etmeye çalıştığım daha fazla akşam. Evde korkunç bir şekilde yanlış giden her şeyin üstesinden gelmeye çalışırken daha fazla sahte gülümseme ve kişisel gelişim kitapları.

Gençken bu sitedeki profillere göz atar, bazı karanlık fantezilerimi keşfetmek için cesaretimi toplardım. Ama hiç yapmadım. Bunu riske atacak kadar cesur ve umursamaz değildim, o zamanlar hayat bana doğru geliyordu.

Ama şimdi farklı bir hikâye gibi geliyor.

Aileme buraya geldiğimden beri her hafta gönderdiğim her *şey yolunda* mesajını gönderiyorum. Eski arkadaşlarımdan gelen fotoğraflı mesajı, altına yazdıkları *özledim* notuyla birlikte yanıtlıyorum.

Ben de onları özlüyorum. Hem de çok.

Ama bunların hiçbirini beni uçurumun kenarından geri

çekmiyor. Hayır.

Bunu yapmam gerek.

Bir şeyler hissetmeye ihtiyacım var. *Bundan* başka bir şey.

Parmağım enter tuşuna basıyor ve ekran, altında *profil yüklendi* yazan bir tik işaretine dönüşürken nefesimi

tutuyorum. Lanet olsun.

Gerçekten yaptım.

Yeni *seks* bağlantı profilimin bağlantısına tıklıyorum ve resmimin bana baktığını görünce nefes alıyorum. Gerçekten orada. *Canlı*. Resmin yanındaki yeşil daire dünyaya şu anda çevrimiçi olduğumu söylüyor.

Sözcükler bir şekilde dışarıda görüldükleri için daha da kötü görünüyorlar.

Karanlıkta canavarımı arıyorum. Ben

koşacağım ama sen daha hızlı

koşacaksın.

Beni yakalayana kadar kedi fare oynayacağız.

Seni tanımayacağım ve tanımak istemiyormuş gibi

yapacağım. Umurunda değilmiş gibi davranacaksın.

İstemediğimi söyleyeceğim.

Bana yine de alacağını söyleyeceksin ve sonra alacaksın.

Ve sert olacak.

Her şeyin olabileceği çılgın bir gece ve sonra birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz.

Geri okuduğumda kendimi deli gibi hissediyorum. Mesajım kulağa... kapalı geliyor. Belki fazla özgüvenli? Çok duygusuz? Pervasız?

Düzenlemek için tıklıyorum ve boğazımda bir yumru hissettiğimde gerçekten sınırdan olduğumu anlıyorum. Yoruldum. Denemekten yoruldum, *normal* davranmaktan yoruldum. Ruhumu açığa çıkarma dürtüsü bu akşam görmezden gelinemeyecek kadar güçlü, sadece bir avuç yabancı bunu mastürbasyon yemi olarak kullansa bile, sadece bir kez gerçek anlamda savunmasız olmak.

Yazarken parmaklarım titriyor.

Lütfen... Çılgınca gelebilir ama buna ihtiyacım var. Buna hep

ihtiyacım vardı. Lütfen tekrar canlı hissetmeme yardım et.

Bir psikopat aramıyorum, sadece yeniden canlı hissetmeme yardımcı olabilecek birini arıyorum.

Küçük yeşil çevrimiçi simgesiyle güncellenmiş profilime bakmaya dayanamıyorum, bu yüzden işim biter bitmez dizüstü bilgisayarını kapatıyorum. Şimdiye kadar evim gibi hissetmeyi umduğum küçük dairemdeki yatağıma oturuyorum, sokak lambalarının duvarda oluşturduğu desenlere bakarken dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Sonra telefonum çaldı. Bir,

iki ve sonra tekrar.

E-postalarım yanıyor. İlk yanıtları gözden geçirirken sinirlerim yanıyor. Ama bok gibiler.

Selam bebeğim.

Çok ateşlisin. Ne

yapıyorsun seksi?

Fotoğrafına bayıldım. Seni iyi becereceğim.

Hayır.

Hayır, hayır ve kesinlikle

hayır. Göğüslerin ne

kadar büyük?

Gerçekten iyi sikilmek ister misin?

Kamera ister misin?

Ve gelmeye devam ediyorlar. Profilimi okuma zahmetine bile girmemiş bir aptallar denizi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İçimi dökmem anlamsız geliyor, itiraflarım aletlerini ıslatmak isteyen pislikler için bir potansiyelden başka bir şey değil.

İç çekerek yatağıma uzandım ve sonra güldüm. Neredeyse komodininin üzerindeki *kırık kalbinizi nasıl iyileştirirsiniz* kitaplarına uzanmama neden olan o kendini küçümseyen kahkahalardan biri.

Bana ne oluyor böyle? Gerçekten mi?

Aletim 10 inç. Görmek ister misin?

Kız kıza takılmayı sever misin?

Ve sonra ilk penis fotoğrafımı aldım. Bulanık ve taşaklarını çok büyük gösteren berbat bir açıdan çekilmiş. *Bana amını göster.*

Bir gün, hayat yeniden güzel olduğunda, bu aptal akşamı buradaki yeni en iyi arkadaşım her kimse ona itiraf edeceğim ve onlar gülecek, ben güleceğim ve onlara bu mesajları ve aldığım tüm berbat istekleri göstereceğim. Onlar bana deli diyecek, ben de gülümseyip öyle olduğumu söyleyeceğim ve tüm bunlar uzak bir anı olarak kalacak.

O da uzak bir anı olacak.

Ama bugün değil. Bugün bu mesajların hepsi benim için.

Belki de bu mesajlar evrenin en derin fantezilerime cevap verme şeklidir. En azından evren son zamanlarda eksikliğini hissettiğim espri anlayışına sahip.

Ateşli, pis bir sürtüksün.

Kıçına alıyor musun?

Belki de Cuma gecesi yeni bir online ilan vermek için en uygun zaman değildi.

Pijamalarımınla küçük mutfığıma doğru ilerliyorum ve kendime çay yapmak için su ısıtıcısını çalıştırıyorum. İş yerinden kızlarla dışarı çıkmalıydım, belki burada gerçek bir arkadaş bulabilirdim. Burada gerçek bir arkadaş ihtiyacım var.

Bitmek bilmeyen pingleri durdurmak için telefonumu sessize almak üzereydim ki tekrar ping sesi geldi.

Bir başka ucuz laf kalabalığı, hatta belki bir başka penis resmi olduğunu düşünüyorum ama mesaj beni şaşırtıyor.

Phoenix Burning kullanıcı adı okunuyor. *Ne oldu sana böyle?*

Bu soruyu duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Uzun zamandır gelmesini bekliyordum. Dilim damağım kurudu, gerçeği söylemek için çaresizim. Ruhum birinin beni duyması için çılgık atıyor.

Fotoğrafı karanlıkta. Yüzünün sadece bir ipucu var. Sert görünüyor. Ciddi. Düşünceli. Belki

de görmek istediğimi görüyorum.

Çayımı yatak odasına geri götürüyorum ve dizüstü bilgisayarımı tekrar çalıştırıyorum. Ekranda tekrar okudum, o dört küçük kelimeyi. Resmine kurtuluşum olabilir mi gibi bakıyorum, her şeyi tartıyorum. Bunu gerçekten ne kadar istediğimi tartıyorum.

Ve sonra yazıyorum.

* * *

Phoenix

Son üç aydır ara sıra bu siteye giriyorum. Hiç kimseyle mesajlaşmadım. Geçici bir ilgi sunan bir şey bile bulamadım.

Profiller benim için bir bulanıklık - hepsi birbirine karışan

resimler. Hiçbiri beni duraksatmıyor.

Şimdiye kadar.

Sanırım en zoru hafta sonları. Uzun bir haftanın ardından Cameron'ı nihayet uyutabildiğim, iyi geceler dediğim ve onun da iyi geceler demesi için dua ettiğim geceler. Serena yatağa gittiğinde ve ben hala uyanık, kendi arkadaşımın baş başa kaldığımda.

Yalnız.

Mariana'nın vefatından bu yana Cam'le ilgilenmek ve işi yeniden ayağa kaldırmak arasında sosyalleşemedim. Ben dışarıdayken Cameron uyanırsa diye Serena'nın geç saatlere kadar kalma teklifini bir kez bile kabul etmedim.

Kimseyle tanışmak istemedim. Öyle biriyle

değil. Hâlâ öyle biriyle tanışmak

istemiyorum.

Sadece

istiyorum...

Siktir.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, profil hala

ekranımda. Sadece istiyorum ki...

Sadece tekrar yaşadığımı hissetmek istiyorum.

Hiçbir zaman gerçeklerden saklanan biri olmadım ve gerçek şu ki Mariana gibi bir kadın hiçbir zaman benim sonsuza dek hayatımda olmayacaktı. Öyle olması için her şeyimi verirdim ama o gece kaçıp gitmeseydi bile bu yolun sonunda başka bir gece olacaktı.

Mariana gibi bir kadın asla benim gibi bir adamla bu sakin kasabaya yerleşmemeliydi. Tatlı banliyölerde mutlu aileleri oynamak için yaratılmamıştı.

Bunu denemiş olması bile güzel bir mucizeydi. Güzel bir *delilik*.

O kadın, Mariana, vahşiliği, gözlerindeki alevler, pervasız dürtüleri ve koluna taktığı ruhuyla - o kadın beni diğerleri için mahvetti.

Ben ona kalbimi verdim, o da bana oğlumu verdi. Ona verebileceğim her şeyi verdim ama o yine de kaçmak istedi. Daha sert. Daha uzağa. Daha hızlı. Onu sadece bir yere kadar kovalayabilirdim.

Görünüşe göre bu yeterince uzak değilmiş.

Ekrandaki profil diğerlerine benzemiyor. Kuzguni saçlar kızın yüz hatlarının çoğunu gizliyor. Geniş ve güzel bir gözle kameraya bakıyor, yüksek elmacık kemiği gölgeler arasında silik, ifadesi çok... kayıp.

Güzel.

Vahşi.

Bu rastgele kadının resminde bana bu kadar tanıdık gelen şey ne bilmiyorum. Mariana'ya çok az benziyor. Mariana bronzlaşmış ve güçlü bir vücuda sahipti, kirli gözleri ve buna uygun kirli bir kahkahası vardı. Resimdeki kadın bana siyah bir kuğuyu hatırlatıyor, zarif ve eterik. Derin. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Belki de tanıdık gelen şey budur. Ona bakmadan duramadığım gerçeği.

Gözlerindeki karanlık. Ruhunun ekrandan sesleniyormuş gibi hissettirmesi.

Belki de sonunda yıkılıyorum. Belki de Cam ve benim bu korkunç kâbusu atlatmamız için yarattığım saat gibi işleyen gerçekliğin kaosa dönüştüğü andır.

Kaosun içinde parçalanamam.

Anladığımdan emin olmak için sözlerini tekrar okudum. Gerçek

olamayacak kadar iyi görünüyorlar.

Karanlıkta canavarımı arıyorum. Ben

koşacağım ama sen daha hızlı

koşacaksn.

Beni yakalayana kadar kedi fare oynayacağız.

*Seni tanımayacağım ve tanımak istemiyormuş gibi
yapacağım. Umurunda değilmiş gibi davranacaksın.*

İstemediğimi söyleyeceğim.

Bana yine de alacağını söyleyeceksin ve sonra alacaksın.

Ve sert olacak.

Her şeyin olabileceği çılgın bir gece ve sonra birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz.

Kız Mariana'ya benzemiyor olabilir ama bu profili Mariana da yazabilirdi. Mariana, bu kızı getirmem için bana yalvaran kişiydi. fantezisini hayata geçirdi.

Beni kovalamacaya bağlayan oydu. Karanlığa bağımlıydım. Avın heyecanına.

Her şeyin olabileceği çılgın bir gece fikrine kapılmamalıyım. Ben, Cam ve bekleyen bir sigorta tazminatının yarattığı mali baskının üstesinden gelebilmem için formumun zirvesinde olmama ihtiyaç duyan bir iş var.

Belki de bu profil ciddi bile değildir. Belki de sadece tehlikeyle flört etmekten hoşlanan bir kızdır - çünkü bu profil tam da budur, dışarıdaki serseriler, deliler ve umutsuzlar için büyük bir pervasızlık işaretidir.

Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla endişelendiriyor. En az yirmi beş yaşında - kendi aptalca kararlarını verebilecek yaşta. Gelen kutusunu doldurduğunu tahmin ettiğim bir dizi potansiyel pislik beni ilgilendirmez. Benim sorunum değil.

Ekran yenilendiğinde görünen profilinin fazladan satırları olmasaydı, kendimi bir sonrakine tıklamaya ve onu unutmaya zorlardım.

Lütfen... Çılgınca gelebilir ama buna ihtiyacım var. Buna hep ihtiyacım vardı. Lütfen tekrar canlı hissetmeme yardım et.

Bir psikopat aramıyorum, sadece yeniden canlı hissetmeme yardımcı olabilecek birini arıyorum.

Kelimeler beni karnımdan vurdu.

Sertçe. Mariana'nın hayaleti

kulağıma gülüyor.

Buna her zaman ihtiyacım vardı. Onu yakaladığım ilk gece gölgelerde bana söylediği buydu.

Tekrar ekrana bakıyorum. *Lütfen tekrar canlı hissetmeme yardım et.*

Tekrar hayattayım.

Melankoli beni boğazımdan yakalıyor.

Yaşıyorum. Çok uzun zaman oldu.

Onun hayatını elinden alan siyah kuğuya ne olduğunu merak ediyorum. Buna neden ihtiyacı olduğunu merak ediyorum.

Acaba kaç tane şerefsiz ucuz bir vurgun için onun kapısına dayanacak? Eminim çoktur.

Sorum basit. Düşüncesizce.

Ne oldu sana?

Cevap vermeyeceğinden neredeyse eminim. Bu sitenin dangalaklarla dolu olduğunu fark ettiğinde çöp kutusuna gönderdiği yığınla mesajdan biri olacağımdan eminim.

Mesaj ping attığında *yetişkin ilişkisinden* çıkmaya ve kendime mantıklı konuşmaya bir kalp atışı uzaktayım. Ve onun cevabını getirdiğinde kendimi delirtmekten bir nefes uzaktayım.

DÖRT

Işığı yaymanın iki yolu vardır: mum olmak ya da onu yansıtan ayna olmak.
Edith Wharton

Phoenix

YEŞİL ÇEVİRİMİÇİ *şimdi* Black Swan'ın profil fotoğrafının yanındaki daire yanıyor. Kullanıcı adı basit ve sade ama yine de çok şey anlatıyor.

Yem.

Sloganı yeni. Profili gerçek zamanlı olarak ortaya çıkıyor.

Sadece hissetmek isteyen bir kız.

Yem.

O tam bir yem. İçimdeki yırtıcı hayvan kıpırdanıyor, eski anılar geri gelirken adrenalin pompalanıyor.

Mesajı bölümler halinde geliyor, her seferinde bir satır.

Birinin bana bu soruyu sorması için uzun zamandır bekliyordum.

Çok sevdim. Daha çok kaybettim.

Ve sonra onunla birlikte her şeyimi kaybettim.

Benim işim. Evim. Değer verdiğim pek çok insan.

Sonra bebeğimi de kaybettim.

İçimdeki hayatla birlikte ruhumu da kanattım. O kadar çok kanadım ki neredeyse

ben de yok oluyordum. Dünyam beni tükürdü ve bensiz dönmeye devam etti.

Kalmak çok acı vericiydi, ben de kaçtım.

Ve işte buradayım, yeni bir hayat kurmaya

çalışıyorum. Bu çok zor.

Bu gerçekten çok zor.

Sözlerindeki basit dürüstlük midemi bulandırıyor. Bir cevap yazarken kendi üzüntüm boğazımda düğümleniyor.

Dünyanın bizi tükürüp geride bırakmak gibi bir huyu var. Yeterince hızlı koşarsan onu tekrar yakalayabilirsin demek isterdim ama o kadar emin değilim. Ben umutla yaşıyorum.

Mesajımı okuduğunu belirten tik işareti belirdiğinde çevrimici simgesine bakıyorum.

Onu yazarken görüyorum.

Ne oldu sana?

Kendi kendime gülümsüyorum. Rastgele bir yabancıyla kurduğum bu basit ve dürüst iletişime gülümsüyorum. Ve sonra yazıyorum.

Zor sevdim. Daha çok kaybettim.

Duraklıyorum. Ve sonra tekrar yazıyorum.

Fanteziniz tehlikeli. Pazarlık ettiğinizden fazlasını bulmamak için çok dikkatli olun. Yanlış kişiye güvenmek istemezsin.

Acımı bir yabancıya boşaltma dürtüsü ile onu vahşi doğada körü körüne kovalama dürtüsü arasında gidip geliyorum. Mesajı neredeyse anlık, her seferinde bir satırla besleniyor...

Bu dünyada güvendiğim tek kişi, kendi banliyösünün güvenli küçük bölümünü kurtarmak için beni nehrin aşağısına sattı. Hayatımı kurtarmak için beni ameliyata almadan önce ağladım, çığlık attım ve onun için yalvardım ama o hiç gelmedi. Hiç aramadı bile.

Yani evet, kimseye güvenemeyeceğimi biliyorum, özellikle de internetteki rastgele bir yabancıya. Ama sorun değil.

Bu fantezinin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum, hayatım boyunca peşimi bırakmadı. Ama buna ihtiyacım var.

İnan bana, buna çok ihtiyacım var.

Onunla konuşup geri çekilmeliyim ama parmaklarımın kendi hayatı var...

Kaybettiğim kadın da öyle.

Bir kalp atışında cevap verir. *Öyle mi? Onun da mı buna ihtiyacı vardı? Benim gibi mi?*

Bunu söylememeliyim. Ama söylemeliyim.

Evet, öyle yaptı.

Bir kalp atışı daha. *Peki ya sen?*

Pencereden ufuk çizgisine bakıyorum. Aşağıda yuvalanmış kasabanın turuncu ışıltısı. Cevap vermekten kaçınıyorum, kendi karanlığımın beni yutmasından korkuyorum.

Başka bir mesaj...

Bunu daha önce yaptınız, değil mi? Tekrar yapabilir misin? Bu yüzden mi bana mesaj attın?

Yaralarım kaşınıyor. Ne kadar zor durumda olduğumu fark

ettiğimde kalbim çarpıyor. Başka bir ping.

Üzgünüm, ben sadece. Çok uzun zamandır bu rüyaları görüyorum. Artık bana doğru gelen tek şey onlar. Kulağa ne kadar boktan geldiğini biliyorum, bu kadar karanlık bir şey emin olduğum tek şey olabilir.

Ve kulağa berbat geliyor. Mariana'dan da berbat geliyordu.

O zaman da şimdiki kadar serttim, o zaman da bu gece olduğu kadar karanlığın cazibesine

kapılmıştım. Pantolonumun içinden sikimi avuçlama dürtüsüyle savaşıyorum.

Kız felaketten kaçıyor. Siyah kuğumun tehlikeye ne kadar yakın olduğundan haberi yok. Yırtıcılar etrafını sararken küçük bir kuş yerde kanat çırpıyor.

Eğer çağrısına cevap veren ben olursam, en azından hikayeyi anlatmak için diğer taraftan

çıkacaktır. Belki bu sefer farklı olur. Belki bu sefer yapabilirim.

Düşünceler ortaya çıktıkça onları gömüyorum.

O benim sorunum değil. Üzerime düşeni yapacağım, ihtiyacım olanı alacağım, ona arzuladığı şeyi vereceğim ve sonra arkama bile bakmadan yürüyüp gideceğim.

Gönder tuşuna basmadan önce kelimelerim ekrandan bana

doğru parlıyor. Çılgınca. Bu çılgınlık.

İki hafta.

İki hafta boyunca bana bu konuda ciddi olduğunu kanıtla.

Bana bunun sadece bir anlık dikkatsizlik ya da çılgınca bir kendini imha görevi olmadığını

kanıtla. Buna gerçekten ihtiyacın olduğunu kanıtla. Neye bulaştığını gerçekten bildiğini.

Eğer bunu yaparsanız ve

ciddiyseniz. Gerçekten

ciddiysen.

O zaman belki senin canavarın olurum.

* * *

Abigail

KENDİMİ ÇOK HAM

HISSEDIYORUM. Çok açıkta.

Ama hissediyorum.

Bir nefes alıyorum ve aylardır ilk kez kelimelerim boğazımda düğümlenmiyor. Bu kadar basit bir itirafın, sahteliklerin arasında küçük bir gerçek anının bu kadar çok şey ifade edebilmesi garip.

Phoenix Burning herhangi biri olabilir, ama şu anda umuduma en yakın şey o. Bir

yanıt oluştururken son mesajını tekrar tekrar okudum.

O zaman belki senin canavarın olurum.

Sorular dönüyor. Ne zaman? Nerede? Bunu nasıl kanıtlayabilirim?

Ona ciddi olduğumu anonim bir takılma sitesinden başka bir şeyle nasıl göstereceğimi bilmiyorum, ama ne gerekiyorsa yapacağımı zaten biliyorum.

İki hafta, yazıyorum. Ciddi olduğumu kanıtlayacağım, sadece nasıl yapacağımı söyle.

Bunun gerçekten olabileceği ihtimaliyle topuğum yatağa vuruyor. Gerçekten, gerçekten

olabilir. Henüz bir yanıt almadan bir yanıt daha yazıyorum.

Sonra ne olacak?

Ekranın altındaki yazım durumunu izliyorum. Mesajı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

geldiğinde midem bulanıyor.

Beni tanımayacaksın ve tanımak istemiyormuş gibi yapacaksın. Sen bana istemediğini söyleyeceksin, ben de umursamıyormuş gibi yapacağım. Zor olacak. Gerçekten zor. Adımı asla bilmeyeceksin ve beni bir daha asla görmeyeceksin. Vahşi bir gece.

gider.

Zorlukla nefes alabiliyorum, başka bir mesaj sesi duyulurken ekrana aptal aptal bakıyorum.

Sonra bu profili silecek ve bunu bir daha asla bir yabancıyla yapmayacağına dair bana söz vereceksin. Kaçmayı bırakacaksın, hayatını toparlayacaksın ve tekrar bir anlam ifade etmesini sağlayacaksın.

Gözyaşları sızlıyor, dökülmekle tehdit ediyor.

Peki ya sen? Ben yazıyorum. Sen ne yapacaksın?

Çok çabuk cevap veriyor.

Belki biraz karanlık ikimizi de ışığa geri döndürür.

Gölge profil resmine bakıp adamı anlamaya çalışıyorum. Yüz hatları güçlü. Saçları koyu ve vahşi görünüyor. Gözleri de öyle.

Bu en azından kısmen kendi yarattığım bir yanılsama - fotoğraf çok az şey ele veriyor. Görmek istediğim şeyi görüyorum ve bunu biliyorum. Biliyorum ama hoşuma gidiyor.

Omurgam boyunca bir ürperti dans ediyor. Belki de bu adam, bu internet yabancı, gerçekten benim canavarım olabilir. Benim kurtarıcım. Belki de gerçekten beni kovalayan kişi o olacak.

Ne yapmamı istiyorsun? Ben sorarım.

Bana adını söyle, dedi.

Ona sahte bir tane vermeyi düşündüm ama yapmadım.

Abigail, ben yazıyorum. Senin ne?

Klitorisim titriyor. Elimi külotumdan aşağı kaydırırken rahatlayarak gözlerimi kapatıyorum. Bir ping daha. *Asla bilemezsin.*

Bu düşünce beni heyecanlandırıyor. Sözleri beni heyecanlandırıyor.

Beni heyecanlandırıyor.

Tekrar mesaj verdiğinde parmaklarım sertçe dönüyor.

Yarın gece giriş yapacağım ve o zamana kadar bana rüyalarını anlatmış olacaksın.

Adının yanındaki yeşil daire bir anda kaybolur. *Phoenix Burning* çevrimdışı.

Ekranın üstündeki zarf bana on iki yeni mesajım olduğunu söylüyor ama hiçbirisi umurumda değil. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp bacaklarımı yukarı kaldırıyorum, kalbim yaşam mücadelesi veren bir fantezinin karanlık heyecanı ile dolup taşıyor.

Zor olacak. Gerçekten zor, dedi ve ben ona inandım. Neden bilmiyorum ama söylediği her kelimeye inandım.

Deliliğin kanatlarına biniyorum ama umurumda değil. Uçurumun kenarında sallanıyorum ama bu da umurumda değil. Karnım gergin, ama acıdan daha fazlası var.

Heyecan.

Rahatlama.

İkisinden de

biraz. Korku.

Sinirler.

Trepidation.

İhtiyacım var.

Kahretsin, buna ne kadar ihtiyacım var.

Parmaklarım klitorisimi tıngırdatırken parmak eklemlerimi ısırıyorum, düşünülemez olanı

düşünürken kalçalarım kalkıyor. İki hafta sonra bunu gerçeğe dönüştürecek.

İki hafta sonra benim canavarım olacak. Etten, kemikten ve nefesten oluşan bir canavar. Gözlerimi açtığımda yok olmayacak bir canavar.

Beni kovalayacak, canımı yakacak, beni becerecek ve ben de bunu istemiyormuş gibi

yapacağım. Ama yapacağım. Siktir, yapacağım.

Ve sonra onu bir daha asla göremeyeceğim.

Onun yüzünü görmeden orgazm olmayalı uzun zaman olmuştu.

Onun anısı her şeyi mahvetmeden kendimi fantezilere bırakmayalı uzun zaman oldu.

Ama bu gece kolay. Bu gece nefes alıp veriyorum ve kendi parmaklarımın altında kıvranıyorum. Bu gece ayak parmaklarım kıvrılıyor ve nefeslerim tıslayarak çıkıyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki gökyüzüne çarpıyorum.

Bu gece sadece canavar ve ben varız.

Ve bu gece bir yaştan sonra ilk kez ağlamadan uykuya dalıyorum.

BEŞ

Bir uçuruma baktığınızda, uçurum da size bakar.
Friedrich Nietzsche

Phoenix

Mariana'yı kovaladığım ilk gece, bunun bir delilik anı olduğuna yemin etmiştim. Ve bu da bir diğeri, tam burada ve şimdi.

Alnımı yatak odamın penceresinin camına dayadığımda gözlerimin arkasında o tanıdık vahşilik var. Şakaklarım zonkluyor. Burun deliklerim alevleniyor. Ve onu hissediyorum. İçime kadar hissediyorum.

Dışarıda yağmur yağıyor, yaz mevsimi yaklaşırken geçen o acayip fırtınalardan biri. Su, aşağıdaki bahçede bulunan havuzun örtüsüne çarpıyor. Davul sesini duyabiliyorum. Davulun sesini *hissedebiliyorum*.

Onu kovaladığım ilk gece yağmur yağıyordu. Onun peşinden yamaçtan yukarı çıkarken botlarım çamurda kalınca gıcırdıyordu. Hızlıydı, çıplak ayakla bile.

Ama ben daha hızlıydım.

Kolay ölmedi, Mariana.

Bazen tırnakları kanıyordu. Bazen o kadar vahşiydi ki, sırf mecbur olduğum için gerçekten bir canavara dönüştüm. Bazen çılgınlıklarına bile inandım.

Bazen umurumda bile olmazdı.

Kot pantolonumun fermuarını indirirken nefesim camı buğulandırıyor. Yumruğum et ve metalin etrafında kıvrılıyor, aletimdeki halterler taşaklarımın doğru kıvılcımlar saçıyor. Mariana'nın miraslarından biri daha.

Ama bu gece aletimi çalıştırırken düşündüğüm Mariana değil. Mariana'nın bana korku dolu gözlerle baktığını hayal etmiyorum.

Heyecanlıyım.

Bir yabancıyı hayal ediyorum. İnternetteki belirsiz bir fotoğraftan yola çıkarak bir fantezi yaratıyorum. Adrenalinim yükseliyor.

Benim

yumruğum da

öyle. Bu

kadar yeter.

Yeterinden fazla.

Taşaklarım ağrıyor ve geriliyor. Çenem sertleşti.

Onu yakaladığımda buna hazır olacak mı merak ediyorum. Acaba vücudumun onunkine çarpmasına ve onu çalmasına hazır olacak mı?

Nefes al. Ondan her şeyi alıyor.

Acaba durmam için bana

yalvaracak mı? *Abigail*.

Kırık küçük bir kuş.

Yalan söylemesi çok kolay olurdu ama söylemedi. Yapmadığını

biliyorum. Bunu hissediyorum.

Onunla.

Metinden başka bir şey olmayan en garip bağlantı. Çaresiz ve kusurlu. Berbat.

Şeytanlarımız merhaba derken iki yabancı birbirinin karanlığının

etrafında dönüyordu. Onu kırmak istiyorum.

Onu kırmak çok iyi hissettirecek.

Mariana'yı cezalandırmam gerektiği gibi onu da cezalandırmak için.

Onu sıkıştırmak ve ruhu kaçmayı bırakana kadar bedenini almak istiyorum.

Onu çığlık attıracak kadar derine sokmak istiyorum. Nefes alamayana kadar, benden başka bir şey kalmayana kadar ona vurmak istiyorum. Sadece ben. Sadece ben.

Ben, ben, lanet olası ben.

Hüzün yok. Hayalet yok. Lanet pişmanlıklar yok. Sadece bedenim onunkinin içinde.

Acısız olmasına izin vermeyeceğim. Kolay olmasına izin vermeyeceğim. Ve hızlı olmasına da izin vermeyeceğim.

Sonsuza dek acı çektiğini düşünene kadar, artık çığlık atamayacak kadar çok çığlık atana kadar canını

yakacağım. Ta ki işi bitene kadar.

Benim olana

kadar. Benim

olana kadar.

Elimde sikimin ıslaklığını duyuyorum. Kaygan. Sert.

Tehlikeli.

Sikim lanet bir silah. Mariana öyle olmasını sağladı, öyle olması için

yalvardı. Ama bu gece istediğim Mariana değil. Abigail.

İki hafta sonra seni benimkinin her santimini hissedecek. İki hafta sonra inleyecek, yalvaracak ve benim için çığlık atacak. Sahip olduğu her şeyle benimle savaşılabir, ama bunun bir önemi olmayacak.

Kurtuluşu için acı çekecek, tıpkı benimki için acı çekeceğim gibi, görmezden gelemeyeceğim ihtiyaçlarla lanetlenmiş. Hiçbir erkeğin sahip olmaması gereken ihtiyaçlar. Mariana beni kaldırdı ve bağımlısı yaptı, iğrenç fetişlerinin bağımlısı, karanlıkta bir canavar gibi avlanmak için lanetlendi.

Elim sikimin etrafında sıkışıyor. Piercingler derimin altında dalgalanıyor. O kadar sert kavırıyorum ki acıyor, tıpkı

Abigail'in yapacağı gibi. Korkmuş kedi her zaman çok kötü acıyor.

Korkak kedi her zaman kavga eder.

Ve korkmuş amcıkların tadı her zaman en iyisidir.

İçine girmeye zorlamak harika olacak. Solgun teninde izler bırakmak ilahi olacak.

Onu kırıp açmak benim için ilahî bir zevk olacak.

Ve sonra, yerde paramparça olduğunda, yüzü toprak ve gözyaşlarıyla dolduğunda, amı kullanılmış ve açık olduğunda. Çiğ. Açığa çıktığında. Belki o zaman parçaları toplayacak kadar kırılmış olacak.

Belki ben de benimkini alacak kadar kırılırım.

Katarsis bağımlılık yapıyor. Dışarıdaki siyah dünyaya bakarken nefeslerim sertleşiyor ve omuzlarım geriliyor. Ben uçuruma doğru kayarken parıldayan ışıklar kayboluyor.

Sikim zonkluyor, halterler çok iyi acıtıyor. Çıkıntılarımın parmaklarıma verdiği hissi seviyorum.

Amcığının içinde hissedeceklerini seviyorum. İyi hissettirmeden önce acıtmalarını seviyorum.

Yapamayacağını düşünse bile onu boşaltacağım. Amı protesto için ağlasa bile. Bunun onu ne kadar kirli hissettirdiğinden nefret etse bile.

Onu çok pis hissettireceğim. Bir gece.

Çılgın bir gece. Çılgın bir gece. Umutsuz bir gece.

Serena bu kadar yakındayken homurdanmalarımı bastırarak başımı arkaya eğiyorum. Kalçalarımı cama doğru iterken yumruklarım çılgınca ve acımasız.

Onun güzel solgun göğüslerine el izlerimi bırakacağım.

Gözyaşlarını yanaklarından yalayacağım.

Durmam için bana yalvaracak.

Onu öyle bir inciteceğim ki, gelmeyi bırakmayacak.

Sikim sarsılırken homurdanıyorum. İlk dölüm pencere camına fişkırdı. Ve bir tane daha, ve ben nefesimin altında küfrederken bir tane daha.

Canavarların yemin peşinde olduğunu anlamasını sağlayacağım.

İnternette bir yabancıyla tanışmanın aptalca bir hata olduğunu anlamasını sağlayacağım.

İkimiz için de.

* * *

Abigail

Geç uyanıyorum.

Aklıma gelmeyi düşünürken dik

oturuyorum. Uyuyakalmışım.

Nefesim eşit. Yastıklarım kuru.

Kukum...öyle.... *değil*.

Donum sırlsıklam. Kalçalarım nemli. Klitorisim

karıncalanıyor.

Sikeyim.

Telefonuma uzandım. E-posta bildirimlerim yirmi beş okunmamış mesaj gösteriyor. Hiçbirini umursamadan hepsine göz gezdiriyorum.

Sadece gerçek olup olmadığını kontrol etmek için resmini görene kadar ilerliyorum.

Phoenix Burning.

İşte oldu. Rahat bir nefes alıyorum.

Kullanıcı adı ona yakışıyor. Dünyayı ateşe verebilecek gibi görünüyor.

Beni ateşe verebilir.

Gülümsemem aptalca ve berbat hissettiriyor ama umurumda değil.

Karanlığın içinde bir umut ışığı. Gerçekliğe küçük bir bakış. Ruhum

küllerinden doğuyor.

Phoenix.

Ateşten gelen kuş. Alevlerden yükselen kuş. Kalbim hâlâ

kurşun gibi ama atıyor.

Ve bunu istiyorum. Bir kez olsun istiyorum.

İki hafta.

Mesajlarımıza geri dönüyorum, zihnim günün soğuk ışığında itirafımı görünce dönüyor. O sordu, ben anlattım. Ona sırlarımı söyledim ve o da bana cevap verdi.

Profil resmini olabildiğince yakınlaştırıyorum. Telefonumun ekran parlaklığını yükseltmeyi deniyorum ve bu biraz yardımcı oluyor. Yüz hatları gerçekten karanlık, ama dahası da var. Cildi mürekkepli görünüyor. Boynunda şekiller var. Çok fazla şekil. Belki de hayal ediyorum.

Olabilir.

Çok fazla şey görmeden durmak için kendimi zorluyorum. Hiçbir şey görmemeliyim.

O sadece karanlığın içindeki bir canavar. O sadece boğazıma sarılan bir el. Sırtıma yaslanan bir kas. İçime girmeye zorlayan uzun, kalın bir penis.

Onu almamı sağlarken kulağıma iğrenç sözler söylüyor.

Elimi karnıma koyuyorum ama bugün orada bir ağrı yok. Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve bu aptalca hareket beni hıçkırıklara boğmuyor.

İki hafta.

Bunu gerçekten istediğimi kanıtlamak için iki hafta.

Onu.

Bir canavar.

Canavarım *benim*.

Dizüstü bilgisayarımda yeni bir mesaj açıyorum. Profil resminin yanındaki daire gri. *Çevrimdışı.*

Parmaklarım çok kolay hareket ediyor. Sözlerim panjurlardan sızan yaz güneşle çelişiyor.

Eskiden bir canavardı. Kürkü, dişleri ve pençeleri vardı. Onu hiç görmedim ama çok büyüktü. Ben çığlık atarak uyanana kadar rüyalarımda beni kovalardı. Her gece.

Ondan kurtulmak için her şeyi denedim. Erken yatma saatleri. Televizyon yok.

Aptal korku hikayeleri yok. Hiçbir şey fark etmedi.

Panik ve heyecan aynı madalyonun iki yüzüdür, derler. Bu ikisini ne zaman karıştırmaya başladığımı bilmiyorum. Ergenlik sanırım.

Bram Stoker'ın Drakula'sını izlediniz mi? Gary Oldman'ın büyük bir kurt yaratığa dönüştüğü ve mezar taşındaki kırmızı kız becerdiği filmi?

Bunu görmem gerekenden önce gördüm. Benim evimde değil, bir arkadaşımın evinde. Kızarmalarımı gizleyebileceğim kadar karanlıktı. Oturduğum yerde nasıl sallandığımı ve duramadığımı gizleyebileceğim kadar karanlıktı.

Şanslıydım, çünkü isteseydim durabileceğimi sanmıyorum.

Aklıma gelen ilk şey buydu. Kalbim hızla çarparken bir yastığı ısırmak, kötü bir yarı canavar tarafından alınma düşüncesiyle kendimi iğrenç hissetmek.

Belki de her şeyin başlangıcı buydu, bilemiyorum. O yıllar oldukça kafa karıştırıcıydı.

Bu olaydan sonra kendimi o kadar suçlu hissettim ki, uyandığımda onlardan hala nefret ettiğime kendimi ikna etmek için daha yüksek sesle çığlık attığımdan emin olmak istedim. Ama etmedim.

Canavarın kürkü, dişleri ve pençeleri ne zaman bitti bilmiyorum. Onun bir insan olduğunu ilk ne zaman anladım bilmiyorum.

Sabahları ıslak külotla ve parmaklarım klitorisimde uyanmaya ne zaman başladığımı tam olarak bilmiyorum, ama başladığında durmadı.

Adamın beni yakaladığında bana ne yapacağını çok düşündüm, ama rüyalarımda hiç olmadı. Henüz olmadı. İstediklerimle savaşmaktan bıktım. Arzuladığım şeyleri arzulamıyormuşum gibi davranmaktan bıktım.

Bu rüyalar birkaç ay önce geri geldiğinde hayatımın en büyük rahatlamasını yaşadım. Ama yeterli değiller.

Artık yetmiyor.

Buna gerçekten

ihtiyacım var. Bir

kereliğine bile olsa.

Nefes alıyorum. İçim dışıma çıkıyor. Garip. Rahatsız edici.

Ama hoşuma gitti.

Lütfen, yazıyorum ve karnım dönüyor.

Lütfen bana ihtiyacım olanı verin.

Onun tekrar çevrimiçi olmasını takıntı haline getirmeden önce

çıkış yapıyorum. Sonra haftalardır ilk kez annemi aradım.

* * *

Cumartesi sabahı ALARM beni uyandırdığında, en çok neyden korktuğumdan emin değilim - mesaj gönderecek mi yoksa göndermeyecek mi?

Belki aklı başına gelir ve bu pervasız fikirden vazgeçer. Belki de vazgeçmesi en iyisi olur. Sadece yattığım yerde sonucu düşünürken pencereimin dışında gökyüzünün mavi olduğunu fark ediyorum.

Genelde gökyüzünün mavi olduğunu

fark etmem. Bu garip bir gözlem.

Aletim ağrıyacak kadar sertleşti. Parmaklarımı ikinci bir düşünce olmadan etrafına sardım ve bu da garip bir gözlem.

Bir koşu.

Koşmam lazım.

Koşu botlarımı bağlarken göğsüm daralmıyor. Verandadan çıkıp havuzun kenarından geçerken adımlarım acı vermiyor. Bugün geçerken ona bakıyorum bile.

Bugün Cameron ve benim için tekrar bakım yaptırmanın nasıl bir şey olacağını

merak ediyorum. Havuzdan nefret ediyorum. Genelde çok ruhsuz görünür.

Sadece başka bir acı verici hatırlatma.

Ama bugün değil.

Aylardır ilk kez Malverns'in tepesinde acele etmiyorum. Biraz daha duruyorum, biraz daha derin nefes alıyorum. Bir arabanın aşağıdaki kasabadan geçip diğer taraftan çıkışını izliyorum. Gözlerim yol boyunca onu takip ediyor.

Yaya yolundaki bir çiftte başımla selam veriyorum. Beacon'a doğru koşan bir adama kaçan köpeğinin yönünü

gösteriyorum. Sonra da sevkiyat müdürüme bir mesaj göndererek bugün Cumartesi sabahı vardiyasında

olamayacağımı söylüyorum.

Gerçeğin farkında olmasaydım kendimi umursamazlığım yüzünden azarlardım - normalde kendimi orada bana ihtiyaç duyulduğuna inandırırım, ama bu saçmalık. Aylardır saçmalık.

Bu sabah eve dönmek için yokuş aşağı indiğimde daha az anti-climax yaşıyorum. İçeri girdiğimde Cameron çoktan kalkmış, Serena mısır gevreğini koyarken mama sandalyesinde oturuyordu.

"Bugün erkenden kalktı," diyor bana ve şaka yapmıyor. Saate bakana kadar en az bir saat erken kalktığını tahmin ediyorum.

Hayır. Bunun kırk dakikası bana ait.

Oğlum mutlu görünüyor, en sevdiği kanal birinci kanalda olmasına rağmen TV kumandasında kanallar arasında geziniyor. Normalde bunu onun yerine ben yapardım. Görünüşe göre bu benim açımdan bir hataydı.

Düğmelere basışını izliyorum, menüde gezinmekten çok daha fazlasını

yapabiliyor. Seçenekler.

Aktif seçimler yapıyor.

Normalin dışında bebek

adımları.

Neden yapmasın ki? Kendi televizyon seçimlerini yapabilecek kapasiteye

sahip. Keşke ona izin verseydim.

"Hey, şampiyon. Baban bugün evde kalacak," dedim ona. "Gidip ördekleri besleyebiliriz. Belki bir dondurma alıriz. Hoşuna gider, değil mi?"

Gülümsemesi parlak ve kolay. Gamzeleri nefesimi
kesiyor. Dengem sallanıyor ama dayanıyor.
"İçeri girmiyor musun?" Serena soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bugün güzel bir gün. Üstünü örtebilirler."

Bir kaşını kaldırıyor. "İyi hissediyor musun?"

İyi olduğumu görmek beni şaşırttı.

Ya da o bana suçlu bir ifade verene kadar

öyleydim. "Ne oldu?" İçgüdüsel olarak

soruyorum.

Cevap vermiyor, sadece tezgahın üzerindeki Cumartesi gazetesinin sayfalarını karıştırıyor. Sanki o şey kesecekmiş gibi. "Bu bakış ne için?" Ben soruyorum, o da iç çekiyor.

Sabahlığının cebinden telefonunu çıkarıp uzatıyor. Mesaj simgesinin yanıp söndüğünü gördüğümde ruh halim büzüşüyor.

"Yapmadın mı? Bana yapmadığını söyle."

Ama söylemeyecek. Tabii ki

söylemeyecek.

O yapamaz.

Mesajlarını okumak için tıklıyorum ve Jake'ten gelen bir mesaj olduğu kesin.

Ash.

Artık kendisine *Ash diyor*, kendi sefaleti kadar benim uzun süreli sefaletimin de hatırı

için. "Teklifi bilmeye hakkı vardı," diye ısrar ediyor ama ben başımı sallıyorum.

"Onun hiçbir şeye hakkı yok," diye çıkışıyorum. "Hiçbir şey, Serena. Tek bir lanet şey bile."

Cam'in iyiliği için ses tonumu kontrol altında tutuyorum, o kayıtsız kalırken arkasından

dişlerimi sıkıyorum. "Konuşmak istiyor," diye tıslıyor, sanki burada mantıksız olan

benmişim gibi.

Belki de öyleyimdir.

"*Yok*," diyorum ona. "Ben kararımı verdim. Onlara satmayacağımı söyledim ve satmıyorum. Hikayenin

sonu. İş bitti." "Peki ya Jake'in başka fikirleri varsa?"

Omuz silkiyorum. "Benim sorunum değil. Ben ana imza sahibiyim."

Gazetesini katlarken Serena'nın gözleri koyu kahverengi okyanuslar gibi "*siktir git*" diyor. Ağırlığını bir kalçasına veriyor ve dudaklarını kıvrarak bana bakıyor.

"İkinizin kafalarınızı birbirine vurmaya ihtiyacı var," diyor bana ve sonra iç çekiyor. "Lütfen Leo. Lütfen onunla

konuş." Başımı sallıyorum. "O Phoenix," diye işaret ediyorum ama gözlerini kapatıyor.

"Leo, lütfen. *Lütfen*. Sadece konuş onunla. Bu şekilde devam edemeyiz. Hiçbirimiz devam edemeyiz. Ne sen, ne ben, ne de

Jake. Ya da Cam." Oğlumun adını söylediğinde irkildim.

"İyiyiz," diye bağıriyorum, yalan olmasına rağmen.

Cameron sonunda bir kanala karar verdi. Beklediğim kanal değil. Maymunlar bir ağaca tırmanıyor. Belgesel gibi bir şey.

Kahretsin, dünya kendi ekseninde bir yerlerde bir inç sıçradı.

"Yeniden yaşamaya başlamalıyız," diye devam ediyor Serena, umursamaz bir tavırla. "Lütfen Leo. Lütfen

yeniden yaşamaya başlamamıza izin ver." Bu düşünceyle içimdeki acı geri geldi.

Gözlerimiz odanın diğ er ucunda buluştuğunda alevler tekrar tenimin altında.

Kararlılık öfkeyle buluşuyor, ama bu sefer dilimi ısırıyorum. Bu sefer olduğum yerde kalıyorum, Cameron'ın belgeseliyle

arka planda çalıyor ve güneş hala mutfak penceresinden içeri giriyor.

Yeniden yaşamaya başlayalım.

Telefonum cebimde titriyor. Kalbim göğsümde zıplıyor.

"Leo?" Serena tekrar soruyor. "Onunla konuşacak mısınız?"

Bildirimlerimi arıyorum ve gelen kutumda *bağlantı* mesajlarımın yanında küçük bir 1 rakamı var.

Yeniden yaşamaya başlayalım.

Serena'nın gözleri yalvarıyor. Çaresiz.

Cameron belgeselinin sesini açıyor. Ve ben

duruyorum. Düşündüm.

Yeniden yaşamak.

Belki de haklıdır.

Daha iyi dşnemedenden kişi listemi arıyorum.

ALTI

Ölüm hayattaki en büyük kayıp değildir. En büyük kayıp, biz yaşarken içimizde ölen şeydir.
Norman Cousins

Abigail

Üç aydır dairemdeyim ve komşularıma el bile sallamadım ama bugün farklı hissediyorum. Onu daha önce de ortak koridorda görmüştüm - kısa sarı saçlı, yaşlı bir kadın. Şimdiye kadar hep geride durdum ve mesafemi korudum.

Dışarı çıkıp kapımı arkamdan kapattığımda, el çantasından anahtarlarını çıkarıyor ve alışverişini yere bırakıyor. Bana bakıp gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum.

Ve sonra söyledim.

"Merhaba."

"Merhaba," diyor. Anahtarını kilide sokuyor. "Ben Sarah." "Abigail,"
diyorum ona.

Gülümsüyor. Ve sonra gitti.

En küçük hareketlerin bile bu kadar önemli hissettirmesi çok tuhaf. Aşağı inip Church Sokağı'na adımımı atarken göğsümde garip bir gıdıklanma hissediyorum.

Sarah. Bir komşu. İsmi olan bir komşu.

Ve böylece kaderim mühürlenmiş oldu - gerçekten burada yaşıyorum.

High Town'a doğru ilerlerken derin bir nefes alıyorum, bir amaç uğruna yürüyorum. Buraya
aitmişim gibi yürüyorum. Belki şimdilik öyleyimdir.

Bugün dünya biraz farklı görünüyor. Evrende küçük bir değişim hissediyorum. Zar zor fark ediliyor ama orada. Uyuşukluk
arasında bir hayat kırıntısı.

Bir heyecan şeridi.

Heyecanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

Aylarca sefaletten başka bir hayatınızın olmaması için söylenecek bir şey var. Maaşımdaki büyük kesintiye rağmen banka
bakiyem sağlıklı. Evim geride bıraktığımdan daha küçük. Buradaki diyetim, haftalar boyunca sosyal yemeklerin ek maliyeti
olmadan minimal ve basitti.

Garip bir şekilde, kendime karşı dürüst olursam, minimal bir varoluş için söylenecek bir şey var. Çok şey özleyorum ama hiçbir
şeyi özlemiyorum. Dolup taştan gardırobumu ya da bir rafta sergilenen gökkuşağı oje koleksiyonumun tamamını özlemiyorum.
Eski evraklar, önemsiz postalar ve ıvır zıvırla dolu çekmeceleri özlemiyorum. Her sezon takıntılı bir şekilde yenilediğim
minderleri bile özlemiyorum.

Buraya yeni bir başlangıç yapmak için elimde hiçbir şey olmadan geldim. Şu anda bu iyi

görünüyor. Çıplak kemikler kesinlikle yeni bir şey için yapı taşları olabilir.

Kendimi bir zamanlar uğruna çığlıklar attığım ev eşyaları mağazalarının önünden geçerken buluyorum. Hampshire'dayken benim için Alaaddin'in Mağarası olan bir kırtasiyenin önünden geçiyorum. Nereye gittiğimi ya da ne aradığımı bilmiyorum ama yürümeye, *bir yerlere* gitmeye devam ediyorum.

Herhangi bir yere.

Ve bir yaştan sonra ilk kez insanları fark ettim. Yürüyorlar, konuşuyorlar, telefonlarını kontrol ediyorlar, etraflarındaki dünyadan habersizler, tıpkı benim gibi.

Köşedeki fırından gelen taze ekmek kokusunu fark ediyorum.

Güneşin tembel bulutların arasından nasıl kırıldığını fark ediyorum.

Sokağın sonunda sola döndüğümde Arnavut kaldırımlarının topuklarımın altında asfalta

dönüşmesi. İleride bipleyen yaya geçidinin sesi.

Nefes almanın verdiği his.

Ve gülümsüyorum.

Gülümsüyorum çünkü bir yabancı basit bir soru sordu ve sonra beni duydu.

Gülümsüyorum çünkü biri beni karanlıkta buldu ve ışığı açmaya çalışmadı.

Gülümsüyorum çünkü kendisine Phoenix Burning diyen bir adam bana hiç sahip olmadığım bir

şey teklif etti. Ve sonra gülümsemem tamamen kayboldu.

Sanırım adamın saçları gözlerine doğru savruluyor. Burnu Romalı ve gözleri mavi. Hareketleri çok tanıdık. Stephen'a çok benziyor.

Sanırım ona, yanındaki kıza bakışı yüzünden. Stephen'ın bana baktığını düşündüğüm şekilde ona bakıyor. Sanırım

puset yüzünden - kendim için seçtiğim.

Bebekleri beyaz örgü patik giyiyor. Gözleri sımsıkı kapalı. Parmakları çok küçük. O kadar

yakından geçiyorlar ki parfümünün kokusunu alabiliyorum.

İstediğim her şey gibi kokuyor.

Boğazımın arkasına çarpıyor ve sonra beni boğuyor. Güpegündüz kalabalık bir caddede öğürüyorum, nefes aldığımda acı dolu bir rahimle.

Ve ben yalnızım.

Kayboldum.

Sarmal.

Omurgam bükülmeden önce sert bir duvara çarpıyorum. Işık gözyaşlarımı dikmeden önce gözlerimi etrafımdaki her şeye kapatıyorum.

Çiğerlerimin en yüksek sesiyle ninniler, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıyla gece boyunca araba kullanırken karnımda bir el.

Bir çift beyaz patiğin içindeki minik ayak parmaklarım yüzünden çıplak ellerimle bir acı okyanusuyla savaşıyorum. Ve ben daha önce de buradaydım. Pek çok kez.

Trende bir bebek ağlaması beni cam gibi kesti. Süpermarketin yanlış reyonuna atılmış yeni doğmuş bir uyku tulumu. Yolun karşısına geçerken küçük oğlunun minik elini tutan bir adam.

Masamı toplayanın Stephen olduğunu söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışırken eski meslektaşlarımın bakışları. Beni

sormadığını bile. Bir kere bile.

Yeniden kan kaybediyormuşum gibi hissediyorum ama bugün okyanusla savaşıyorum ve kazanıyorum.

Gözyaşlarım dökülmeden gözlerimi açıyorum. Derin bir nefes alıyorum, kendimi duvardan itiyorum ve bacaklarımı yürümeye devam etmeye zorluyorum. Nehre varana kadar yürüyorum ve onu kilometrelerce takip ediyorum, çayırların içinden geçip diğer taraftan çıkıyorum, güneşli öğleden sonra ılık bir akşama dönüşene ve topuklarım su toplayana kadar. Ta ki gökyüzünün pembe olduğunu ve bir ördeğin vaklamasını hiç doğru dürüst dinlemediğimi fark edene kadar. Şimdiki gibi değil.

Ve sonunda, dairemin çıplak duvarlarının beni yıkmayacağını bildiğimde, eve gidip canavarımı bekliyorum.

* * *

Phoenix

İnsanlar eskiden ikiz olduğumuzu düşünürdü, Jake ve ben. Şimdi öyle

düşünmüyorlar. Kilo vermiş. Çok kilo.

Geniş omuzları çökük görünüyor. Kolları zayıf ve tel tel görünüyor. O kamyonetinin kapısını arkasından çarparken ve ben de benimkini çarparken gözleri her zamankinden daha koyu.

Kimsenin olmadığı bir yerde buluştuk. Her sabah girdiğimiz otoparkın ortasında. Kule siyah bir hulk olarak bize bakıyor, yanmış çatısı gölgeler arasında pürüzlü.

Daha tek kelime bile etmeden bana saldırma ihtimalini düşünüyorum. Mariana'nın hayaleti çığlık atarken çatlak asfaltta boğuşmaya başlayacağız. *Ya da gülerken.*

Son karşılaşmamızdan bu yana geçen yedi ay ikimize de pek iyi gelmedi, orası kesin ama bugün yumruklarını kontrol altında tutuyor. En azından şimdilik.

Ceketinin içine uzanıp bir sigara çıkardı. O yakarken bir santim bile kıpırdamıyorum. Parmağını bana doğru uzatmadan önce iki uzun nefes çekiyor.

"Lanet teklifi kabul et."

"Sikeyim teklifini." Sesim hissettiğimden daha sakın.

Arkamızdaki beton ve moloz yığınını işaret ediyor. Kapılar çarpık ve aralık. Yer hâlâ kırık pencere camlarıyla dolu. "Bunun sana ne faydası var? O öldü artık! Bırakın bu lanet yer de onunla birlikte ölsün!"

"Satmıyorum."

"Neden
satmıyorsun?!"

Buna verecek bir cevabım yok. Buna bir cevaba *ihtiyacım* yok. Onu geçip içerideki karanlığa bakıyorum.

Hala sıcaklığı hissedebiliyorum. Paletler yükselirken çıkan pis kokuyu hâlâ alabiliyorum. Hala onun adını haykırırken boğulma çığlıklarını duyabiliyorum.

"İş neredeyse yeniden ayağa kalktı. Eğer satacak olsaydım bunu uzun zaman önce, ihtiyacımız olduğunda yapardım," diyorum.

"O zamanlar kimse bunu istemiyordu."

Başımı salladım. "Ne istersen düşün, Jake. Her zaman kısa yoldan para kazanmak isteyen lanet bir akbaba vardır. Satılırdı."

Omzu benim omzuma denk geliyor. "Ben *Ash*."

Yüzümü ona döndüm. "Onu kaybeden *benim*."

Bakışlarındaki öfkeyi en az arkasındaki acıyı tanıdığım kadar tanıyorum. Onun boşluğu benimkini karıştırıyor. Keder içimde kabarcıklar oluşturuyor.

"O *benimdi*," diye tıslıyor. "Öyle olduğunu biliyorsun. Onu kaybeden bendim."

Yumruklarım içgüdüsel olarak sıkılıyor, benimle aynı kanı paylaşan o bok çuvalına nefretimi kusmaktan bir fısıltı kadar uzağım.

Ben lanet bir fırtınayla savaşıyor, lanet şimşeklere yumruk sallayan bir adamım. Buraya daha önce de geldim, birçok kez. Ama bu gece muzafferim.

Onun yüzünden. Bir

yabancı yüzünden.

Çünkü yaşadığımı

hissediyorum.

Uzaklaşıyorum. Yumruklarımı gevşetiyorum. Keder

köpürmeyi bırakıyor. "Satmıyorum," diyorum sakince.

"Yeniden geliştireceğim." "Yeniden geliştirmek mi? Bu ne lan?"

"Beni duydun."

Çenesinden bıçaklamışım gibi görünüyor. Bir parçam keşke yapsaydım diyor.

Yarı aydınlıkta bile ne kadar yorgun görüldüğünü fark ediyorum. Sakalının benimkinden ne kadar uzun olduğunu fark ediyorum.

Ve bu uzun anda, ağabeyimi hâlâ sakat bırakan şeyin gerçekten keder mi yoksa suçluluk duygusu mu olduğunu merak ediyorum. "Gerçekten neden buradaydın?" Ona soruyorum. "O depoda tek başına ne yapıyordu?"

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Bilmiyorum amına koyayım. Buraya çalışmaya geldim, o zaten-"

Başımı sallayarak sözünü kestim. "Bu kadar saçmalık yeter. Sen bana gerçeği söyle, ben de satmaktan bahsedeyim." Kalbim çarpıyor ama sağlam duruyorum. Nabzım şakaklarımda atıyor ama kılımı bile kıpırdatmıyorum.

O yapana kadar olmaz.

"Bu lanet yeri sat, yoksa hisselerimi satarım," diyor ve çoktan kamyonetine doğru çekiliyor.

Peşinden gitmek çok cazip geliyor ama gitmiyorum.

Cameron ve ben bugün ördekleri beslerken harika vakit geçirdik. Sabah oğluma babasının neden eklemlerinin yırtıldığını açıklayacak değilim, hiçbir şey için değil.

Jake kamyoneti çalıştırırken "Hıyarlık etme," diye bağıriyorum ama o arkasına bile bakmıyor.

Arka lambaları yolun sonundaki köşeyi dönene kadar izliyorum ve sonra nefes alıyorum.

Kamyonuma yaslanıyorum ve kendime bir dakika izin veriyorum, sadece ben, bu yanmış delik ve Mariana'nın sırları. Yanında götürdükleri.

Ve sonunda, Jake'i başıma açtığı için Serena'nın gözlerinin içine bakabilecek kadar sakinleştiğimi anladığımda eve gidiyorum.

İsminin yanındaki daire nihayet yanıp sönüp yeşile döndüğünde bir saattir gelen kutuma bakıyordum.

Mesajımın karşısında tik işareti belirirken küçük tırnağımı çiğniyorum. *Okuyor. Şu anda.*

Neredeyse gece yarısı oldu ve Cumartesi akşamımı bitirmek için kendime birkaç kadeh şarap içmek için izin verdim. Bu beni cesur yaptı. İnternette cesurca onun gelmesini bekleyecek kadar cesur.

Son mesajımın bitiş satırını sekmede pirinç gibi kalın bir şekilde görebiliyorum.

Lütfen bana ihtiyacım olanı verin.

Alkol olmasaydı yüzüm kızarabilirdi.

Sinirlerim gıdıklanarak bekliyorum, tamamen yabancı biri kabuslarımı okurken kırık ruhumun geçit töreninde olduğunu hissediyorum. Ne düşündüğünü merak ediyorum.

Eğer sertse.

Eğer bunu benim istediğimin yarısı kadar bile istiyorsa.

Amım sızlıyor, karnım çılgın fantezilerle çırpınıyor. Yazma simgesi ekranda görüldüğünde kendimle oynamaya başlamıştım bile.

Mesaj geldiğinde nefesim kesiliyor.

Rüyalarını okumaktan keyif aldım.

Beni sertleştirmediklerini söylersem yalan söylemiş olurum. Bu konuşmanın derinlerde bir şeyleri uyandırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Sen bana durmam için yalvarırken seni bir canavar gibi becermeyi planlamadığımı iddia etmek sahtekârlık olur.

Bir canavarla oynuyorsun. Dikkatli olmazsan seni fena ısıtırım. Buna hazır olduğunuzdan emin olun.

Cevabım kolay.

Çok uzun zamandır eminim.

O yazmaya devam ederken ben klitorisimi ovuyorum.

Gece geç saatlerde onu düşündüğünde canavarının sana ne yaptığını söyle. Bana nasıl kırılmaya ihtiyacın olduğunu söyle. Nasıl incinmeye ihtiyacın olduğunu. Kullanılmaya. Alındığını.

Ve sonra sana ne verileceğini söyleyeceğim.

Yazmak için parmaklarımı çektiğimde amım zonklıyor. Kendimi tutmuyorum. Tek bir şey bile.

Canavar beni hep arkamdan yakalıyor. O güçlü. Bacaklarım çırpınırken beni kaldıracak kadar güçlü. Eli ağzımı kapatmasaydı çığlık atardım.

Bana sessiz kalmamı söylüyor. Bağırırsam bana zarar vereceğini söylüyor. Sırf benim için durumu daha da kötüleştirsin diye çığlık atmak istiyorum.

Bazen beni zorla yere yatırıyor, bazen ayağımdan düşürüp duvara fırlatıyor, vücudu bedenime sıkıca yapışıyor.

Ve sonra fısıldar. Her zaman fısıldar.

Onunla kavga etmezsem belki tadını çıkarmama izin vereceğini söyledi.

Kahretsin, bunu bekliyordum. Klitorisim sertleşiyor. Kalçalarım kasılıyor.

Devam etmeden önce bir yanıt bekliyorum.

Cevabı sadece iki basit kelimeden ibaret. İhtiyacım olan tek cesaret.

Devam et.

Devam ediyorum.

Beni sıkıca tutuyor ve eteğimi yukarı çekiyor. Külotumu yırtıyor ve parmaklarını içime sokuyor. Her zaman beni ağlatacak kadar serttir.

Onun için asla hazır değilim.

Onun için asla hazır olmak istemiyorum.

Her zaman acıtıyor ve her zaman bana çektiriyor.

Göğüslerimi öyle sert avuçluyor ki nefesim kesiliyor. Bana bunu isteyen küçük pis bir orospu olduğumu söylüyor. Bunu isteyen.

Ve öyleyim.

Ben bunu isteyen küçük pis bir kaltağım.

Sütyenimi, göğüslerim kuplardan taşana kadar aşağı çekiyorum. İnleyene kadar meme uçlarımı çimdikliyorum. Başka bir mesaj için uzun süre beklememe gerek yok.

Sen başına gelecekleri hak eden küçük pis bir sürtüksün.

Cevabım anında oldu.

Lütfen.

Lütfen bunu gerçek

yap. Siktir, lütfen.

Meme uçlarımı çekiştiriyorum ve sanki oymuş gibi davranıyorum. Ekrana bakarken umutsuzca bir yanıt bekliyorum. Klitorisim serbest bırakılmak için yalvarırken çarşafların üzerinde kıvranıyorum.

Ping'i aldığımda zonkluyor.

Aklın varsa buna hemen bir son verirsin. Çok

derine inmeden uzaklaş.

Bir fotoğraf simgesi yanıp sönene kadar ne demek istediğini

tam olarak anlayamıyorum. Açmak için tıkladığımda kalbim

boğazıma düğümleniyor.

Ve lanet olsun.

Sikeyim.

Bir çırpıda ayıldım, görüntüyü en üst düzeye çıkarırken oturmak

için ayağa kalktım. Hayır.

Olamaz.

Hiçbir yolu yok. Hiçbir yolu yok. Gerçekten

yapamaz... Bakmadan duramıyorum. Ağzım

açık kaldı.

Ve o haklı.

Aman Tanrım, o haklı.

Biraz aklım olsaydı bunu hemen durdururdum.

YEDİ

**Balıkçılar denizin tehlikeli ve fırtınanın korkunç olduğunu bilirler, ancak bu tehlikeleri hiç görmemişlerdir
karada kalmak için yeterli sebep.**
Vincent Van Gogh

PHOENIX

Eğer o güzel kafasında biraz mantık varsa, *teşekkürle* cevap verecektir *ama hayır*. Bir parçam
öyle yapmasını umuyor.

Diğer tarafta ise avuç içim az önce ona fotoğrafını gönderdiğim canavarın etrafında gerilmişti. Açı hiçbir şeyi engellemiyordu -
sıkımın alt tarafındaki halter merdiveni metalik bir dehşet içinde parlıyordu. Çıkıntılar kalın.

Tehdit edici.

Ölçeği büyütmek için özel kamera efektlerine ihtiyacım yok. Bu sert et ve çelikten silahın göbek deliğimin üzerinde
yükseldiğini görmek bir illüzyon değil. Ellerim büyük, ama öyle görünmüyorlar, parmaklarım kolan etrafında gerilirken
değil.

Mariana pantolonumu ilk indirdiğimde Noel'in erken geldiğini söyledi.

Fikrini düzenli olarak değiştirirdi.

Ama Mariana daha fazlasını isteyecek kadar da çılgındı. Her zaman daha fazlasını.

Boyum boyunca altı parmaklık. Kalın bir çelik kavis kafama
saplanıyordu. Her zaman canını yakardı. Bazen kan akardı.

Hatta bazen beni de incitiyordu.

Abigail'in canını yakacak. Her santiminde inleyecek.

Görüntüsünün yanındaki yeşil daire hâlâ duruyor. Asırlar süren bir ping
bekliyorum. Zaman ayırdığı için memnunum.

Burası azgın kabadayılıkların yeri değil. Cesurmuş gibi davranıp en iyisini ummanın zamanı
değil. Cevabı basit. Çok açık, gerçekten.

Bu acıtacak.

Parmaklarım daha sıkı kavlıyor. Tek elimle cevap veriyorum.

Evet. Olacak.

O kadar sıkı kavıyorum ki canım acıyor, gözlerim muhteşem dar amcığın anısıyla kapanıyor.

Yavaş yazıyorum. Beceriksizce.

Bunu düşünmeniz gerek. Dikkatlice.

Taşaklarım patlayacak kadar sıkı.

Cevabı en azından yarı yarıya akli başında olduğunda rahatlıyorum.

Muhtemelen bu bilgisayarı kapatıp bunu şanslı bir kaçış olarak yazmam gerektiğini biliyorum. Deliliğe çok uzak bir adım.

Ama yapamam.

Hala bunu istiyorum.

Yazma durumu tekrar görünmeden önce bir duraklama.

Sanırım eskisinden daha çok istiyorum.

Sikeyim.

Sikim elimde zonkluyor.

Çılgın trende yalnız değil. Sanırım ikimiz de trenin son durağına kadar gidiyoruz. Bu kaçışı yavaşlatmak için kendimi zorluyorum, en azından bir tür kısıtlama için mücadele ediyorum.

Tutuşumu gevşetirken homurdanıyorum. Sikim itiraz ederken dişlerimi gıcırdatıyorum.

Parmaklarım tuşlara vuruyor.

Üzerinde uyu.

Günün soğuk ışığında düşünün.

Tereddüt edene kadar düşünün. Ondan sonra biraz daha düşünün.

Ve sonra, eğer hala istiyorsan, bana

haber ver. Yarın gece mesajınızı

arayacağım. Basit bir evet ya da hayır

yeterli olacaktır.

Sadece doğru karar olduğundan emin olun.

Fotoğrafının yanında hala yeşil daire varken dizüstü bilgisayarı kapatan benim.

Biraz uzaklaşmak için banyoya giren benim.

Düşün sesini sonuna kadar açtım ve kot pantolonumu çıkardım. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede akıntının altına giriyorum, vücut yıkayıcısını köpürttüğüm sırada jetler kafa derime iniyor.

Neyi temizlemeye çalıştığımı bilmiyorum. Neden temizliğin beni içimde hissettiğim canavardan daha az yapacağını düşündüğümü bilmiyorum.

Onun asla göremeyeceği mürekkepli derimi sabunluyorum. Yılların umutları, korkuları ve hayalleri tüm zamanlar için bedenime kazındı. Böyle bir işi yakaların ve kelepçelerin altına saklayamazsın ama karanlığa saklayabilirsin.

Parmaklarımdan kafa derime kadar mürekkepliyim, dünyanın görebileceği kadar çok. Karanlığım hissediliyor. Her zaman öyleydi.

Ama vücudumda mürekkepten daha fazlası var. Yara izlerim omzumdan sol tarafındaki omurgama kadar uzanıyor. Bazen hala yandıklarını hissediyorum.

Bazen hala kendi yanan etimin kokusunu alıyorum.

Vücut yıkamak fark yaratmaz. İçimdekine dokunmuyor. Ne

olduğumu değiştirmez. *Kim* olduğumu.

Sikimi tekrar elime alırken homurdanıyorum.

Çok acımasız. Çabuk. Yükümü fayansların üzerine boşaltırken tutuşum acı veriyor.

Bu kız, Abigail - *yem* - beni deliliğe doğru sürüklüyor. *Ya da kurtuluşa*. Kurtaramadığım kadınla birlikte öldüğünü sandığım bir canavarı yeniden uyandırıyor.

Denerken neredeyse ölüyordum. Ama Jake için yeterli *değildi*.

Ne zaman yollarımız kesişecek kadar talihsiz olsak bunu gözlerinde görüyorum.

Bu gece gördüm. Aynada da görüyorum.

Bazen pişmanlığımınla savaşıyorum. Bazen de

savaşmıyorum. Bazen tek hissedebildiğim

pişmanlık oluyor.

Ama şu anda Abigail çılglık atana kadar onun daracık amcığına vurma dürtüsünden

başka bir şey hissetmiyorum. Duş ayarını soğuğa çeviriyorum ve su tenimi

cezalandırırken inliyorum.

Bazen rüyalarımın hala Mariana'nın o kapının diğer tarafında çılgılık attığını duyuyorum.

Bazen, gece geç saatlerde, hayaletine bunu neden yaptığını soruyorum.

Küçük oğlumuzu neden geride bıraktığını. Beni neden terk etti.

O gece neden orada olduğunu. Yangın neden beni değil de onu aldı. Neden o

odada yalnızdı. Neden orada olduğunu.

Jake'in neden onunla birlikte olduğunu.

Bir sürü lanet soru. Suyu

kapatıyorum.

Bir havlu kaptım.

Uzun zamandır ilk kez, belki de hiçbir zaman tüm cevaplara sahip olamayacağım ihtimalini

düşünüyorum. Ve uzun zamandır ilk kez cehalet o kadar da kötü hissettirmiyor.

* * *

Abigail

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde ekrandaki resme bakmaktan kendimi

alamıyorum. Kendimle oynamayı bırakamıyorum, bunu da yapmamam

gerektiği halde. Ona asla katlanamayacağım.

Kimsenin yapabileceğini düşünemiyorum.

Stephen, aletini dişlerimin arasından geçirebilmek için çenemi gevşetmek zorunda kalacağım kadar büyüktü ama önümdeki canavarın yanında cüce kalırdı.

Phoenix Burning kesinlikle mürekkepli. Figürleri karanlık sembollerle kazanmış. Elinin arkasında bir gül var gibi görünüyor. Sadece seçebiliyorum.

Daha önce hiç dövmele bir adamla birlikte olmamıştım.

Ben de hiç piercingli bir erkekle birlikte olmadım. Piercingli bir erkek görmedim bile.

Ama istiyorum.

Siktir, nasıl da istiyorum.

Üç parmağımı içeri sokuyorum ve çok sıkı. İç çamaşırımın sırlıklam olmasına rağmen yine de sıkı. Onu asla alamayacağım. Tabii o...

Sikeyim.

Çok acımasız olmalıydı.

Çok sert.

İçimde bir ürperti dans ediyor, çünkü bir yerlerde, bir şekilde, onun olacağını biliyorum. Olabilirdi.

Olacak.

Çünkü bu hikayenin nasıl biteceğini zaten biliyorum.

Çökene kadar bu dalgaya bineceğimi zaten biliyorum. İstedğim tek şeyin o olduğunu zaten biliyorum. İstedğim tek şey *İhtiyacım var.*

Diğer her şey mutlu bir cehalet içinde kaybolup gidiyor, zihnim onun içimde hissettireceklerinden başka her şeye kapalı.

Kulağıma iğrenç şeyler fısıldarken avucunun ağzıma kenetlendiği düşüncesinden başka aklımda hiçbir şey yok.

Sesinin nasıl çıktığını merak ediyorum.

Nasıl bir aksanı var merak ediyorum.

Profiline tekrar tıklamak için fotoğrafı yeterince uzun süre küçültüyorum. Malvern yazıyor. Buradan arabayla belki otuz dakika. En fazla kırk beş.

Çok yakın. Gerçekten yakın.

Bir arabam var, sadece nadiren kullanıyorum. Haftalardır park yerimde duruyor, hiç dokunulmamış.

Onunla buluşmaya giderken gecenin karanlığında araba sürdüğümü hayal etmeye çalışıyorum. Bir yere park ettiğimi ve sürücü koltuğuna geri döndüğümde her şeyin farklı olacağını bildiğimi hayal ediyorum.

Eğer geri dönebilirsem.

Düşünce sadece bir fısıltı, ama orada. Orada olmak zorunda.

Sohbet penceresinin diğer tarafındaki adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Eterdeki bir yabancının sözlerinden başka hiçbir güvencem yok.

Bu riske değmemeli. *Değmemeli.*

O an yaklaştıkça bacaklarımın nasıl hantal hissedeceğini hayal ediyorum. Kalbim küt küt atıyor. Sinirlerim geriliyor.

Üç derin parmağımla kendimi becerirken bacaklarım açılıyor.

Evet.

Ona vereceğim cevabı şimdiden biliyorum.

Bana ilk mesaj attığından beri cevabı biliyordum. Bunu saptırmak için bir resimden daha fazlası gerekecek.

Çarpışma.

Yanıtımı yazdığımda profil resminin yanındaki daire gri oluyor.

Bunun üzerinde uyumama gerek yok.

Şüpheye düşmek için zamana ihtiyaç duyacak kadar düşüncesiz değilim.

Onlar zaten buradalar. Bana mesaj attığın andan beri gözlerimin arkasında dans ediyorlar. Her zaman buradalar ve her zaman oldular, ama hiçbir fark yaratmıyorlar.

Resminiz beni korkutmaya yetiyor ama korku hiçbir şeyi değiştirmez. Hiç değiştirmedir. Aksine bunu daha çok istememe neden oluyor.

Cevabım kesinlikle evet.

Duraksadım.

Sığ bir nefesle okudum. Ve sonra
gönder tuşuna bastım.

SEKİZ

Her günü biçtiğiniz hasada göre değil, ektiğiniz tohumlara göre değerlendirin.
Robert Louis Stevenson

PHOENIX

MESAJ, planlanandan çok önce sabah beni bekliyor. Bildirimlerimde listelenmiş, alarmım çaldığında beni karşılamaya hazır. Tepedeki parkuru tırmanırken ve doğan güneşe hayranlıkla bakarken yersiz bir kabullenme duygusu hissediyorum. Gördü, korktu ve hala istiyor.

Bir yabancıyla yaşadığım bu gerçeküstü yakınlık hissi sürprizlerle dolu. Adımlarımdaki bahar. Havadaki hafiflik. Diğerlerini gölgede bırakacak çılgın bir gecenin güzel vaadi ve işimiz bittiğinde yollarımızı ayırmaya mahkum olduğumuzun acı tatlı kaçınılmazlığı.

Belki de bu kadar güzel hissettiren geçiciliktir. Belki de çarpışmamızın kısa süreceği bilgisidir böylesine güçlü bir patlama vaat eden.

Tepedeki manzarayı içime çekiyorum ve bugün gözlerim ufukta, Herefordshire kırsalını tarıyor. Aşağıda bir yerlerde. Ne yaptığını merak ediyorum. Nerede olduğunu merak ediyorum.

Pazar sabahı biraz akli varsa uyuyor.

Eğer birazcık akli varsa, amını iyi bir kolan alacak şekilde eğitmek.

Profili sınırlı. Basit bir *Hereford* ve bulunduğu yer olarak başka bir şey listelenmemiş. Şimdilik çok şey biliyorum ama çok az şey. Tüm kırık parçalarını ortaya çıkarırken şafağın gölgeli vaadi kırılıyor.

Şafak vakti her zaman iyi bir sebeple günün en sevdiğim zamanı olmuştur.

Zirveden geçerken dünkü çifte el sallıyorum. Aşağı inerken aynı adama ve köpeğine başımı eğiyorum.

Hızlıca duş alıyorum, sonra oğluma kahvaltısını hazırlıyorum ve kendi televizyon kanalını seçmesini izliyorum.

Kız kardeşimi göğsüme doğru çekiyorum ve başını öpüyorum, çünkü bazen jestler kelimelerden daha kolay oluyor.

Ve sonra, son birkaç gündür yaşadığım ilklerin bir diğer ilki olarak, mutfak masasına oturup nefes alıyorum. Sadece nefes alıyorum. Aylardır ilk kez ayaklarımın yere sağlam bastığını hissediyorum. Buradaki yerim yeniden gerçekmiş gibi geliyor.

Nerede olursa olsun, onun için de aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Evren bu sabah benim gözlerimden olduğu gibi onun gözlerinden de biraz daha parlak görünüyor mu?

Onu tanımam gerekecek, *Abigail*. Onun benim hakkımda bilebileceğinden çok daha fazlasını bilmem gerekecek.

Arzuladığı şeyler. Kendisinin bile farkında olmadığı fantezisinin küçük detayları. Sokaktan geçen birine nasıl görüldüğü. Karanlıkta ayak seslerinin neye benzediğini.

Kötü giden çılgın bir karşılaşmaya karşı beni koruyacak kadar şey bilmem gerek. Onun da bunu en az benim kadar istediğini geri dönülmez bir şekilde gösteren bir mesaj izine ihtiyacım var.

Karanlıkta rastladığım rastgele biri değil de, planladığımız bir fanteziyi gerçekleştiren tanıdığım bir kız olduğunu.

Ama şimdilik bu ayıltıcı düşünceleri bir kenara itiyorum.

Hayatın uğultusu içindeyim ve hiçbir şey bu anı benden çalamayacak. Bugün

çalamayacak.

* * *

Abigail

Ofisteki kızlar hafta sonumu sorduklarında genellikle içim burkular. Kibar belirsizliğimin her zaman çok boş hissettirmesinden nefret ediyorum. Ama bugün öyle değil.

İşe başlamadan önce mutfakta gülümserken karnımda kaynayan bir heyecan var. Onlara hafta sonumun iyi geçtiğini söylerken kendimi her zamankinden daha zinde hissediyorum ve ilk kez yalan söylemiyorum.

Bir kez olsun doğru.

Görünüşe göre gece yarısı Phoenix Burning için sihirli bir saat. Dün gece hepsinden daha büyülüydü.

Önümüzdeki haftalarda niyetimin ciddi olduğunu kanıtlamak için daha ne kadar şey yapmam gerekeceğinden emin değilim, ancak şimdiden yoluma devam ettiğimi düşünüyorum.

Fotoğraf istedi, ben de gönderdim. Geçmiş günlerden mutlu resimler. Eski bir iş portresi. Bir hevesle çektiğim birkaç riskli selfie.

Ve şimdi daha fazlasını istiyor gibi görünüyor. Her zaman daha fazlasını.

Ruhumu derinlerden çekip çıkarıyor ve sıkı sıkı tutuyor. Zihnimin her karanlık köşesine fısıldıyor.

Cep telefonumdaki beklenmedik bir ping, sabahın ortasında bir mesaj aldığımı haber veriyor. Daha kontrol etmeden kim olduğunu anladım.

Masamda, ahizeyi kucağıma alıp gözlerden uzakta arıyorum.

Tam adınız nedir?

Soru beni öyle şaşırtıyor ki, kafam allak bullak oluyor.

Tam adım.

Bu çılgın fantezi hiç ona söylediğim zamanki kadar gerçekçi gelmemişti. Korku orada. Hissedilebilir. Kalbim küt küt atarken bilincimin kenarlarında sürünüyor.

Abigail Summers.

Abigail Rachel Summers.

Ve sonra sessizlik. Cevabımı okurken bir tik işaretinden başka bir şey yok.

Bu yüzden kendimi meşgul ediyorum. Kendimi genellikle önemsiz olarak gördüğüm bir işin içine attım.

Satın alma siparişleri için dosyalama sistemimi yeniden yapılandırıyorum ve bazı süreçleri otomatikleştiriyorum. Önemsiyormuşum gibi davranıyorum ve yavaş yavaş, pazartesi günüm ve ondan sonraki salı günüm boyunca, bir parçam buna inanmaya başlıyor.

Arka ofisimize gelen telefonlara cevap veriyorum. Müşterilerle uzun zamandır unuttuğum bir telefon sesiyle konuşuyorum.

Kendimi fotokopi makinesinde iş arkadaşlarımla gülerken buluyorum.

Kendimi haftanın ilerleyen günlerinde ofisteki sosyal etkinliklerine katılırken buluyorum.

Gösteriş ne zaman ortadan kalkar ve eylemlerim gerçekliğe dönüşür bilmiyorum ama dönüşüyor. Çarşamba öğleden sonra, hastalık izninden yeni dönen bir meslektaşımın birikmiş faturalarını bile üstlendim.

Geceleri en derin fantezilerimi tamamen yabancı biriyle paylaşıyorum ve gündüzleri kendimi yeniden insan olma yolunda küçük adımlar atarken buluyorum.

Evdeki eski arkadaşlarımdan gelen mesajları görmezden gelmiyorum. Ofisten eve yürürken ailemi arıyorum. Hazır yemek yerine gerçek gıda alışverişi yapıyorum ve kendime iyi bir tava seti alıyorum.

Hayat her zaman verimli topraklarda gelişir. Yavaş ama emin adımlarla tohumlar minik filizlere dönüşür ve içimdeki çorak çukur ruhumla birlikte kıpırdanır ve yeniden kıvılcımlanır.

Kabuslarım hiç bu kadar canlı ve hoş olmamıştı. Yoğun günler hiç bu kadar mutlu zaman öldürücü olmamıştı.

Bir daha asla bir iş gecesinden bu kadar keyif alacağımı düşünmemiştim. Ama eğleniyorum.

İnternet bağlantısının ucundaki meçhul bir adam için heyecan dolu bir kalple gece yarısı eve koşmayı hiç beklemiyordum.

Ama ben biliyorum.

Ve bu gecenin onun veda edeceği gece olmasını hiç beklemiyordum.

Ama öyle oldu.

DOKUZ

Dönüş, vedayı sevdendir.
Alfred de Musset

Abigail

İş yerinden kızlarla birkaç kadeh şarap içmek, gece yarısı telefonlarına kadar vakit geçirmek için iyi bir yol oldu. Gerçekten çok eğlendim. Ve şimdi, daireme geri döndüm ve profilinde ılık yeşile döndüğünde giriş yaptım.

Şimdiye kadar bunu istediğimden ne kadar emin olduğum konusunda herhangi bir şüpheyi düşebileceğinden şüpheliyim. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Bu garip yakınlık hissine çoktan alıştım. Hiçbir şey bilmiyorum ama yine de çok şey hissediyorum. Adını bile bilmiyorum ve muhtemelen asla da bilmeyeceğim ama bunun bir önemi yok. Gecenin bu vaktinin benim her şeyim gibi hissetmem sadece bir hafta sürdü.

İlk ping geldiğinde midem bulanıyor. Acaba ona sarhoş olduğumu söylemeli miyim? Acaba o geldiğinden beri hayatımın yeniden yaşanabilir hale geldiğini söylemeli miyim?

Sarhoş halimle bile bunun aptalca bir itiraf olacağını biliyorum. Mesajı tüylerimi ürpertiyor,

Malvern'de sadece bir gece kulübü var.

Link tren istasyonunun aşağısındaki bir sanayi sitesinde.

Önümüzdeki Cumartesi akşamı istasyona park edeceksiniz.

Yolun karşısına geçip Spring Lane boyunca uzanan patikadan ilerleyecek ve Ateşböcekleri'ne varana kadar arazinin içinden yürüyeceksiniz. Sadece alkolsüz içecekler alacaksınız ama iyi vakit geçireceksiniz.

Sinirleriniz deli gibi gerilmiş olsa da dans edeceksiniz. İstedığınız kadar kalacaksınız.

Ve sonra gideceksin.

Geldiğiniz yoldan yavaşça geri yürüyeceksiniz.

Ve dikkatli olacaksın, gözüün hep omzunun üzerinde olacak. Korktuğunu hissedersen, kaçacaksın.

Mesajları duraklıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Parmaklarım klavyemde telaş içinde.

Ve sen de orada olacak mısın? Beni kovalamak için orada olacak mısın? Gelecek hafta sonu gerçekten?

O cevap yazarken kalbim hızla çarpıyor.

Canavarınızla tanışacaksınız, sadece gerçekten tanışmak istediğinizden emin olun.

Var. Kahretsin, istiyorum. Tüm vücudum titriyor.

Ben cevap veremedim mesajları gelmeye devam ediyor.

İstedığınız zaman geri dönebilirsiniz. Hiç gelmemeye karar verebilirsiniz.

Kulüpten arabanıza bir taksi çağırabilir ve asla gölgelere adım atmayabilirsiniz.

Fikrinizi değiştirmek kolay olurdu, ama yine de güvenli bir kelime istiyorsanız bir tane alabilirsiniz. Cevabım anında olur.

İstemiyorum ve fikrimi değiştirmeyeceğim. Ben de orada olacağım.

Cevabı hemen gelir.

Ben de öyle yapacağım.

Bunun gerçekten olduğuna inanmıyorum. Garip bir duygu baloncuğu boğazıma bir yumru getiriyor. Ama bu üzüntü değil. Rahatlama.

Heyecan.

Ya da o tekrar mesaj atana kadar öyle.

Bu son konuşmamız olacak, ancak vedalaşmadan önce, sohbetlerimizden gerçekten keyif aldığımı bilmenizi isterim.

Umarım bu umduğunuz her şey olur ve sizi yeniden hayata döndürür.

Midem yere düşüyor. Vedalaşmaya hazır değilim. Vedalaşmak radarıma bile girmedi. Yakınından bile geçmedi.

Bunun tek seferlik olduğunu biliyorum. Her zaman böyle olması gerektiğini biliyorum.

Vedalaşmanın kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Ben sadece... istemiyorum...

şimdi değil. Başka bir ping geldiğinde kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

Ne olursa olsun, bence sizi en karanlık anınızda yalnız bırakan adam en zayıf türden bir pislik. Lütfen ruhundan daha fazlasını çalmasına izin verme. İnan bana buna değmez.

Boğazımdaki yumru aptal bir gözyaşına dönüşüyor. Ama garip bir şekilde ağladığım

Stephen değil. Kendimi yazmaya zorluyorum.

Vay canına. Vedalar her zaman çok boktan hissettiriyor, değil mi?

Tekrar ping attığında gözyaşlarımı

siliyorum. *Demek buldum.*

Dairenin griye dönmesinden korkuyorum ama yazma simgesi sabit

kalıyor. Ve sonra daha fazlası.

Yaşadığınız her şey için üzgünüm. Gerçekten.

Sözleri kalbimi sızlattı. Ben de

üzgünüm.

Hayatımda istediğim ve büyük olasılıkla asla sahip olamayacağım şeyler için üzgünüm, ama çoğunlukla onun için minnettarım.

Hala kaniyor olsa bile kalbimi bana geri veriyor.

Bir sonraki mesaj için hazır değilim.

Resminin yanındaki dairenin yanıp sönmesine hazır değilim.

Güle güle, Abigail.

Metin kutusu simgesiyle birlikte griye döndüğünde hala yazıyorum. *Phoenix Burning kullanıcı tarafından kullanılamıyor* olarak değiştiğinde parmaklarım hala tuşlara çarpıyor.

Ve sonra gitti.

Gerçekten gitti.

Kanayan kalbim biraz daha kaniyor, ama bu sefer hala gülümsüyorum.

Bu seferki veda acı tatlı.

Çünkü bu sefer en iyisi daha gelmedi.

* * *

Phoenix

Yakınlığımızı eter üzerinden koparmak beni derinden etkiledi. Gerçekten

çok derinden. Siyah kuğuma veda etmek bir trajedi ama güzel bir trajedi.

Düşündüğümden daha zor geliyor ama böyle olmak zorunda.

Karanlıkta karşılaştığımızda, yabancılar olarak karşılaşacağız, daha fazlası değil. Ben bir canavar olacağım ve o da benim yemim olacak. Sessizlik heyecanı besler. Aynı zamanda korkuyu da besler.

Güven vermek için günlük temas olmayacak. Şeytanlarını rahatlatacak yorumlar olmayacak.

Eğer gelecek hafta sonu gerçekten kulübe gelirse, başından beri haklı olduğu için olacak - bu fanteziyi gerçekten de yalnız bırakamayacak kadar çok arzuluyor.

Ya yapmazsa?

Düşündükçe midem bulanıyor.

Yapmazsa da dünya dönmeye devam eder.

Bunun neden bu kadar saçma bir yalan gibi geldiğini bilmiyorum.

Bir süre oturma ekranına bakıyorum, profilimi yeniden etkinleştirme ve cevaplanmamış bir soru varmış gibi davranma dürtüsüyle savaşıyorum. Önemli bir şey. İletişim kanalını biraz daha açık tutacak herhangi bir şey.

Uyuşmuş bir şekilde önüme bakarken sikim kotumun içinde ağrıyor.

Fotoğrafları masaüstümde kayıtlı. Ayrıca şu anki adresi ve daha önce yaşadığı Hampshire'daki adresi de var. Görünüşe göre iş yerindeki seçmen kütüğü yazılımının kötü müşteri kredi risklerini tespit etmekten daha fazla faydası var.

Onun geçmişi parmaklarımın ucundaydı, tam da almak için.

Abigail Rachel Summers. Yirmi yedi yaşında. Benden altı yaş küçük. Fleet

doğumlu. Kredi notu mükemmel.

Aramamı gizli tutarak onu Business Connect web sitesinde buldum. Profilini yeni pozisyonu ile güncellememiş, her ne olursa olsun, ancak eski hayatında kendisi için iyi gidiyordu.

Bir iş hizmetleri şirketinde Müşteri İlişkileri Müdürü. Profil fotoğrafı güler yüzlü ve profesyoneldi, siyah saçları süslü topuzlardan birindeydi. İş fotoğrafları, kendi teninde rahat olan bir kadını gösteriyor. Evrendeki yeri konusunda rahat.

Evren onu çiğnediği için onun adına çok üzülüyorum.

Stephen Hartley, kuruluş genel bakışında listelenen bir kişidir. Satış Müdürü. Yakışıklı adam. Uzun saçlı. Takım elbiseyi denklemden çıkarırsanız belki bir parça eski gotik.

Nedense söz konusu dallamanın o olduğunu biliyorum. İçgüdü diyelim.

Bütün kırık parçalarını hissediyorum. Onun üzüntüsünü hissediyorum. Umutsuzluğunu. Umutsuzluğunu.

Ben aptal değilim. Benimkini yansıttığını biliyorum. Bana yansıyanın kendi umutsuzluğum olduğunu

biliyorum. Bu onu daha az gerçek yapmaz.

Stephen Hartley her türlü omurgasız. Onu yakalayıp intikamını almak için içimde bir dürtü var ve bu da profilimi devre dışı bırakıp bu fanteziyi tek seferlik bir ilişki olarak ele almanın mevcut tek mantıklı hareket olduğunu doğruluyor.

Kesinlikle mantıklı. Acı

verici.

Rahatsız edici.

Üzücü,

neredeyse.

Ama mantıklı.

Dizüstü bilgisayarımı kapatmadan önce siyah kuğuma son bir kez daha bakmama izin veriyorum.

Ve sonra, sikim elimdeyken, onu bir daha ve sadece bir daha göreceğim zamanı hayal ediyorum.

ON

Bize gerçekten hayatta olduğumuzu söylemesi için beklentinin tatlı acısına ihtiyacımız var.
Albert Camus

ABIGAIL

Bir haftanın bu kadar yavaş geçtiğini hiç görmemiştim.

Evrendeki tüm zaman öldürücüler günlerin daha hızlı geçmesini sağlayamaz ve dünyadaki hiçbir fantezi, her gece yarısı geldiğinde ve o orada olmadığına hissettiğim boşluğu telafi edemez.

Her ihtimale karşı profilimi aktif tutuyorum. Her gece sadece gri profiline bakmak için giriş yapıyorum. Önceki mesajlarımızı tüylerim diken diken olana kadar okuyorum.

Canavar gibi sikinin fotoğrafına bakıyorum ve içime zorla girmesinin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum. Acaba durması için yalvaracak mıyım? Acaba beni kanatacak mı? İkisini de düşününce geliyorum.

Berbat durumdayım ve umurumda değil. Yükseklerde uçuyorum, aklım başımda değil ve özgürüm. Çılgınca.

Belli ki delirmişim.

Yorulana kadar boşalıyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Zar zor uyuyorum.

Ve uyandığımda ilk yaptığım şey oturma açıp gri profiline tekrar bakmak oluyor. Ve o mesajları tekrar okumak.

Ve o canavar alete, korkunç piercinglere bakıyorum ve tekrar boşalıyorum, içime pompaladığını hayal ediyorum, çok sert, çok kaba, çok kötü çılgılık atıyorum.

Deli. Açıkça

deli.

Sessizlik günleri mesafe getirir. Daha önceki aşinalığı kolayca kaybolur ve geriye sadece karanlığın vaadi kalır.

Onun için hazır değilim ve asla da olmayacağım ama en azından kendimi hazırlamaya çalışmamak aptallık olurdu. İnternette kendime uygun bir şekilde *Canavar* adını verdikleri bir vibratör satın alıyorum ve canavarla gerçekten tanışmadan sadece üç gün önce titreyen parmaklarla paketi açıyorum.

Yeni satın aldığımı denediğimde siki ekranda ve parmaklarım klitorisimde.

Başını içeri sokmak için zorlanırken güzel korku sertçe vuruyor. Amım sonunda onu alacak kadar teslim olduğunda bir fahişe gibi nefes nefese kalıyorum. Gerilme o kadar kötü acıtıyor ki dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

O olduğunu hayal ediyorum. Başka seçeneğim olmadığını düşün.

Acıdan hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Her santiminin cehennem gibi acımasıyla irkiliyorum.

Ama ben devam ediyorum. Tıpkı onun yapacağı gibi, amımın almasını sağlıyorum. *Hayır, hayır, hayır diye* mırıldanıyorum ve bu hoşuma gidiyor. Umarım onun da hoşuna gider.

Umarım bu beni daha sert sikmesini sağlar.

Oh lanet olsun, beni sertçe becermesini nasıl da istiyorum.

Canavar'ı itiyorum ve içimi doldururken haykırıyorum.

Sadece onu düşünerek bile kendimi beceriyorum. Kendi terim içinde çırpınana ve amım yanan bir karmaşaya dönüşene kadar kendimi beceriyorum.

Ve böyle devam ediyor.

Uyanık olduğum her an düşüncelerim onun için.

Ve çalışmadığım ya da kendimle oynamadığım o nadir anlarda, kabusumla randevumu planlıyorum. Gece kıyafetlerimin çoğunu Hampshire'da bir hayır kurumuna bıraktım. En azından seçimlerimi kolaylaştırıyor.

Kalan tek küçük siyah elbisemi giyeceğim ve bu iyi bir elbise. Dar. Güzel. Çıplak

bacaklarımı belirgin bir şekilde açıkta bırakacak kadar kısa. Bunu giymek bana

kendimi iyi hissettiriyor. Hatta biraz sürtükçe.

Yüksek topuklarım koşmayı zorlaştıracak. Zamanı geldiğinde yemi yakalamak kolay olacak. Onu on adım bile geçebileceğimden şüpheliyim.

Ve bu çılgınca.

Bütün bunlar kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çılgınca. Yüksek sesle konuşulmaya dayanamayacak kadar çılgınca, bu yüzden iyi ki bunu paylaşabileceğim kimse kalmadı.

Yabancı bir kasabada, karanlık bir gecede bir yabancı tarafından saldırıya uğrayacağım. O kulüpten ayrıldıktan sonra hiçbir çıkış yolum olmayacak. Güvenli bir kelime yok. Yardıma koşturmak için hazırda bekleyen bir arkadaş yok.

Sadece ben ve o - canavar ve onun çelikten yapılma aleti ve beni fena sikeceğine dair verdiği söz.

Hayatımın en büyük hatasına doğru yürüyor olabilirim ama bunu çılgın yüzümde bir gülümsemeyle yapacağım.

Phoenix Burning'in bir tür seri katil psikopat olma ihtimalini düşünecek kadar mantıklı biriyim ve onunla geçireceğim gecenin son gecem olabileceğinin acı bir şekilde farkındayım.

Riskleri biliyorum. Onları vücudumun her zerresinde

hissediyorum. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar canlı

hissetmemi sağlıyorlar.

Heyecan bulaşıcı olmalı. Sadece bir çalışma haftası içinde üç farklı sosyal etkinliğe davet edildim. Önceki dört ay boyunca katılmadığım kadar çok fotokopi dedikodusu seansına dahil oldum. Çılgınca bir yükseliş yaşıyorum.

Ve nihayet, sonsuzluktaki en uzun haftadan sonra, küçük siyah elbisemle boy aynamın önünde duruyorum. Saçlarım yıkanmış ve düzleştirilmiş. Gözlerimde tam yerinde bir kedi fiskesi var. Dudaklarım yakut kırmızısı.

Sütyenim siyah dantelli ve meme uçlarımı zar zor kapatıyor. Tangam ise hiç mütevazılık göstermeyen bir dantel parçası.

Parfümüm Dior ve el çantamda telefonum, anahtarlarım ve cüzdanımdan başka bir şey yok. Gizli silah yok. İşler kontrolden çıkarsa acil durum panik alarmı yok.

Dürüst olmak gerekirse, eğer bu gece son gecem olur ve Phoenix Burning beni bitiren kişi olursa, sadece üzüleceğim

Hayatımdan almadan önce hayatıma çok fazla renk kattı.

Vakit geldiğinde bacaklarım beni arabama zor taşıyor. Malvern'e giderken yol boyunca dizlerim titriyor. Malvern Link tren istasyonunun tabelasını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bilet gişesinin yanında bir yer seçiyorum. Dışarı çıkıp ayakta durma riskini göze almadan önce nefesimi sabitliyorum.

Dışarısı hâlâ aydınlık, gece gezmesine çıkmış bir kız olduğum yanılsamasını yaratacak kadar aydınlık. Ama bu yanılsama bana hiç güven vermiyor. Gözlerim her adımda etrafımda dört dönüyor, biri her görüldüğünde bedenim koşmaya hazırlanıyor.

Ama bir arada tutuyorum.

Yürümeye devam ediyorum ve korkunun altında bunu her zaman olduğu kadar çok istiyorum.

Yol, tam da söylediği gibi bir sanayi bölgesinden geçiyor. Binalar uzun ve akşam ışığında bile göze çarpıyor.

Karanlıkta korkutucu olacaklarına şüphe yok.

Ağzım kupkuru olmasına ve bacaklarımın kemiksiz hissetmesine rağmen, kulübe girmek için sırada beklerken çıplak kalçalarım fark edilir derecede nemli. Kuyrukta her pozisyon değiştirdiğimde klitorisim karıncalanıyor.

Barın kenarına oturup toplanan kalabalığı ondan bir iz var mı diye tararken gergin bir karmaşa içindeyim.

Kolamı yudumluyorum ve onu tanıyıp tanımayacağımı merak ediyorum. Bir şekilde karanlık niyetleri ışığını benimkine doğru yansıtır mı diye. Bildiğim şeyleri arıyorum - koyu renk yüz hatları ve mürekkepli bir ten, ama ortalık kalabalık. Odadaki rastgele bir adamı tanımak için fazla karanlık ve kalabalık.

Acaba beni izliyor mu? Acaba başından beri beni takip ediyor muydu?

Bana dans etmemi söyledi, ben de ettim. Bedenim hantal ve topuklu ayakkabılarım kürdan üzerinde dönüyormuşum gibi hissettiriyor. Her nefes dar geliyor ama umurumda değil.

Umarım beni

görebilir. Umarım

serttir.

Buna giden hafta bin yıl sürdü. Kulüpteki saatler bir nefeste geçip gitti. Banyoda makyajımı

tazeliyorum ve telefonumdan saati kontrol ederken irkiliyorum.

Kahretsin.

Gece yarısı oldu ve geçti bile. Kapanışa iki saat kaldı ve gitme zamanının geldiğini biliyorum.

Neden burayı seçtiği belli. Uzak bir yer - ana caddeden o kadar uzak ki etraf ıssız olacak. Tehlikeli.

Kulübün güvenliğinden sadece birkaç kısa adım ve ben kolay bir av olacağım.

Sinirlerime yardımcı olması için kalçalarımı sıkıyorum ve işte orada. İhtiyaç tam orada. Hiç şu an olduğundan daha fazla olmamıştı.

Kabuslarımın uyanık hayat kadar gerçek olduğunu sanıyordum ama yanılmışım.

Bu uyanık hayat. Uyanık hayat aşırı gerçek hissettirir. Uyanık hayat taştırtıcıdır.

Henüz yola çıkmamış olmama rağmen dehşetim boğazımda düğümleniyor. Avuçlarım nemli ve gözlerim aynada bana bakarken vahşi görünüyor.

Ama ben istiyorum.

Deli gibi hissetsem de hâlâ istiyorum. *Onu.*

Bir kabinde kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama nafi. Kritik kütleye ulaştım, savaş ya da kaç, bu yüzden tekrar hareket ettiğimde bunu bir amaçla yapıyorum - doğrudan dans eden bedenlerin kalabalığından geçip diğer taraftan çıkıyorum. Vestiyer görevlisinden ceketimi alıyorum ve kapıdaki güvenlik görevlisine kibarca gülümsüyorum.

Aptallığımı itiraf etme ve bana bir taksi çağırımları için yalvarma dürtüsüne direniyorum, ama az kaldı. Kulübün ışıklarını arkamda bırakırken onlara dönüp bakmaya bile cesaret edemiyorum.

Ben de
yürüyoru
m.

Hızlıca.

Kalbim boğazımda ve hayatım bir yabancının ellerinde, hiçbir ışık kalmayana kadar karanlığa doğru.

* * *

Phoenix

Çok korkmuş.

O kadar korkmuştu ki o kulüpten yürüyerek çıkacağından bile şüpheliydim ama çıktı.

Saatlerdir beni arıyor. Başının her çılgınca dönüşü hoşuma gidiyordu. Biri çok yaklaştığında vücudunun yaptığı her küçük sarsıntı.

Neyse ki gölgeleri o kadar iyi tanıyorum ki ben istemeden beni asla göremeyecek.

Otoparktaki kamyonun içinde beni görmedi. Onu sanayi sitesi boyunca takip ederken göz hizasının dışında kalacak kadar geride durduğumu da görmedi.

Tualete giderken yanımdan geçip gitti, giderken de koluma dokundu ve oradan uzaklaştı.

Uzaktan takip ederken, kavga edip etmeyeceğini merak ediyorum. Tükürür, küfreder ve çılgık atar mı? Mariana'nın yaptığı gibi yüzümü tırmalayacak mı?

Ama Mariana'ya hiç benzemiyor.

Abigail kırılganlığını çok iyi taşıyor. Çok kolay.

Adımları hızlı ve çılgınca. Korkusunu içimde hissedebiliyorum.

Adımları yavaşlamaya başladığında kulübün güvenliği çoktan geride kalmıştır. Buradaki ışıklandırma en iyi ihtimalle seyrek ve toplukları tehlikelidir. Bunu o da biliyor.

Bir sokak lambasının altında 360 derece dönerken arkama yaslanıp manzaranın tadını çıkarıyorum.

Sikim zonkluyor. Attığım her adımda halterler denime sürtünüyor. Canavar gözlerimin arkasında, vahşice koşmak için zorlanıyor. Biraz daha ileri gitmesine izin vermek için kendime hakim olmam gerekiyor.

Ve sonra hızlanıyorum.

Arkasındaki gölgelerde asfalttaki ayak seslerimi duymasına izin veriyorum ve sonra

duruyorum. Donup kalıyor. Dinliyor. Uçuşun kıyısında duraklıyor.

Onun dehşeti beni büyülüyor.

Siyah kuğum çok güzel taşlaşmış.

Hâlâ bir yanımda onu arabasına kadar güvenle izlemek ve kendi haline bırakmak istiyor ama çok derindeyim.

Buna en az onun kadar ihtiyacım var. Belki daha da fazla.

Kahretsin, buna nasıl da ihtiyacım var.

İç cebimden bir bozuk para çıkarırken o son mükemmel hareketsizlik anının tadını çıkarıyorum. Parayı ona doğru fırlatırken gözlerim tam onun üzerindeydi.

yön.

İnerken ping sesini bekliyorum.

Zıplar. Başlıyor. Çılgınca bir kalp atışı için donuyor.

Ve sonra koşuyor.

Lanet olsun, kaçıyor.

Ben de öyle.

O bilmece de ben onun nereye gittiğini biliyorum. Kovalamacanın adrenalini beni arzuladığı canavara dönüştürüyor ve beni duyduğunu biliyorum. Beni hissettiğini biliyorum.

Ben onun soluna doğru gidiyorum, o sağa doğru koşuyor. Karanlığın içine doğru koşuyor. Yem tuzağa düştü.

Benimkini.

Yalnız küçük bir kuzu gibi güdülüyor ve hiçbir fikri yok.

Topuklarının altında zemin sertleşiyor. Tökezlemesini ve kendini yakalamasını izliyorum. Yanlış adımında bir zarafet var. Koşmaya devam etmek için kendini çabucak düzeltiyor ama çok geç kalıyor.

Çok geç.

Öldürmek için giriyorum.

Sırtına çarparken gücüm nefesini kesiyor. Elim ağzını kapatıyor ve çığlık atmasını engelliyor.

Onu göğsümde sıkıca kavrarken sertleşiyorum. Kolum beline dolanırken eziyor. Ayaklarını yerden kaldırırken acımasızım.

Nefes almak için mücadele ederken burnundan hava emiyor.

Ve ben bekliyorum. Dövüşe hazırım. Kafa derimdeki tırnakları ve çırpınırkenki saldırıyı bekliyorum. Ama gelmiyor.

ON BİR

Uykulu ve kalıcı bir gezegen olmaksansa, her zerrem muhteşem bir ısıltı içinde, muhteşem bir meteor olmayı tercih ederim.
Jack London

ABIGAIL

HAYALLERİMDE canavar beni hep arkamdan yakalar. O güçlüdür. Bacaklarım çırpınırken beni kaldıracak kadar güçlü. Ve bu canavar.

Bu canavar çok büyük, kolu belimi o kadar sıkı sarıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Sırtıma yaslanmış sert bir kas duvarı. Açık ağzımın üzerindeki sert el.

O ısı, nefes ve dehşet. O benim en güzel kabusum. Ve o gerçek.

Bu gece, o gerçek.

Kolları kalın ve gergin, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni ayaklarımdan kaldırıyor.

Parmaklarım onun kollarına giriyor ve onları inatçı buluyor. Bacaklarım tutunmak için çırpınıyor ama hiçbir şey bulamıyor.

Ne çılgılık atacak nefesim ne de onunla savaşılabileceğim gücüm var. Mücadelenin kendiliğinden geleceğini sanmıştım ama öyle olmadı. Felç oldum.

Acaba beni karanlığa doğru taşıırken kalbimin atışını hissedebiliyor mu? Kablolu sinirlerimin benimle birlikte nasıl döndüğünü hissediyor mu merak ediyorum.

Elinde kaskatı kesildim, ama mücadele etmiyorum - gözlerim zifiri karanlıkta kocaman açılmış, yönümü bulmaya çalışıyorum. Botları ayağımın altındaki çakılda çıtırdıyor. Tuğlaların gölgesindeyiz, o koca binalardan biri bizi ıssız sokaktan gizliyor.

Tek başına.

Kimsenin benim için gelmeyeceğini bilmenin verdiği uyuşturan bir özgürlük var. Kendi içime düştüğümü, tüm parçalarımın kırık ruhumu korumak için büzüştüğünü hissediyorum.

Ama ben korunmak istemiyorum.

Bundan korunmaya ihtiyacım yok.

İstediğim her şey ve korktuğumdan daha fazlası, hepsi bir arada.

Canavar konuşuyor.

"Sakin ses çıkarma. Çıkarırsan canını yakarım." Sesi

alçak. Derin, karanlık ve tehditkâr.

Ve korktuğum kadar berbat durumdayım. Dehşetin, korkunun ve hızla atan kalbimin altında klitorisimin çırpındığını fark ediyorum.

Amım sıkıştı ve ağrıyor. Onun için acıyor.

Meme uçlarım sütyenimin danteline karşı sertleşti. Ellerim onun tenini kavrarken nemli ve çaresiz. "Anladın mı?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve ağzımın üzerindeki el benimle birlikte hareket ediyor.

Bedenimi bir kapı aralığına çarparken avucunun içinde inliyorum. Kepenkler beni gıcırdatacak kadar gürültülü takırdıyor.

Beni ayağa düşürüyor ve ağır bir kolla sırtıma bastırarak kapıya yaslıyor, göğüslerimi acıtacak kadar sert bastırıyor, yüzüm soğuk metale çarpıyor.

"Sessiz ol," diyor ve ben yine başımı sallıyorum, beni o kadar sıkı tutuyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

Avuç içlerimi kapıya dayayıp bir santim bile yer açmak için sertçe geri itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Aksıyor ve gıcırıyor ve ben onu hissediyorum.

Siktir, onu hissediyorum.

Evde kullandığım canavar oyuncaktan daha büyük. Korktuğumdan daha büyük. *Umduğumdan.*

Bileklerimi bulup başımın üzerine kaldırırken nefesimin altında inliyorum. Onun ellerinde çok küçükler. Kırılabilir.

Ben çok küçüğüm. Kırılabilir.

Kollarımın ikisini de tek eliyle sabitliyor, diğer eliyle de önümde dolanıyor ve elbisemle birlikte sürtük sütyenimi aşağı çekiyor. Memelerim soğuk metale çarparak düzleşiyor. Meme uçlarım gergin ve hassas, soğuğa karşı kıvılcım çıkarıyor.

Botlarıyla bacaklarımı tekmeleyerek açıyor ve ben de bileklerimi sıkıca kavradığı için tehlikeli bir şekilde sallanarak daha da alçalıyorum.

Soğuk hava nemli kalçalarımın çarpıyor. Memelerimi metal kapıya doğru yuvarlıyorum ve bu hoşuma gidiyor. Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar taşlaşmış durumdayım ama inlediğimi duyuyorum.

Kalın parmaklar deri ve kepenkler arasında kayıyor. Kalın parmaklar mememi kavlıyor ve ben inleyene kadar sıkıyor.

Ve kendime engel olamıyorum. Başımı köprücük kemiğinin sırtına yaslıyorum ve kendimi çılgınlığa bırakıyorum.

"Bunu sen istedin," diye fısıldıyor ve ben karanlıkta çılgınca gülümsüyorum.

Evet.

Bunu ben istedim.

Bunun için *yalvardım*. Hayatım

boyunca bunun hayalini kurdum.

Göğüs ucumu öyle sert çimdikliyor ki nefesim kesiliyor, sonra parmaklarını sivilceli tenimde gezdirecek kadar beni panjurlardan uzaklaştırıyor.

Sırtımı eğiyorum ve bana daha fazlasını vermesini umuyorum.

Vücudum daha fazlası için yalvarıyor. Ve sonra yalan söylüyorum.

Çok kolay geliyor.

"Hayır... lütfen

yapma..."

Mememi kavrayıp büküyor ve kaburgalarımı bastırıyor.

"Hayır..." Tekrar nefes alıyorum. "Lütfen dur..."

Nefesleri benimkilerle birlikte hızlanıyor. Kıçıma daha sıkı bastırıyor.

Hoşuna gitti.

Böyle olmasını istiyor.

Bir parçam çözülüyor - geri kalanıma yabancı hissettiren başıboş bir parça.

Elbisemi belime kadar çekiştirirken inleyen yanımda. Sert bir elini bacaklarımın arasından geçirirken beni bırakması için yalvaran tarafım.

Ağzımdan protestolar dökülürken bile amımı parmaklarına sunuyorum. "Hayır...

yapma..."

Çıldırıp ve berbat durumdayım. Aynı anda hem coşkulu hem de dehşet

içindeyim. Amım onun dokunuşuyla çok iyi ağrıyor, klitorisim çaresiz

küçük bir orospu.

Başparmağı tangamın içine giriyor ve tam hedefe bastırıyor.

"Lütfen hayır..." Tıslıyorum. "Lütfen dur... dur..."

Kumaş parçasını öyle sert çekiyor ki kalçalarımın yırtılıyor. Parmakları içime girmeye zorladığında, hiçbir uyarı olmadan üçü birden giriyor.

Serttir. Hızlı.

Acımasız.

"Amin o kadar sıkı ki," diye homurdanıyor.

Parmaklarını daha derine sokarken haykırıyorum. Bana bunu yaptırırken gözlerim

sulanıyor. "Daha başlamadım bile," diyor bana ve ben bunu biliyorum.

Başparmağı klitorisime sürtünüyor. Islaklığı duyuyorum ve kendimi o kadar savunmasız hissediyorum ki onun kollarında ölmek istiyorum.

Belki yaparım.

Bileklerimi bırakıyor ve beni panjurlara daha sıkı bastırıyor. Parmakları boğazıma dolanıyor ve beni törpüleyecek kadar sert sıkıyor.

Ağzı boynumda. Tek duyabildiğim nefesi.

Bileklerime bahsettiği özgürlükle ne yapacağımı bilmiyorum. Ona dokunacak kadar cesur hissedene kadar kollarım yanlarımda cansız bir şekilde asılı duruyor. Onu hissetmek için.

Karanlıktaki yabancıyı asla tanıyamayacağım, ama parmaklarım tanıyacak.

Yavaşça arkama uzanıyorum, parmaklarım boynunun arkasından geçiyor.

Sağlam. Adam dev gibi.

Parmak uçlarım yumuşak saçları sıyrıyor, *yanları tıraş ediyor*, sonra tepedeki uzun saçlara dolanıyor. Onu görmek için her şeyimi verirdim.

Parmakları derinlere inerken homurdanıyor, her nefeste durması için yalvarıyorum. Bacaklarımı biraz daha açıyorum, klitorisimi şu anda olduğu gibi ovmaya devam etmesi için dua ediyorum. Aynen böyle.

Ama yapmıyor.

Parmaklarını çekerken inliyorum.

Saçlarımdan tutup beni de kendisiyle birlikte panjurlardan çekip çıkarıyor. Onun peşinden tökezlerken topuklarım çakıllara sürtünüyor.

Beni yoldan biraz daha uzaklaştırıyor. Binanın arka tarafındaki bir köşeyi dönüyoruz ve uzakta bir güvenlik ışığı yanıp sönerken bir sıra büyük kamyon görüyorum.

Çığlık atabilirim. Bir parçam bunu

istiyor. Ama istemiyorum.

İki kamyonun arasına daldığımızda beni önüne doğru itiyor. Onunla yüzleşmek için dönüyorum ama görme şansımı kaçırmışım. Yine karanlık. Adrenalinim her yerde yükseliyor.

Ve sonra beni yere itti. Dizlerim betona çarpınca çığlık attım. Beni dört ayak üzerinde ileri doğru iterken sıyrıldıklarını hissediyorum. Zemin avuçlarıma sertçe vuruyor, ama beni düz durmaya zorladığında yüzüme daha sert vuruyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Arkamda pozisyon alıyor, elbisemi kaldırıyor ve parmaklarını sonuna kadar içeri kaydırıyor. Kemerinin tokasını duyduğumda ne olacağını anlıyorum. Kot pantolonunun fermuarını duyduğumda panikliyorum.

Çırpınıyorum ama hiçbir yere varamıyorum. Sıcak korku beni ele geçirirken

yalvarışlarım boğazımda düğümleniyor. Acınacak haldeyim.

Üzücü.

Güzel.

Mutlu.

Neşeli.

Kontrolden çıktı.

Gözlerimden yaşlar süzüldüğünde şaşırıyorum. İlk hıçkırıklar geldiğinde bile bacaklarımı nasıl açtığımdan

utanıyorum. Başımı hissettiğimde irkiliyorum. Çok büyüktü. Çok sert.

"Lütfen..."

Aleti am dudaklarımin arasında ileri geri sürtünürken ağlıyorum. Metalin çıkıntılarını hissediyorum ve beni becereceğini biliyorum.

"Lütfen..."

Ucunu içeri iterken garip, vahşi bir hıçkırık çıkarıyorum.

"Bu çok acıtacak," diyor.

* * *

PHOENIX

Tek bir hamlede sikimi Abigail'in o güzelim daracık amcığının derinliklerine sokmamak için ciddi bir kararlılık göstermem gerekiyordu, hem benim hem de onun için sonuçları ne olursa olsun.

Neyse ki kararlılık uzun zamandır geliştirdiğim bir şey.

Yine de, bana yalvardığı kâbusu sunarken kendimi gerçekten bir canavar gibi hissediyorum.

Önümde dört ayak üzerine düşmüş, tüm vücudu titrerken gözyaşları içinde nefesi kesiliyor. Adrenalini tavan yapmış durumda ve bir süredir de öyle.

Ama hala iyi bir kız gibi duruyor. Sanki bunun için doğmuş gibi.

Belki de öyleydi. Belki de başından beri haklıydı ve buna gerçekten ihtiyacı var. Belki de hep ihtiyacı olacak.

Mariana gibi.

Abigail, Mariana'ya hiç benzemiyor. Mariana ateşli, sansasyonel ve okuması kolay biriydi. Mariana tıslamay, tükürmeyi ve sertçe inmeyi severdi.

Abigail saf deliliğin hassas bir karışımı. Zarif ve kirli, muhtaç ve savunmasız.

Çılgınca.

Lanet olası

delilik.

Ve ben de onunla birlikte delirmiş hissediyorum. Bu delilik uzun zamandır geliyordu. Belki de çok uzun.

Bacakları titriyor olsa da benim için güzel ve geniş duruyor. Sırtı kavisli, sırlsıklam ıslak amcığı kendisine doğru geldiğine ikna olduğu vahşete hazır bir şekilde sunuluyor.

Onu parçalara ayıracağımı düşünmesine rağmen kaçmaya çalışmamasına hayranım.

Dehşete düşmüş olsa da, bu işe gerçekten kendini kaptırmasına hayranım. "*Lütfen...*" diye inliyor.

Kalçalarımı ucunu batıracak kadar oynatıyorum ve sırlsıklam ıslak olmasına rağmen yine de biraz güç gerekiyor. Biraz hıçkırarak kadar kırılıyor. Taşaklarımı sıkacak kadar acınacak kadar güzel.

"Bu çok acıtacak," diyorum ona ve kendini darbeye hazırlarken haykırıyor. Darbe gelmiyor.

Saçlarını bir kalp atışında yumruğumun etrafına sarıyorum, başını arkaya yatırırken sikimin kalın ucu hala mükemmel amcığına girmiş durumda. Öpecek kadar yakın. Ama öpmedim.

İstesem de yapamıyorum.

İstesem ona iyi olacağını söyleyebileceğim kadar yakın. Ama hiçbir güvence vermiyorum. Nefesim kulağına fısıldıyor. "Karşı koyma."

Yanağı gözyaşlarıyla ıslanmış. Tekrar başını sallıyor ve hırıltılı bir nefes alıyor.

İçinde tutuyor ve ben içine doğru ilerlerken dişlerini sıkıyor. Yavaşça. İşkence gibi. Yakacak kadar sıkı. Ve ben tüm ağırlığımla onu ezerken tıslıyor, bacaklarım onunkileri itiyor ve tutuyor. Saçlarını topluyorum ve dudaklarımı ensesinde gezdiriyorum.

İnlemesi ilahi.

Onu ısırduğımda daha da iyi oluyor.

Dişlerim kısıtıyor ve tutuyor, horozum zemin kazanırken boğazımda düşük homurdanmalarım.

İçeri ve dışarı, her itişte bir nefes tıslarken onu yavaşça, sıkıca talep ediyor.

Her halterde sabit duruyorum, onu içine sokarken dikkatliyim, ama hareket edişimde bir çaresizlik var. Duramıyorum. Kendimi tutamıyorum.

Zavallı amcığı hepsini alırken altımda geriliyor ve inliyor, ama bu korktuğu gibi bir saldırı değil ve ikimiz de bunu biliyoruz. Onun içinde dibe vurmamın bir yolu yok, tek seferde değil ve bu lanet olası bir utanç. Gerçekten lanet olası bir utanç.

Yapamıyorum işte.

Alabildiğimi alıyorum, bu güzel kâbusun kapanış perdesine doğru hızla ilerlediğinin farkında olarak her itişte biraz daha fazlasını zorluyorum.

Sadece rol yapıyor.

"O amcığı istiyorum," diye fısıldadım. "Ver onu bana."

İçindeki metalin doğru noktaya çarpması için açıyı yeterince değiştiriyorum ve benim yapabildiğimden daha fazla karşı koyamıyor. Kıvranıyor ve inliyor.

Kıpırdanır ve inler.

Cesaret edebildiği kadar dolar.

Bacakları kendiliğinden açılıyor ve ona şimdiye kadar yaşadığı en acı verici orgazmı yaşatacağımı biliyorum. "İşte bu," diye homurdanıyorum. "Aferin kızıma."

Nefesleri acılı ama muhtaç.

Daha fazlasını istiyor ve ben bunu biliyorum. Hissediyorum.

Onu yırtmadan becerebildiğim kadar derinden beceriyorum. Ona verilen her şeyi alıyor. Saçları hindistan cevizi gibi kokuyor.

Boynu güzellik tezgahı gibi kokuyor.

Tadı, bunun bitmesini hiç istemediğim gibi.

"Lütfen..." diye inliyor. "Daha fazla..."

Ve onun tenine karşı gülümsüyorum. Çılgınlığa gülümsüyorum.

İki rastgele yabancıнын nasıl milyonlarca derece berbat olabileceğine ve yine de bu kadar doğru hissettirebileceğine gülümsüyorum. "Benim için gel," diye tıslıyorum. "Canavarın için gel."

Ve öyle.

Saçlarını bıraktım, göğüslerini sıkıca kavradım ve benden istediği kabus gibi onu becerdim.

Canavar gibi aletim amını genişletirken ve metal parmaklıklar onu derinden gıcırdatırken, çılgılık atarken benim için boşalıyor. Vahşice. Çok sert.

Ve o sarsılıp inlerken her şeyi sikip atıyor.

Onu ters çevirip göz göze sevişmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ağzımı onunkinin üzerine koymamak ve onu ciddiymişim gibi öpmek için kendimi zor tutuyorum. Ciddiydim de.

Benim onun içinde olduğum kadar onun da benim içimde olduğunu fark ediyorum.

Taşaklarım sıkılaştığında ve sertçe soktuğumda *evet değil, hayır diye bağırması* gerekiyordu. Amında bitirmemem gerekiyordu.

Onun içine boşalmamam gerekiyor.

O benim için pantolonunu indirirken homurdanmamalı, titrememeli ve derinlere boşalmamalıyım. Onun tatlı çılgın amcığı beni kuruturken cennet gibi hissetmemeliyim.

Bana şu anda hissettirdiği gibi hissettirmemeli.

Siyah kuğumun kaçmak için savaşıyor olması gerekiyordu, ben halterlerimi teker teker serbest bırakırken altımda yanağını asfalta dayamış yatıyor olması değil.

Kendimi serbest bırakırken nefeslerim boynunda ağırlaşıyor.

Sikimi kotuma geri sokarken sersemlemiştim.

Hala hareket etmiyor. Bir santim bile.

Gölgelerin arasında bacaklarını iki yana açmış, sanki ikinci raundu istiyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor.

Ama ben çoktan geri çekildim. Karanlığa doğru geri çekiliyorum.

Onun kafa karışıklığını kaydediyorum. İçinde bulunduğu karmaşayı hissedecek kadar hareket edene kadar gözlerindeki hayal kırıklığını. Yeterince aldı. Şimdiden yeterinden çok daha fazlasını.

Ayağa kalkarken yüzünü buruşturuyor. Az önce ne kadar zorlandığını fark edince haykırıyor. Yavaşça ayağa kalkışını izliyorum, çok yavaşça.

Şefkatle.

Yönünü bulmasını ve kendine gelmesini izliyorum.

Dengesini bulmadan önce sendeliyor - birkaç tehlikeli adımdan sonra yalınayak yoluna devam ediyor, topukları karanlıkta kayboluyor.

Siyah kuğumun kamyonların arasından geçip diğer taraftan çıkışını izliyorum. Bina boyunca ilerleyişini ve ana yola geri dönüşünü izliyorum.

Daha önce düşürdüğünü bile fark etmediği el çantasını bulmasını izliyorum.

Arabasına dönüp hayatımdan çıkana kadar onu izliyorum.

O gözden kaybolurken içimde korkunç bir düğüm var. Ve

onu bir daha göremeyeceğim için korkunç bir pişmanlık duyuyorum.

ON İKİ

Bir şey ilk kez yapıldığında, küçük bir şeytanı serbest bırakır.
Emily Dickinson

ABIGAIL

BIÇAKSIZ VE AYAKTA, nemli parmaklarım direksiyona çarparak titriyor ve tanıdık bir yere geri dönüyorum. Kalbim hala hızlı atıyor, beynim kızarmış ve yumurtalıklarım a eşek tekmesi yemiş gibi hissediyorum ama gülümsüyorum. Hatta kulaktan kulağa sırtıyorum. Yıllar sonra ilk kez güneş ışığı gören kafesteki bir hayvan gibi hissediyorum.

Kendimi gülerken buluyorum, rahatlama ve coşkuyla kafam güzel ve arabayı geri döndürüp her şeyi tekrar yapmak için çılgınca bir istek duyuyorum.

Kalçalarım kaygan ve dizlerim acıyor. Ayak parmaklarım pedallara karşı soğuk ve beceriksiz hissediyor ve saçlarım karmakarışık. Amıma gelince, orası da yanıyor.

Ama bir önemi yok.

Hiçbirinin önemi

yok.

Ben yaptım.

Canavarla karşılaştım ve diğer taraftan çıktım.

Canavarla tanıştım ve onu *sevdim*. Hayal ettiğim her şey ve daha

fazlasıydı. O her şeydi, her şeydi, HER ŞEYDİ.

Keşke her şeyi anlatabileceğim biri olsaydı, sadece bana deli diyebilmek için bile olsa. Keşke taşan endorfinlerimi haykırabileceğim bir yerim olsaydı.

İkisi de yok, bu yüzden sadece ben ve düşüncelerim ve onun tenime acımasız dokunuşunun anısı var. İçimde.

Pervasızdım. Sorumsuzdum. Bela arıyordum. Deli gibi yaşıyordum.

Ama risk karşılığını

verdi. Lanet olsun,

nasıl da ödedi.

Malvern arkamda kaldığında bir rampaya giriyorum ve yaralarımı kontrol etmek için iç ışığı açıyorum. Dizlerim sıyrılmış, avucumda bir sıyrık var. Kirli ayaklar. Sanırım topuğumu da kestim.

Eteğimi kalçalarım kadar çekiştirmek bile beni irkiltiyor. *Ow, lanet ow.*

Bu yarın canını yakacak. Kötü olacak.

Delice bir şekilde bu iyi bir şeymiş gibi geliyor, elimden geldiğince uzun süre tutunmaya değer bir anı. Gerçekten gerçektir. Şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha gerçektir.

Artık cesurum, orada olduğumdan çok daha cesurum. Her şeyi gözümü kırpmadan tekrar yapabilecek kadar

cesurum. Ve sonra kaburgalarım bir yumruk gibi çarptı.

Bunu bir daha gözümü kırpmadan yapmayacağım. Ya da asla.

İstesem bile onunla tekrar nasıl iletişime geçebileceğime dair en ufak bir fikrim yok. Sıraya girsem onu tanıyamam. Adını bile bilmiyorum.

Bu istenmeyen düşünceyi şimdilik bir kenara itiyorum. Neden harika bir deneyimi pratikliklerle mahvedeyim? Şimdiye kadar beni endişelendirmediler ki.

Hayır. Şimdi güzel sonuçların tadını çıkarma zamanı.

Şeytanlarım serbestçe dolaşıyor, omzumda şeytanla dans ediyor. Hassasiyetlerim çoktan yatağa düştü ve onların yerine henüz ben olarak tanımadığım ama tanımak istediğim bir vahşilik var.

Umarım bu vahşilik kalır. Bu özgürlük kalır.

Bu coşkuyu sonsuza dek hissetmek

istiyorum.

Ve daha Herefordshire sınırını sağ salim geçmeden canavarı tekrar görebilmek için dua etmeye başladım bile.

* * *

Phoenix

Abigail'in ayakkabılarından birini bir kamyonun altında buldum. Diğeri de yakındaki çakılların üzerinde duruyor.

Yırtık donunu panjur kapısının yanında yerde buldum. Bu keşif sikimin yeniden seğirmesine neden oldu.

Hatıraları saklamak için torpido gözüme koyuyorum, sonra da başkaları bulmadan önce güvenlik kayıtlarını temizlemek için depoyu açıyorum.

Benim bölgemde oynadığımızı asla bilmeyecek. Bunu ne kadar titizlikle planladığımı asla bilemeyecek.

Neredeyse utanç verici. *Neredeyse.*

Sil tuşuna basmadan önce kaydı baştan sona izliyorum. Tam da planladığım gibi, o açıdan görülecek pek bir şey yok, sadece ben ve kollarımdaki bir figür, onu gölgelerin içine çarpmadan önce.

Yine de kayıt bitmeden sikimin elimde olmasını sağlamaya yetiyor. Üzerimde kokusunu alabiliyorum. Tadını parmaklarımda alabiliyorum.

Beni içine almak için zorlandığında amının sikimin etrafında

dolandığını hâlâ hissedebiliyorum. Ve ben daha fazlasını istiyorum.

Şimdiden daha fazlasını istiyorum.

Bir kereye mahsus olmak hiç şu anda olduğu kadar trajik hissettirmemişti.

Sil tuşuna basıyorum ve bu çılgınlığı daha fazla sürdürmeden aletimi pantolonuma geri sokuyorum.

Bitti. Bitti. Bir yabancıнын fantezisini gerçekleştirmek için yapılan iğrenç bir savurganlık, daha fazlası değil. Umarım umduğu her şey olmuştur.

Kapıyı kilitleyip eve gidiyorum. Anahtarımı verandanın kilidine sokup içeri girdiğimde saat hem çok geç hem de çok erken.

Kotumun dizleri kirlenmiş, sikim onun bana verdiği her şeyle kayganlaşmış. Kendimi çok pis hissediyorum ve bu

dudaklarıma bir gülümseme

getirecek kadar. Kocaman bir

gülümseme.

Çılgın kız. O gerçekten deli bir kız.

Duş alıp yatmak için üst kata çıkıyordum ki sehpanın üzerindeki şişeyi fark ettim. Bu beni durdurdu. Bardak yok, sadece içki dolabımızdaki eski viski şişesi. En iyisinden.

Serena viski içmez.

Bardak izi yok, yani pisliğin teki şişeden içmiş. Ama bu beni hiç şaşırtmadı. Arka kapının dışında bir kül tablası buldum. İçinde ezilmiş beş izmarit.

Lanet olsun.

Mariana öldüğünden beri buradan uzakta geçirdiğim ilk gece ve o orospu çocuğu geliyor. Sanki burada hala hoş karşılanıyormuş gibi vals yapıyor.

Sigara izmaritlerini çöpe atmadan ve viskiyi ait olduğu yere geri koymadan önce bir nefes alıyorum. Nabzım hızla atarken ve içimdeki öfke tükürürken bir tane daha alıyorum.

Duştayım, güzel yabancımın her izini temizliyorum, bir yandan da eskiden kardeşim olan o orospu çocuğunun evimde serbestçe dolaştığı düşüncesiyle yanıp tutuşuyorum.

Uyuyan oğluma çok yakın. Uyuyan oğlum. *Benim oğlum.*

Çünkü o yangında ölen *benim* kız arkadaşımdı. *Benim* hayatım da onunla birlikte yandı.

Sikimi sarsarken ve kendimi bu akşamın daha mutlu anlarına geri dönmeye zorlarken bileğimde bütün bir ömre yetecek kadar gerilim var.

Tadına bakılacak çok fazla zevk vardı ama yeterli zaman yoktu. Onun tadına bakmadım, bacaklarını yukarı kaldırıp çığlık atana kadar o ıslak amcığında ziyafet çekmedim. Onu yüz yüze sikerken gözlerinin akını göremedim. İnemelerini dudaklarımda hissetmedim. Bana gerçekten durmam için yalvarana kadar o daracık küçük göt deliğini esnetmedim.

Sikeyim.

Yükümü atar atmaz duştan çıkıyorum.

Profilimi yeniden etkinleştirmemek ve iyi vakit geçirdiğim için ona teşekkür etmemek için her şeyi yapmam gerekiyor. Yatakta gerginim ve onu düşünüyorum, onun tatlı hüznü ruhunu ve tüm lanet dünya cahilleri oynarken omuzlarında taşıdığı bagajın tren enkazını.

Tıpkı bana yaptıkları gibi.

O benim kendi kırıklığımı yansıtan kırık bir ayna. Karanlığın

içinde adımları fısıldayan güzel bir iblis.

Onun trajedisi beni yiyip bitirebilir ve sıkı sıkıya tutabilirdi,

ama benimki... Benimki onu diri diri gömebilirdi.

Onu canlı canlı yak.

Dışarıdaki ufukta ışık kırılıyor, ancak son birkaç haftadır yaşadığım görkemli dikkat dağınıklığında soluyor.

İki berbat ruh birlikte hayat oyunu oynarsa hikayenin nasıl biteceğini biliyorum. İki insanın şeytanı el ele tutuştuğunda hikayenin nasıl bittiğini biliyorum.

Abigail Rachel Summers ihtiyacım olan her şey, hepsi bir

arada. Ve kesinlikle bir daha asla yapmamam gereken
bir şey.

Gözlerimi açtığımda hava aydınlık; alarmı duymak için çok fazla.

Yalnız olmadığımı fark etmem bir anımı alıyor. Yanımdaki minik beden yorganın altında zar zor bir yumru gibi duruyor. Saçları yastığın üzerinde koyu renkli küçük bir yuva gibi.

Uyuyormuş gibi yapıyor. Kafasındaki seğirmeyi görmeseydim beni kandırabilirdi.

"Günaydın dostum," diye selam veriyorum ve çocuğu kolumun altına alıyorum. Göğsüme bastırırken gülümsüyor, ben onu kollarının altından gıdıklarken ve son saatlerde ikinci kez canavar gibi davranırken sessizce kıkırdıyor.

En son ne zaman yatakta bana katılacak kadar uzun kaldığımı hatırlamıyorum. Onun minik bedeninin benimkine bu kadar yakın olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.

Minik parmaklar göğsümdeki mürekkebi izliyor, sonra burnuma bip sesi çıkarmak için yükseliyor. Bu oyunu biliyorum. "Kahvaltı ister misin?" Diye soruyorum ama başını sallıyor.

Keşke bana ne düşündüğünü söyleyecek kelimeleri bulabilse. Ne hissettiğini. Benden ne istediğini.

Onu ezip toz haline getirebilecek ama onu korumak için her şeyi yapabilecek kollarla sararak şansımı deniyorum. Doğru karar. Küçük kollar boynuma dolanıyor ve hemen geri sıkıyor. Parmaklarım kafa derisini gıdıklıyor ve deniz canavarı şampuanının kokusunu içime çekiyorum.

Ona "Seni seviyorum," diyorum ve bunun karşılığını duymak için dünyaları verirdim. Onun yerine burnuma bir bip sesi daha geliyor.

Şimdilik bu kadar yeter.

Saçlarını karıştırdığımda gözlerindeki parıltıyı biliyorum. Yorganı havaya kaldırıp ondan bir kale yaptığında kalkmaya hazır olduğunu biliyorum.

"Kahvaltıya hazır mısın?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

O yatağımın başucundaki resmine bakarken ben bir tişört alıp boxerımın üzerine bir kot pantolon geçiriyorum. O resimde çok küçük, on iki aylıktan biraz daha büyük.

Hafızasının ne kadar geriye gittiğini merak ediyorum. Acaba geçen yıl yaşanan korkunç olayların ne kadarı gerçekten aklının ucundan bile geçmedi?

Yeterli değil, orası kesin.

Onu kucağıma alıp aşağı inmeden önce ıslak olup olmadığını kontrol ediyorum. Orada hiçbir şey yok. Bu iyiye işaret. İşlerin sonunda iyiye gittiğine dair iyi bir işaret.

Gözlerini mutfakta yakaladığımda Serena için daha iyiye gitmeyecekler. Çoktan kahvesini içmeye başlamış, arka planda sabah haberleri bangır bangır çalıyor.

Cameron'ı sandalyesine oturtuyorum ve işaret etmesi için mısır gevreği kutularını tutuyorum. Fokur fokur kaynıyor olmama rağmen yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum.

"Günaydın," diyor. "İyi geceler mi?"

Ona cevap verme lütfunda bile bulunmuyorum. Cameron'a televizyonun kumandasını veriyorum ve gülümseyerek mısır gevreğini dolduruyorum, sonra da ona oturma odasını işaret ediyorum ve kapıyı bir aralık açık bırakarak içeri giriyorum.

İşareti alıyor.

İçecek dolabına parmağımı sokarken sesim öfkeli bir tıslamaya dönüşüyor.

lanet olası ev?"

Gözleri beklediğimden daha sertti. "Onu ben *davet ettim*."

Yüzüme inen bir tokat gibi, bir adım geri çekilmeme neden olacak kadar ayıltıcı. "Onu *sen mi* davet ettin? *Buraya mı?* Onu neden buraya davet ettin ki?"

Sesi bana tıslayarak karşılık veriyor. "O benim *kardeşim*, Leo. Onu başka nereye davet edebilirim ki? On gecenin dokuzunda kamyonetinde uyuduğunu biliyor muydun? Evinin kaloriferleri birkaç ay önce yandı, duyduğuma göre ev boktan bir yermiş. Ona gelmeme izin vermiyor."

O konuşurken başımı sallıyorum. "Ve bunun beni suçlu hissettirmesi gerekiyor, öyle mi?"

İnliyor. "Sana sadece gerçeği söylüyorum. Ben her zaman buradayım, sen ve Cam'le. Hiçbir yere gitmiyorsun. Hiçbir yere gitmedin! Diğer kardeşimi görme fırsatını kullandım, bu o kadar büyük bir şey mi?"

Önemli bir şey olmadığı konusunda ona inanmıyorum. Gözleri benimkilerden

çok çabuk ayrılıyor. "Kardeşin ne dedi o zaman?"

"Dur," diyor ama durmuyorum.

"Benden koca bir yapboz gibi cevapları sakladığına göre verecek bir bilgeliği olduğunu sanmıyorum."

"Hatırlamıyor..."

"Saçmalık," diye tıslıyorum. "Bu tam bir saçmalık."

"Yangın gecesi bastırıldı..." diye başlıyor ama ben elimi kaldırıyorum.

"İlk önce onu çıkardığım için benden nefret edecek kadar hatırlıyor. En başta orada olduğu için beni suçlayacak kadar hatırlıyor. Gerisi ne? Gizemli bir şekilde unutulmuş mu?"

Dudağı titriyor ve bu beni eksenimden düşürmeye yetiyor. Gözlerinde yaşlarla mutfığa doğru işaret ediyor.

"Yani küçük Cam'in 12 ay boyunca sessiz oynamasında bir sorun yok mu? Hepimiz elimiz kolumuz bağlıyken küçük Cam'in bebekçilik oynaması normal mi? Diğer herkesin tüm bunlarla mücadele etmesi normal ama Jake bir yalancı mı? Yalancıdan başka bir şey değil mi? Jake için travma yok mu? Hiç mi? Hiç mi?"

O yuvarlanmaya devam ettikçe ben nefesimi emiyorum.

"Onu sevdiği falan yok, değil mi Leo? Sanki onun için deli oluyormuş gibi değil mi? Bunu biliyormuşsun gibi değil mi?"

"Kapa çeneni," diye tıslıyorum ama o başımı sallıyor.

"İnkâr ediyorsun ve bunu göremiyorsun bile!" Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor ve bundan nefret ediyorum. Onu ağlarken görmekten nefret ediyorum.

"Eski binayı satmak istiyor," diye çıkışıyorum. "Benden nefret eden o, Serena. Hisselerini para veren herkese satmakla tehdit eden de o."

"Peki neden onları saklamak istiyorsun? Neden herhangi birini saklamak istiyorsun?!"

Başımı sallıyorum. Saçmalığa gülümsüyorum. Çok saçma. Bütün bu olanlar çok saçma. Eline geçen ilk fırsatta kızın aklını karıştırdığı için o bok çuvalından daha da nefret ediyorum.

"Binayı yeniliyorum," diyorum, öyle olduğundan emin olmasam da. "Kasabadaki birimden daha iyi bir büyüklükte. Genişleyebiliriz."

"Genişletmek mi?!" Gözleri büyüyor. "Leo, bu iş dizlerinin üzerinde çökmüş durumda. Sigorta bunu karşılamayacak ve sen de bunu biliyorsun, söylemesen bile. Bunun bir kaza olduğundan bile emin *değilsin* ve onların bunu kabul edeceklerini mi sanıyorsun? Onun peşinde kendini yerin dibine sokuyorsun, çünkü durup gerçeklerle yüzleşmiyorsun."

Ama yanılıyor. Hem de çok yanılıyor. İş artık dizlerinin üzerinde değil. On iki aylık kan, ter ve acıdan sonra değil. Çok fazla acı.

Ve bu bir kazaydı. Lanet olası bir kaza olmalı.

Ruhum buna dayanamıyor. Daha fazlasını değil.

"*Bariz olan ne?*" İstemesem de ona soruyorum. Sesim zayıf çıkıyor. Lanet olsun, kendimi zayıf hissediyorum.

"*Açık olan şu ki, bunların hiçbirini atlatmış değilsin Leo. Yakınından bile geçmiyorsun. Açık olan şu ki, tüm bu sorunları kendi kederinle yüzleşmeni engellemek için bir koltuk değneği olarak kullanıyorsun. İş... Cam... ben...*"

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve onu bastırmak için mücadele ediyorum. "Cam'in bu şekilde olmama ihtiyacı var. Çok şey yaşadı..."

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor. Başını sallıyor. Bana söylemek üzere olduğu şeyi duymak istemiyorum ama çekip gidemiyorum.

"Konuşabiliyor," diye fısıldıyor. "Yalnızken onu duyuyorum. Onu dinlemediğimi sandığında kapının arkasından duyuyorum..." "Televizyondan olmalı..." Sözüünü kesiyorum ama başı hâlâ titriyor.

"Bu o, Leo. Bunu uyduracağımı mı sanıyorsun? Bunu yüksek sesle söylemeden önce herhangi bir şüphe duyacağımı mı sanıyorsun? Konuşabiliyor, yemin ederim." "Hayır-" İtiraz ediyorum ama sözümü kesiyor.

"Evet," diyor. "Üzgünüm, Leo, ama evet..."

"Ama konuşma terapistleri..." İddia ediyorum. "Neden yapsın ki?" Ama ben biliyorum. Ben de biliyorum. Tam çukuruma bir yumruk indiriyor. Ayakta nasıl durduğumu bilmiyorum. Küçük bir soğukkanlılık kırıntısını zorluyorum. "Bu konuyu neden şimdi açtın? Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Çünkü emin olmam gerekiyordu..."

"Ve birdenbire *emin* oldun, öyle mi? Dün gece Jake'i ilk kez davet ettikten sonra mı?"

"Bu ilk kez olmuyor..." diye itiraf ediyor ve ben de bunun giderek daha iyi bir hal almasına boğuk bir

kahkaha atıyorum. "Jake Cam'i gördü, değil mi? Oğlumu gördü mü?"

"*Mariana'nın* oğlu da Leo. Cam'i seviyor. Cam onu seviyor."

Ve bu benim kalbimi nasıl kırıyor.

Odada lanet bir canavar gibi dolaşıyorum, sakinleşmek için mücadele ederken nabzım kulaklarımda.

Sesim tükürük ve tıslamadan ibaret. "Peki Cameron *Jake* ile konuşuyor mu? Ona da *baba* diyor mu?"

İleri atılıyor ama ben ellerimi kaldırıyorum. Gözlerini kocaman açmış, başını sallıyor. "Hayır! Tabii ki hayır! Tabii ki istemiyor! Kastettiğim bu değildi!"

Gözlerim hançer gibi, tam onunkilerin üzerinde. "Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi? Cam'in onun olduğunu düşünüyorsun. Jake de mi böyle düşünüyor? Bu yüzden mi buraya geliyor?"

Kelimeler boğazında düğümleniyor.

"Böyle düşünüyorsun, değil mi?!" diye bağıriyorum. Parmağını dudaklarının üzerine koyarak mutfağı işaret ediyor ve ben kendime lanet ediyorum. Sesimi alçaltıyorum. "Bana kahrolası gerçeği söyle. Lütfen bana lanet olası gerçeği söyle."

Omuz silkiyor ve gözyaşları akmaya devam ediyor. "Hiçbirimizin bilmediğini söylüyorum, Cam. Ne sen, ne ben. Mariana gitti ve Jake..."

Şeytanlarım içimde oynuyor ve çok iğrençler. Karanlık gözlerimin arkasında ve ne koşmak, ne ofiste sabahlamak, ne de oğlumun televizyon kanallarını seçmek onları bastırmaya yetiyor.

"Gidiyorsun," dedim ona. "Bugün. Ben Cam'le parktan dönene kadar buradan gitmiş olacaksın." Kocaman

gözleri fincan tabağı gibi. "Ne?! Hayır! Hayır! Leo, hayır! Yapamazsın!"

Ama yapabilirim.

Oturma odamdaki kadını tanımak istemiyorum. Bu kadar çok kartı göğsüne bu kadar yakın tutan kız kardeşimi tanımak

istemiyorum.

"Git diğerkardeşinle yaşa," diye fısıldadım. "Onu istediğin kadar görebilirsin. Birlikte çok mutlu olacağınıza eminim."

Ve ağlıyor. Nasıl da ağlıyor.

"Öyle demek istemedin!" diye hıçkırıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Leo, bunu kastetmiş olamazsın!" Ama öyle demek istedim.

Ciddiyim.

Her zaman yaptığım gibi hepsini bastırıyorum. İblislerimi küçük kafeslerine geri tıkıyorum. Dün gece kaçan hariç hepsini.

Abigail'in benden kopardığı.

Onu serbest bıraktım.

"Cam kahvaltısını bitirmiş olacak," diyorum, sanki normal bir günmüş gibi. "Eşyalarını toplamaya başlasan iyi olur."

Onu hıçkıra hıçkıra ağlarken bırakıyorum, ağlarken kalbi kırılıyor.

Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

ON ÜÇ

Düne dönmenin bir faydası yok, çünkü o zamanlar farklı bir insandım.
Lewis Carroll

Abigail

YILLARCA BEKLEDİKTEN... *UMUT ETTİKTEN SONRA* İLK KEZ... Canavar beni rüyalarımda yakalıyor. Beni yakalıyor ve ayaklarımdan kaldırıyor... Aleti kalın ve metalle süslü...

Ve sonra beni öptü.

Canavar beni öpüyor ve ben onu istiyorum. Bunu hep istemiştim.

Ve sonra uyanıyorum.

Oda boş. Güneş ışığı perdelerin arasından duvara desenler çiziyor, tıpkı her zamanki gibi. Ama hiçbir şey her zamanki gibi değil.

Karnım hala ağrıyor, kalçalarım hala onun vaadinden dolayı nemli ve canavar için her zamankinden daha çaresizim.

Dizüstü bilgisayarımı kaptdığım gibi irkiliyorum, profilime giriş yaparken kalbim boğazımda.

Sileceğimi söyledim ama silmeyeceğim. Silemem.

Mesajları hala gri renkte. Profili hala bilinmeyenler listesinde.

Sikeyim.

Koşuşturan düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışarak nefes alıyorum.

Bitti. Bitti. Anılar için sadece bir çılgın deneyim.

Ayağa kalkarken irkildim. Topallayarak banyoya giderken yine

irkildim. Canavar beni gerçekten iyi yakaladı.

İşerken dişlerimi sıkıyorum. Ah, çok ağrıyor.

Hastalıklar için test yaptırmayı düşünmeliyim ama bir şekilde iyi olacağımı biliyorum. Hayatım buna bağlı olsa bile nedenini açıklayamam, sadece biliyorum.

Ne yazık ki ertesi gün hapı almayı düşünmeme de gerek yok. Hayatımı kurtaran ameliyat aynı anda doğurganlığımı da elimden aldı. Yara izi. Talihsiz bir komplikasyon olduğunu söylediler.

Düşüncesi bile bir anda gözlerimi yaşartıyor.

Tekrar hamile kalma ihtimalim çok düşük.

Neredeyse sıfır.

Hala bir şans var... daha fazla ameliyat... ama garanti yok. Garantiye yakın bir şey bile yok.

Tıbbi notlarımı evimdeki yerel muayenehaneye aktardım, ancak hastane sevki... o hala başka bir sağlık otoritesine taşınma sürecinde. Bekleme listeleri bunu yakın zamanda düşünmeye değmez kılıyor, bu yüzden düşünmüyorum. Ya da düşünmemeye çalışıyorum.

Tıpkı benim pek çok şeyi yapmamaya çalıştığım gibi.

Ailelerin arasında yürüyün. Bir bebek ağlaması duyun. Küçük bir çocuğun ebeveynlerinin peşinden koşmasını izleyin.

Hepsinden kaçınıyorum.

Ayrılma sebeplerimden biri daha. Bencilce ama doğru.

Evlenen, çocuk sahibi olan arkadaşlar. Çocuklu arkadaşlar çocuklu arkadaşlarla buluşuyor ve beni de davet ediyorlar - çocuk sahibi olamayan kadın.

Kendimi sildim ve sifonu çektim. Tuvalet kağıdında küçük bir pembe parıltı var. Küçük bir yaralanma sayılır. Daha kötüsünü beklerdim. Çok daha az düşünceli olmasını beklerdim.

Bir an bile tereddüt etmeden beni ikiye ayırmasını bekledim.

Geri kalan her şeyimi aldıktan sonra kıcıımı da alacağını hayal ettim. Sahip olduğum her şeyi alırken alnını alnıma bastırıldığını hayal ettim.

Ayağa kalkmak için tırabzanı kullanmak zorunda kaldığımda yapmadığına yarı yarıya seviniyorum. Yaptığı şeyin sonrası, devam etmek için yeterince iyileşme gerektiriyor.

Kendime biraz tost aldım ve yatakta yedim. Uzun zamandır izlemediğim televizyonu açıyorum ve her ihtimale karşı dizüstü bilgisayarımda profilimi açık tutuyorum.

Ve son olarak, riske gimeye cesaret ettiğimde, onun için tekrar boşalana kadar

klitorisimi ovuyorum. Bugün farklı.

Bugün geldiğim yol farklı. Karanlığın içindeki canavarı hayal etme şeklim tamamen onunla ilgili.

Her zaman da öyle olacak.

Şu andan itibaren, her zaman öyle olacak.

İstesem de fantezilerim düne dönemez. Onlar farklı. Farklı hissediyorlar. Ve bu sorun değil.

İyi olmak zorunda.

Çünkü bugün *ben* de farklıyım.

* * *

Phoenix

Cam'i genellikle alışkanlıktan dolayı her yere taşıyım ama bugün kamyonundan kendi başına inmesine izin verdim. Elini tutuyorum ve yanımda yürütmesine izin veriyorum. Park kapısını kendi başına açması için onu cesaretlendiriyorum.

Boğazımda bir yumru ile onu salıncakta itiyorum. Onu her zamankinden daha hızlı, daha yükseğe itiyorum, sadece ciyaklayıp

ciyaklamayacağını görmek için.

O yapmaz.

Tek bir ses bile çıkarmıyor.

Yüzümde sahte bir gülümsemeyle onu kaydırakta izliyorum. Bir baş *dönmesi* ve kahkahayla onu yaylı metal atın üzerine çıkarıyorum. Ama içim parçalanıyor.

Acaba Serena eşyalarını toplamayı bitirdi mi? Acaba Jake'i arayıp onu bırakmasını istemiş midir?

On iki aydır bizimle kalıyor, çoğu insanı canlı canlı yutacak bir iş yükü boyunca evdeki koltuk değneğim oldu.

Neredeyse *beni* yutuyordu.

Ona güveniyordum. Ona ihtiyacım vardı.

İkimizin de vardı. Hala da ihtiyacımız

var.

Sikeyim.

Bunu da diğer pisliklerle birlikte yüzeyin altına itiyorum. Ve

oğluma bakıyorum. Oğluma.

Annesine benzeyen ama bana benzemeyen oğlum.

Oğlum, Jake'in çocukken sahip olduğu inek yalamasına sahip.

Cameron bana bakıp gülümsüyor, o metal ata biraz daha sert biniyor. O benim. Benim olmak zorunda.

Çünkü eğer o değilse.

İblisleri çukura geri dönmeye zorluyorum. Cameron çalmaya devam ederken bir bankta arkama yaslanıyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp *bağlantı* girişimi arıyorum ve profilimi yeniden etkinleştirmeye çok yaklaşıyorum. Çok yaklaşmıştım. Ama yapamıyorum.

Şeytanlarıma güvenmiyorum. Ben de onunkilere

güvenmiyorum. Bu deliliğin nerede biteceğine

güvenmiyorum.

Nereye gitmesini istediğime güvenmiyorum.

Oğluma dönüp baktığımda çok hızlı gittiğini görüyorum. Sanki bir engelli koşudaymış gibi atını sallıyor.

Gözleri benim üzerimde, ağzı gülümsemiyor ve bunun beni neden bu kadar zorladığını anlamıyorum, ta ki anlayana kadar. Bariz olanı fark ettiğimde çoktan harekete geçmeye hazırdım.

İçimden ona doğru koşmak ve kendine zarar vermeden önce onu oradan uzaklaştırmak geliyor.

İçgüdülerim, son on iki aydır olmasına izin verdiğim bebek gibi ona bebeklik etmek.

Olmasını sağladığım bebek gibi.

Ama bugün yok.

Bugün sallanmaya devam etmesine izin verdim.

Ayakları ayak çubuklarına kolayca ulaşabilecek kadar uzun. Kavrayışı güçlü ve dengesi iyi. İstese attan inebilir ve ben bunu biliyorum. O da biliyor.

Ben ona tepki vermeyince yüzünü buruşturuyor. O kadar sert sallıyor ki metal yaylar gıcırıyor ve yalpalıyor, midem de onlarla birlikte gıcırıyor ve yalpalıyor.

Ve sonra düşüyor, ayağını kaybediyor ve aşağıdaki odun yığınlarının üzerine yuvarlanıyor. Sırt üstü yuvarlanıyor, yüzü gözyaşlarıyla doluyor ve hiç ses çıkarmıyor ve ben kendimden nefret ediyorum.

Kendimden nefret ediyorum ve Serena'dan da o aptal teorileriyle o aptal ağzını açtığı için nefret ediyorum. Keşke onlar da aptal olsaydı.

Cameron'ı bir çırpıda yerden kaldırdım. Daha at sallanmayı bırakmadan kollarımda sımsıkı sarılmıştı. Gergin, çırpınıyor, gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanırken yüzü acıyla vidalanmış. Ama hiçbir yara görmüyorum.

Pantolonunun paçalarını yukarı çekiyorum ve dirseğinde bir iz, bir sıyrık bile yok. Hiçbir şey yoktu.

"Neyin acıyor, Cam?" Diye soruyorum ama o susup ağlamaya devam ediyor. "Neyin acıdığını söyle şampiyon," diye tekrar deniyorum ama işaret bile etmiyor.

Bankta arkama yaslanıp ona sıkıca sarılıyorum ve gözlerim tam onunkilerin üzerindeyken soruyorum. Dünyam boka batarken ruhum kolumda ve ona yalvarıyorum. Ona yalvarıyorum.

"Lütfen, Cam, lütfen bir şey söyle. Lütfen, sadece bir şey söyle, dostum. Herhangi bir şey. Sadece konuş benimle. Bir ses çıkar. Herhangi bir şey."

Gözleri benimkilere dikilmiş olmasaydı kendimi aptal gibi hissederdim. Sahte gözyaşlarının kuruyup yok olması olmasaydı, Serena'ya saçmaladığını söyledim.

"Cam, lütfen..." Tekrar deniyorum. "Babanla konuş. Lütfen, bir şey söyle. Hadi şampiyon, lütfen."

Ama yapmıyor. Burnunu çekiyor, çamurlu botlarına bakıyor ve sonra arkamdaki göleti işaret ediyor, kaza unutulmuş. "Ördekler mi?" diye sordum. "Söyle Cam. Babandan ördekleri iste."

Boş boş önüne bakıyor.

Hiçbir şey duymuyormuş gibi davranıyor.

Bugün hem sağır hem de dilsiz.

İçimi çekiyorum ve saçlarını alnından tarıyorum. "Pekala," diyorum, "hadi yapalım." Ve yaptık.

Küçük oğlumu ördek havuzuna götürüyorum ve cebimden yiyecek çıkarıyorum. Parçaları atmasına yardım etmek için kalçalarımın üzerine çömeliyorum. Bu sadece başka bir günmüş gibi gülümsüyorum, tıpkı dün olduğu gibi, parkta geçirdiğimiz diğer tüm zamanlar gibi eğlenceli bir gün.

Ama öyle değil.

Bu dün değil.

Bugün şeytanlarım kafeslerinden çıktı ve gözlerim ardına kadar açıldı. Hiçbir şey bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Ve *ben* de bir daha asla eskisi gibi olamayacağım.

ON DÖRT

Sıradan bir adam olmayacağım. Monotonluğun pürüzsüz kumlarını karıştıracağım.
Peter O'Toole

ABIGAIL

İçimdeki her şeyle plana sadık kalmaya çalışıyorum.

O vahşi gecenin hafızamdan silinip gitmesine izin vermeye çalışıyorum ve yeni hayatımı dolu bir kalple yaşamaya başlıyorum.

Hâlâ meslektaşlarımla gülümsüyorum. Hâlâ giderek artan iş yüküm için elimden geleni yapıyorum. Hâlâ ailemi arıyor ve onlara iyi olduğumu söylüyorum.

Ama bu yeterli değil.

Söz verdiğim gibi profilimi silmeliydim. Kuma bir çizgi çekmeli ve gölgelerdeki çılgın gecemizi geride bırakmalıyım.

Keşke yapabilsen.

Sanırım bu monotonluk beni yavaş yavaş öldürüyor. *Uyan, duş al, işe git. Aynı yüzlere gülümse, ofisteki diğer kızlardan biriymişim gibi davran, her gün en az bir kez kahve ikram ettiğimden emin ol.*

Bunu kendim için bozmaya çalışıyorum. Sadece önümüzdeki bir hafta içinde işten sonra iki kez bir şeyler içmek için dışarı çıktım. Sanki devam etmekle ilgileniyormuşum gibi TV programlarını izlemeye başlıyorum.

Hepsi yalan.

Tek istediğim canavardan daha fazlası.

Canavarım *benim*.

Tek istediğim, nefesi boynumda ve korkunç aleti içimde bir gece daha geçirmek.

Giriş yapmıyor ve ben de yapmasını beklemeyi bırakıyorum. Beni aramaya geleceğine dair içimdeki umut kırıntısı hafta sonu geldiğinde çoktan sönmüş oluyor.

Ve sonra, Cuma gecesi geç saatlerde birkaç kadeh şaraptan sonra, içimdeki çılgınlık bir vites daha yükseltti. Fikir aklıma geldikçe içimdeki çılgınlığın çalkalandığını hissediyorum.

Eğer beni aramaya gelmezse.

Elimde hiçbir şey yok ve bunu biliyorum. Elimde Malvern'i konum olarak gösteren devre dışı bırakılmış bir profil var, başka bir şey yok. Bu konuda yalan söylüyor olabilir.

Gece kulübü bildiği her yerden kilometrelerce uzakta olabilir. Planlarımın mantıklı olması için sokak görüntüsünden rotamı belirlemiş olabilir.

Kilometrelerce uzakta yaşıyor olabilir ve ben uzak bir anı olabilirim. Benimle buluşmayı kabul ettiği için pişmanlık duyuyor olabilir. Ama bilmem gerek.

Bilmem gereken bu kadar çok şey olması beni korkutuyor. Bu yüzden bir karar verdim.

Deli saçması, somut hiçbir şeye dayanmayan bir karar. Ve sonra uyuyorum.

En azından bu hafta bir kez olsun, uyku kolay geliyor.

* * *

Phoenix

Serena'sız hayat çok zor.

Cameron huzursuz, geceleri yatağını ıslatmaya geri döndü ve onu gönderdiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Cam'i her gün işe götürdüğüm ve onu çizgi filmlerle dolu bir dizüstü bilgisayarla eğlendirmeye çalıştığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. İşyerinde olduğum için kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Ama dünya dönmeye devam ediyor ve ben de onunla birlikte dönmeye devam ediyorum. Bok gibi hissettiriyor. Tüm bu lanet hafta bok gibi hissettiriyor.

Cuma sabahı konuşma terapistini terapi odasının dışına çıkarıyorum ve o pisliği duvara çarpma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Konuşabiliyor," diye tıslıyorum. "Kız kardeşim onu duydu."

Göt herif başını sallıyor. Bana kafa sallıyor. "Bu tamamen akla yatkın, evet."

"Makul mü? Bana bunun *akla yatkın* olduğunu mu söylüyorsun?"

İç çektiğinde kafasını vücudundan ayırabilirim. Omuz silkti. "Travmayı tedavi etmek zordur, Bay Scott. Cameron konuşmamayı *tercih* ediyor olabilir. Bu konuda yapabileceğimiz çok az şey var. *Fiziksel* olarak bir sorun yok, anlamaya çalıştığımız şey *duygusal* durumu."

Gözlerim yanıyor. "Konuşma terapisti sensin. Onu konuşur."

Ne kadar ciddi olduğumu görene kadar biraz güldü. "Onu konuşturamam Bay Scott. Kusura bakmayın ama belki de danışmanıyla konuşmalısınız."

Ve biliyorum.

Gün bitmeden beni duyacak herkesle konuşurum. Doktoru, çocuk psikoloğu, yas danışmanlık servisi. Hepsi aynı saçma şeyi söylüyor.

Kendi zamanında.

Yavaş, yavaş.

Bu karmaşık bir durum, Bay Scott.

Aynı eski saçmalıklar denizinde karmaşık bir durum.

Her şeyi ayakta tutmak için mücadele ediyorum. Dalgaların içinde ırpınıyorum. Her hafta olduğu gibi kıımı yırtarak çalışıyorum ve zamanımın geri kalanını Cameron'a ayırıyorum. Gittiğim her yere onu da götürüyorum. Benimle konuşmasını sağlamak için aklıma gelen her şeyi deniyorum.

Ve sonunda hiçbir şey elde edemiyorum.

İşler hala eskisi gibi tıkır tıkır yürüyor. Cameron hala geceleri yatağını ıslatan aynı dilsiz çocuk. Serena hala yok. Mariana hala ölü.

Ve ben hala boğuluyorum. Bu yavaş bir ölüm, monotonluğun buz gibi derinliklerine doğru kayıyorum. Bu su işkencesi, her seferinde bir soğuk damla, ruhumu kemiklerimden sıyrıyor.

Şeytanlarım parmaklıkların ardında çığlık atıyor ve ben onların çığlıklarını bastırmak için tepelere doğru koşma özgürlüğüne bile sahip değilim.

Cuma akşamı beni bulduğunda hiç olmadığım kadar bitkin bir haldeydim. Cameron yanımdaki koltukta uyuyor, ben uyuşmuş bir şekilde duvara bakarken çizgi filmleri hala ekranda bangır bangır çalıyor.

Telefonum sehpanın üzerinde, beni çağırıyor, siyah kuğuma ulaşmam için yalvarıyor, ama yapmıyorum. Ulaşamıyorum.

Ahize titremeye başlayınca bir mil sıçırıyorum, arayanın o olabileceği gibi mantıksız bir düşünceyle kalbim deli gibi çarpıyor. O değil. Tabii ki o değil.

Serena'nın numarası yanıp sönüyor.

Bu hafta onu yüzüncü kez görmezden geliyorum, ama tekrar arıyor, sonra tekrar arıyor.

"Ne?" Sonunda cevap verecek kadar rahatladığımda havlıyorum.

Hıçkırıkları beni yanlara savuruyor. "Lütfen Leo. Lütfen Cam'i görmeme izin ver. Kızgın olduğunu anlıyorum. Anlıyorum. Ama lütfen o küçük çocuğu görmeme izin ver." Duraksıyor ve kendimden nefret ettiğim o anda keşke sonuna kadar o ateşin içinde kalsaydım diyorum. "Onu çok özlüyorum," diye fısıldıyor.

Ve onu özlüyor.

Keşke ona benim de sevdiğimi

söyleyebilseydim. "Onu

görebilirsin," diye teklif ediyorum.

"Ne zaman?"

Hıçkırıkları nefesini kesiyor. Bekliyorum. "Yarın mı?"

Boğazımı temizliyorum. Her şeyi geride tutuyorum. "Elbette,"

diyorum. "Günaydın mı?" "Lütfen."

Uyuyan oğluma bakıyorum ve bu şekilde olması gerektiğini biliyorum. "Sabah görüşürüz,"

diyorum ona. Ve sonra telefonu kapatıyorum.

Cam'i yatak odasına götürüyorum ve onu yatırırken başını öpüyorum. "En azından ofiste bir sabaha daha katlanmak zorunda kalmayacaksın şampiyon," diye fısıldıyorum.

Bu şekilde devam edemeyiz. Hiçbirimiz devam edemeyiz.

Bir şekilde, bir noktada, hepimiz yeniden yaşamaya

başlamalıyız. Ben, Serena, Cam.

Jake bile.

Sanırım bu yüzden gece yarısı kendimi bahçede buluyorum.

Sanırım bu yüzden havuzun örtüsünü kaldırıyorum ve aylardır ertelediğim temizlik işlemine başlıyorum.

Sanırım bu yüzden ya eski yanmış binalarımızı gerçekten yenilemem ya da gitmelerine izin vermem gerektiğine karar verdim.

Sanırım Cameron'ın bebek sandalyesini katlayıp hizmet odasına koymamın ve yarının yeni olasılıklarla dolu yeni hayatının ilk günü olduğuna karar vermemin nedeni de bu.

Benimkini de.

* * *

Abigail

Cumartesi sabahı arabamla Malvern'e doğru yola çıkarken sinirlerim tepeme çıkıyor. Gün ışığında saçma bir fikir gibi geliyor ama saat onu ancak geçce istasyonun otoparkına park etmeyecek kadar da saçma değil.

Yönümü bulamayacağımdan endişeleniyordum ama istasyondan uzaklaşır uzaklaşmaz tam olarak nereye gittiğimi biliyorum. Bana söylediği gibi yolun karşısına geçtim. Sanayi sitesinin içinden geçen caddeyi takip ediyorum, tıpkı bana söylediği gibi.

Bu yönde ne aradığımı bilmiyorum. Çok fazla bina var ve hepsi aynı görünüyor.

Gece kulübüne o kadar çabuk ulaşıyorum ki şaşırıp kalıyorum. Yaz güneşi altında çok zararsız görünüyor. Hiçbir yaşam belirtisi yok.

Buranın nihayet fantezimi gerçek anlamda hayata geçirdiğim yer olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Asıl sınav dönüş yolunda. Ne aradığımı bilmiyorum. Yoldan geçen bir yabancıya soracak hiçbir şeyim yok. Telefonuma kaydettiğim canavar aletin fotoğrafı dışında hiçbir fotoğraf yönlendiricisi yok. Nedense onu kullanacağımı sanmıyorum.

Teselli bulduğum her ışık parıltısını hatırlayarak sokak lambalarına doğru ilerliyorum. Kalbimi küt küt attıran lambayı gördüğümde yoldaki bir dönemece ulaşıyorum.

Yoldaki metal seslerini hatırlıyorum. Arkamdaki ayak seslerini.

Karnım çırpınıyor ve klitorisim kıvılcımlanıyor, kendimi onun altına yerleştirirken duyularım yüksek alarmda.

Buradaydı. O buradaydı. Tam buradaydı.

Gün ışığında çevredeki binaları tarıyorum.

Bir soğutma şirketi, bir mobilya ithalatçısı, bir BT destek şirketi.

Devam ediyorum.

Yerel bir konut derneğinin merkezi, bir nakliye firması. Hayır

ve hayır.

Sonra asfaltta bir çukur gördüm. Bir çukur ve sonra bir kaldırım.

Tökezlediğimi, titreyen bacaklarımla kendimi düzelttiğimi hatırlıyorum... ve sonra o. Arkamdaydı.

Bir sonraki iş yeri görünene kadar yürümeye devam ediyorum. Scott Brothers Lojistik. Büyük bir yer. Yolun gerisinde.

Kamyonlar.

Asfalt, araba yolunda çakıla dönüşüyor ve ayaklarının altındaki çıtırtıyı hatırlıyorum.

Yaklaşırken kendimi aptal gibi hissediyorum, Cumartesi sabahı ticaret için açık olduklarını fark ettiğimde

yanaklarım yanıyor. Lanet olsun, kendimi deli gibi hissediyorum.

Ve sonra panjur kapılarını görüyorum. Bütün vücudum titriyor.

Büyük ikramiye kazanmış gibi hissediyorum, ki bu çok saçma.

Tamamen saçma. Bir ses seslendiğinde onlara bakıyordum.

O kadar sert başlıyorum ki nefesim kesiliyor ve yanıma gelen adama kocaman gözlerle aptal aptal bakıyorum.

Umut ediyorum... Dua ediyorum...

Ama o değil. Tabii ki o değil.

Bu adam çok kısa. Saçının her tarafı kırpılmış. Elinde bir pano var ve hiç dövmesi görünmüyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor ve çok arkadaş canlısı. Çok kibar.

"Pardon?" Sanki sorusunu duymamışım gibi soruyorum.

"Bir şey mi arıyorsunuz?" diye soruyor. "Taşınacak bir palete mi ihtiyacınız var?"

Bu saçmalığa gülümsüyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum. "Üzgünüm, ben sadece..." Yarı dürüstlüğü en iyi politika olduğuna karar verdim. "Geçen hafta sonu kulüpteydim, ayakkabımı kaybettim. *Ayakkabılarımı.*"

"Sindirella gibi," diye gülüyor. "Kusura bakma, etrafta hiç cam terlik görmedim." Ayaklarıma bakıyor. "Eve epey yürümüş olmalısın."

"Öyleydi." Ben de gülmeye başladım. "Üzgünüm, bu..."

çılgınca." "Gözüm üzerinde olacak," diyor. "Telefon numaran var mı?"

Artık geri adım atamayacak kadar rolün içine gömülmüş durumdayım. "Elbette," diyorum ve çantamdan bir kalem almak için elimi uzatıyorum ama o benden önce davranıyor. Bana panosunu uzatıyor ve bir çırpıda kulağının arkasından bir kalem çıkarıyor.

Üstüne *Abigail* ile cep telefonu numaramı karalıyorum. "Siyahlar. Yüksek. Saten."

"Bir şey çıkarsa sana haber vereceğimden emin olabilirsin," diyor.

Uzaklaşırken kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu çılgın işi bırakıp arabaya dönmeyi tercih ettiğimde kendi aptallığıma gülüyorum. Yine de, bir yere gitmeden önce horoz resmini kullanmayı düşünüyorum.

İhtiyaçlar olmalı.

Ve kesinlikle ihtiyaçlarım var.

* * *

Phoenix

Jimmy forklift kamyonunu içeri getirdiğinde yüzünde bir gülümseme vardır. Aşağı iner ve panosunu diğer birkaç adama gösterir. Onlar da gülüyor.

Ne hakkında şaka yaptıkları umurumda değil, sadece başım eğik bir şekilde jeneratör stoklarını kontrol etmeye devam ediyorum. Yine de beni arıyor.

"Hiç cam ayakkabı görmedin, değil mi patron?" diye sorar. "Ne?"

Evraklarını kaldırıyor. Üstünde *Abigail* yazdığını görünce kalbim küt küt atıyor. Bir cep telefonu numarası.

Olamaz.

"Kızın biri ayakkabılarını burada kaybetmiş. Dışarıda onları arıyordu. Güzel bir şeydi. Onu arayabilmem için ayakkabılarını

bulmamın bir sakıncası olmaz."

Şeytanlarım çılgına dönüyor, kafeslerini tıkırdatıyor. O bana bunları söylerken ben çoktan onun ötesine, açık kapıya bakmaya başlamıştım.

cam terlikler yüksek ve siyah.

"Saten, dedi."

"Hemen döneceğim" dedim ve hemen yola çıktım.

Caddeye ulaştığımda çoktan gözden kaybolmuştu. Her iki yönde de ondan bir iz yok.

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp kamyonetime atlıyorum, çok uzağa gitmiş olamayacağını çok iyi biliyorum.

Sitenin sonunda, cadde istasyona doğru inerken ona ulaşıyorum. Aynı yere park etmiş olması gerektiğini biliyorum.

Hatırladığım kadar çarpıcı görünüyor, sade kırmızı bir yazlık elbise giymiş, siyah saçları güneşte parlıyor. Parmakları açık sandaletler giyiyor. Neredeyse hiç makyaj yapmamış.

Yürüyüşü aceleci ama kolay. Başı dik. Ve

ben onu istiyorum.

Siktir, onu nasıl da istiyorum.

Kararlılığım sifıra iniyor. Buna geri dönemeyecek kadar çok ihtiyacım var.

O gelmeden çok önce otoparkta arabasını buluyorum - geçen hafta sonu inişini izlediğim aynı kırmızı Mini Cooper. Net bir görüş noktası için en yakın boşluğa yanaşıyorum, o geldiğinde ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Ayakkabıları hala torpido gözümde. Onları öylece vermeyi düşünüyorum. Ona kahve içmeye çıkmayı teklif etmeyi. Yürüyüşe.

Karanlıkta bir av. Herhangi

bir şey.

Arabasının alarmı çaldığında hala yaklaşımımı tartışıyorum. Sürücü koltuğuna geçip uzaklaştığında hala seçeneklerimi gözden geçiriyorum.

İçgüdülerim beni onu takip etmeye itiyor. O bir benzin istasyonuna girdiğinde sikim zonklamaya başlıyor ve ben de arkasından giriyorum.

O dolduruyor ve ben de dolduruyorum. Aramızda bir benzin pompası var ve o bundan

habersiz. Bu kadar umursamaz olmasına bayılıyorum.

Kuyrukta önümde ve hiçbir şeyden haberi yok. Önüme bakarken hindistan cevizi şampuanının kokusunu

alabiliyorum. Dokunacak kadar yakın. Tatmak için.

Onu ayağından kaldırıp güpegündüz kaçırma dürtüsüyle savaşıyorum. Adını söylememek için kendimi zor tutuyorum. İki

kasiyer aynı anda serbest kalıyor. O tezgâha doğru adım atıyor, ben de öyle.

O başka tarafa bakarken kartımı uzatıyorum. Çömeliyor ve teşhir standından bir paket meyveli şeker alıyor. Ve sonra

göllemi fark etti.

Gözleri botlarımdan gözlerime doğru yavaşça hareket

ediyor. Onunki genişliyor. Benimkiler sağlam

duruyor.

Beni tanımıyor ama tanıdığını sanıyor. Derinlerde

bir yerde tanıdığını *biliyor*.

Kasiyer kartımı tezgâha geri uzattı ve ben de aldım.

Elimin tersini gören siyah kuğumun ağzı açık kaldı.

Resim. Tabii ki.

Ona resmi gönderdim.

Bir solukta şekerlerini düşürüyor. Kelimenin tam anlamıyla parmaklarının arasından yuvarlanıyorlar. Yere düşüyorlar ve ben de hemen peşlerinden iniyorum.

"Tereyağlı parmaklar," diyorum gülümseyerek. Ellerini ona geri verirken elleri titriyor.

Bütün vücudu titriyor.

"Hanımefendi?" diye soruyor kasiyer ama kadın kıpırdamıyor. "Hanımefendi, yakıtınızı ödeyebilirsiniz..." Kekeliyor, beceremiyor.

Onun güzel beceriksizliğine

gülümsüyorum. Ve sonra kuyruktaki

yerimi boşaltıyorum.

"Bekle!" diye sesleniyor ama cevap vermiyorum. "Bekle, bir dakika!" diye tekrar sesleniyor ve ben de onun çılgınca PIN numarasını tuşladığını görmek için tam zamanında arkama bakıyorum.

Ve şimdi kapıdan çıkarken arkamda *onun* çılgın ayak seslerini duyma sırası bende.

ON BEŞ

**Yabancı, eğer sen geçerken benimle karşılaşırsan ve benimle konuşmak istersen, neden benimle konuşmayasın? Ve ben neden
Seninle konuşmak mı?
Walt Whitman**

Abigail

Bu o.

O olmalı. O

olduğunu

biliyorum.

Tüm sinirlerim ateşleniyor, şimdiye kadar sahip olduğum tüm sezgiler bunun yanında
önemsiz kalıyor. Yakıtımı yeterince hızlı ödeyemiyorum. Çaresizlikten ona sesleniyorum.

"Bekle!"

Yavaşlamıyor bile.

"Bekle, bir dakika!" Tekrar sesleniyorum ama arkasına bakmıyor.

Aptal şekerleri çantama tıktırırken nefesimin altında küfrediyorum. Kuyruğun içinden hızla geçip kendimi açık kapıdan içeri
atarken çantamı da peşlerinden sürüklüyorum.

Sikeyim.

Yakıt pompalarının önündeki arabaları tarıyorum ama onu göremiyorum. Ancak sağa doğru bir adım attığımda uzak taraftaki
bir kamyonu doğru gittiğini görüyorum.

Karşımda. Pompada karşımdaydı. Tam yanında olmalıydım.

Yanına koşarken sandaletlerim ön avluda tokat sesi çıkarıyor. Kafayı yemiş olabilirim ama gitmesine asla izin vermeyeceğim.
Onu tekrar nasıl görebileceğimden emin olmadan olmaz.

Eğer onu tekrar görebilirim.

Kamyonetinin önünden yaklaşıyorum, buradan çıkışını engellemek için bir aptal gibi duruyorum. Görüş alanımdan çıkmak
için beni biçmesi gerekirdi.

Ve sonra ona baktım. Gerçekten ona baktım.

Hayal ettiğim kadar karanlık biri. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, kalın kaşlar. Saçlarının tepesi uzun, tıpkı hatırladığım
gibi. Sakalı mükemmel. Vahşi ve vahşi görünüyor. Siyah giyinmiş. Siyah ceket, siyah tişört, *her şey siyah*. Bacaklarım

titriyor ama umurumda değil. Tüm vücudum titriyor ve bu hayatın kendisi gibi hissettiriyor.
Boynundaki dövmeler çok açık. Muhteşem.

O muhteşem biri.

Ve bana doğru bakıyor.

"Sensin," diyorum ona, sesim zayıf olsa da.

İrkilmiyor bile, sadece bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Kendimden şüphe etmeme rağmen başımı sallıyorum. Deli olma ihtimalimi ve bu adamın - bu güzel yaratığın - sadece bir *tesadüf* olduğunu düşünüyorum.

Ama hayır.

Bunun bir tesadüf olmadığını biliyorum.

Parmak uçlarımın altında teninin nasıl hissettiğini hatırlıyorum. Kafa derisindeki saçların sıyrılışını hatırlıyorum. *Onu* hatırlıyorum.

Öne doğru bir adım atıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ben tam olarak neyim, tatlım?"

Bir adım daha atıyorum ve onun cüssesinin farkına varıyorum. Beni ne kadar kolay kaldırdığının farkındayım.

Aramızdaki havada bir gerilim var ve ben bunu hayal etmiyorum. Onun vücudu benimkini tanıyor, tıpkı benimkinin onunkini tanıdığı gibi ve bunu da hayal etmiyorum.

"O sendin..." Fısıldıyorum. "Sen olduğunu

biliyorum..." Başını eğiyor. Gülümsemesi kirli.

İlahi.

Her şeyi.

Bir santim bile kıpırdamadan kamyonuyla beni gerçekten ezebilirdi.

"Birini mi arıyorsun?" diye sordu.

Aptal gibi başımı sallıyorum.

Omuz silkiyor. Benimle oynuyor. Benimle oynuyor olmalı.

"Peki bu *kişiyle* nerede tanıştınız? Buralardan mı?"

"İnternette," diye fısıldadım. "Onunla internette tanıştım. Karanlığın içinden koştum ve o beni yakaladı. Bir fantezim vardı ve o bunu hayata geçirdi. Gerçekleştirdi ve şimdi duramıyorum. Durmak istemiyorum."

"Demek onu aramaya geldin?" diye soruyor ve ben bunu görüyorum. Gözlerindeki parıltıyı gizleyemiyor. "Daha iyi bir seçenek düşünemedim."

Bunun üzerine gülümser. "Bu durumda sana onu bulduğun yerde aramanı öneririm." "Profilini devre dışı bırakmış," diyorum, soğukkanlı bir şekilde.

Omuz silkiyor. "Belki geri döner." "Öyle

mi düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

Biraz başını sallıyor. "Denemeye değer, değil mi?"

Kamyonetine tırmanışını sessizce izliyorum. Kantağı çevirdiğinde hala orada duruyordum.

Camı indiriyor ve dirseğine yaslanıyor. Mürekkebin kollarında kıvrıldığını görüyorum ve ne kadar uzağa gittiğini merak ediyorum.

Sonuna kadar.

Sanırım sonuna kadar gider.

"Bu yabancı epey bir etki bırakmış olmalı," diyor.

"Öyle de diyebilirsin." Gülümsemem gülünç geliyor. Kendimi gülünç hissediyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum, cesaret edebildiğim kadar. Uzanıp ona dokunabilirim. Keşke yeterince cesur olsaydım. "Düşünebildiğim tek şey o."

O da buna gülümsüyor. "Ne dilediğine dikkat etmelisin. Onu elde edebilirsin." "Buna güveniyorum," diyorum ona.

Gözleri beni yiyip bitiriyor ama ben kendimi tutuyorum. Oradaki karanlık nefesimi kesiyor. Şeytanlarım onunkilere el sallıyor ve yemin ederim onlar da bana el sallıyor.

Omurgamda bir ürperti hissediyorum.

Tüm vücudum beni kamyonetine bindirip götürmesini istiyor. "Hoşça kal

Sindirella," diyor ve kalbim tekliyor.

Ayakkabılarım. Ayakkabılarımı kaybettiğimi hatırlıyor.

Kamyonu vitesine takıp uzaklaştığında hala tekliyordu. Kamyon gürültüyle hareket ediyor. Sokağa girip gözden kaybolduğunda dirseği hâlâ açık pencereye dayanıyor.

Eğer her şeyden bir su birikintisi olmasaydım, onun peşinden giderdim.

Yaprak gibi titremiyor olsaydım, onu sonsuza kadar takip etmeye

çalışırdım. Ama ben ikisiyim.

Arabamı ön bahçeden çıkarmak için bile son kalan tüm soğukkanlılığımı kullanmam gerekiyor.

* * *

Phoenix

Savaşmaktan bıktım.

Depoya geri dönmeden eve gidiyorum. Beni takip etmediğinden emin olmak için tepelere doğru manzaralı yoldan gidiyorum.

Eğer öyle olsaydı, oraya varmadan çok önce onun kafasını koparırdım. Onu ıssız bir yere çeker ve çığlık atana kadar cesareti yüzünden onu cezalandırırdım.

Mini'sinin dikiz aynamda görünmemesi beni kısmen hayal kırıklığına uğrattı ama sorun değil.

Senaryonun çok dışındayız ama bu da sorun değil.

Olmak zorunda.

Evin kapısından içeri adımımı attığımda Serena'yı zar zor fark ediyorum. Cameron yanıma geliyor ve ben de her zamanki gibi onu kucaklıyorum.

"İyi günler, şampiyon?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

Serena ikisi için öğle yemeği hazırladı. Mayonezli patates salatası. Kaseyi kaldırdı ve ben de başımı salladım.

Masaya oturuyorum ve Cam için yanımdaki yeri okşuyorum. İtiraz etmeden tırmanıyor, mama sandalyesini bile aramıyor. Bu bir ilerleme olmalı. Bir anlamı olmalı.

Çok zorlanıyorum ama umurumda değil. Şu anda umurumda değil.

Hâlâ kızgınım ama bunu belli etmemek daha kolay geliyor. Şu an her şey daha kolay geliyor.

Serena bana bir kaşık dolusu yemek veriyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor. Bana değil yemeğine bakıyor. Ona teşekkür ediyorum ve o da başını sallıyor.

Cam'in çatal bıçak takımını taşımasına yardım etmekten kendimi alıkoyuyorum ve bunu kendi başına yaptığından emin oluyorum. Serena sonunda, "Geri dönmek güzel," diyor.

Buna verecek bir cevabım yok, o yüzden bir şey söylemiyorum.

"Cam'le geçirdiğim günden çok keyif aldım," diye devam ediyor. "Güzel bir gün geçirdik, değil mi?" diye soruyor ve Cam gülümsüyor. Bu onun açısından iyi bir hareket. Oğlumun gülümsemesine itiraz edemem ve o da bunu biliyor.

"Planların nedir?" Ben soruyorum, o omuz silkiyor.

"Geri dönmek istiyorum, Leo. Lütfen kalmama izin ver."

İç çekiyorum. Kendime gülümsüyorum. Dünyamın ne kadar çılgın olduğuna gülümsüyorum. Ve sonra nefes alıyorum.

Sadece nefes alıyorum.

Açık parmaklı sandaletler ve kırmızı bir yazlık elbise. Güzel kafa karışıklığı. Titreyen parmakları.

Gözlerindeki istek.

"Yemeğe kal," diyorum kız kardeşime. "Cam seni yanında istiyor. Değil mi şampiyon?" Başını sallıyor. Sırıttıyor.

Keşke bir şey söyleseydi.

"Ya sen?" diye soruyor. "Sen de beni yanında istiyor musun?" Çok fazla, çok erken. Gözlerimin onun gözlerinde karardığını hissediyorum.

Bir elini kaldırdı. "Özür dilerim, benim hatam." Ama o benim.

Hepsi benim.

Patates salatamı yiyorum ve çenemi kapalı tutuyorum. Ona lezzetli olduğunu söyleyip kaseleri topluyorum. Sonra da şeytanlarımı serbest bırakmak için yukarı çıkıyorum.

* * *

Abigail

Üst kattaki daireme koşuyorum. Açılması bu kadar uzun sürdüğü için dizüstü bilgisayarına lanet okuyorum. Nefes nefese giriş yapıyorum ama hiçbir şey yok.

Sadece aynı eski gri profil bana bakıyordu.

Saçmalık.

Lanet olsun.

Bir fark yaratıp yaratmadığını görmek için oturumu kapatıp tekrar açarak
tekrar deniyorum. Fark etmedi.

Koltuğuma çöküyorum ve pencereyi açık tutuyorum. Orada
olmalı. Olmak zorunda.

Ama değil.

Ve sonra, bir kalp atışında, o.

Zavallı kalbim, nasıl da çarpıyor.

Bir anda grileşmiş profili hayata geri döner. Resmi tam olması gereken yerde beliriyor. *Phoenix Burning* çevrimiçi.

Ruhum genişleyip özgürlüğe uçarken küçük yeşil daireye bakıyorum.

Parmaklarımın kendine ait bir hayatı var, ama önce onun mesajı geliyor.

Yabancı bir kasabada bir canavarı avlarken oldukça pervasızsın. Canavarın kuyruğuna takılmamasını umsan iyi olur.

Bana yaklaşmasını ne kadar istediğim hakkında hiçbir fikri yok. Karanlıkta bir tur daha atmak için ne kadar deli olduğumu
bilmiyor. Enter'a basıp ona mesajımı gönderiyorum, nezaketin canı cehenneme.

Seni tekrar görmem gerek. Lütfen.

O yazarken simgeyi izliyorum.

Ne dilediğine dikkat et. Bu canavar evcil değil. Vahşi. Tehlikeli. Isırır.

Üzerimdeki dişlerini hatırlıyorum. Boynumu nasıl ısırdığını. Sakalının gıdıklanmasını.

Nefesini. Onu ne kadar çok istediğimi.

Her şeyi diliyorum, yazıyorum. Korkut beni. Peşime düş. Avla beni. Umurumda değil.

O cevap vermeye fırsat bulamadan yazmaya devam ediyorum.

Beni yeniden hayata döndürdün. Hiç umudum yokken seninle olmak bana umut verdi. Geri dönemem.

Kalbim hızla atıyor, ağzım kurudu. Kendimi bir bağımlı gibi hissediyorum, çaresizce bir
çözüm arıyorum. Mesajı çalıyor. Zar zor bakabiliyorum.

Bu çılgınlık. Tehlikeli.

Şimdiden kontrolden çıktı.

Buna itiraz edemem. Denemedim bile.

Lütfen. Sadece nereye gideceğimi söyle.

El ve ayak parmaklarımı çapraz yapıyorum. Bacaklarımı da çapraz yapıyorum, sadece zonklayan klitorisime karşı
sıkışmayı hissetmek için uyluklarımı kapatıyorum. Cevabı uzun sürüyor ve şimdi daha farklı hissediyorum. Onu şimdi
hayal edebiliyorum. Düşünceli karanlığını, muhteşem cüssesini. *Gece yarısı hazır ol. Sana nereye gideceğini
söyleyeceğim.*

Fikrinizi değiştirirseniz, çevrimdışı kalın.

Biraz aklın varsa, fikrini değiştirirsin.

Hiç mantıklı değilim. Bunu çoktan kabul ettim. Bu pervasız kararlarla ve kat ettiğim kayalık yolla barıştım.

Umarım o da öyledir.

Cevabım kolay. Çok açık.

Gece yarısı hazır olurum.

Enter'a bastığımda çoktan çevrimdışı olmuştu.

* * *

Phoenix

Serena'ya, bu gece bir yerde olmam gerekip gerekmediğine bakmaksızın kalabileceğini söyledim. Sadece kendi çıkarlarım için teklif edecek kadar hıyar değilim.

Cam'in yatma saatini o ayarlıyor ve Cam de bundan memnun oluyor. Ben dışarıdaki sahanlıktan dinlerken ona hikâyesini okuyor. Ördekler ve tırtılla ilgili olanı. Kelimeleri ezbere biliyorum.

Ona sıkıca sarılıp her şeyi telafi etmek için çaresizim. Kelimeler boğazımda düğümleniyor, dışarı çıkmak ve bizim için yaptığı her şey için ona teşekkür etmek için yalvarıyorum. Eve dönmesini istemek için.

Burası artık onun evi.

Ama o kadar basit değil. Keşke öyle olsaydı.

Sözleri hala ruhumda sekiyor. Tozlu köşelerde asılı duran o iltihaplı sorular, hepsi orada, aramızda yüksek sesle konuşuluyor.

Her şey eskisi gibi olamaz.

Bana katılmak için dışarı çıkarken alışılmadık derecede uysal

görünüyor. "Hemen uyudu," diye fısıldıyor ve kapısını yavaşça

kapatıyor.

"Bir süreliğine dışarı çıkabilirim," diyorum aşağı inerken. "Ama evde kalabilirim. Zorlamak istemem."

Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemek için kendini zor tutuyor. Gözleri meraklı ama mutlu. Cevaplamaya hazır olmadığım ve belki de asla hazır olamayacağım sessiz sorular soruyor.

Karanlık sokaklarda vahşi seks için bir yabancıyla internette buluşmanın potansiyel ilişki malzemesi olarak sınıflandırıldığından emin değilim.

İlişki.

Kelimesi bile beni soğuk terler dökmeye itiyor.

"Git," diyor Serena. "Biraz ara ver. Keyfinize bakın. Ben Cam'le ilgilenirim. Eve döndüğüm için mutluyum." Duraksıyor. "Sadece bir geceliğine bile olsa."

Buna verecek bir cevabım yok.

Keşke ona mutlu olduğumu söyleyecek kadar kendi yükümün altından kalkabilsem.

Keşke o orospu çocuğunu arkamdan evime soktuğunu unutabilsem.

Sanki Jake'i benim arkamdan buraya getiren ilk kadınmış gibi.

O küçük acı cevherini derinlere geri gönderdim. Sonra
ceketimi aldım.

ON ALTI

Bir zamanlar kasvetli bir gece yarısı, ben zayıf ve yorgun düşünürken.
Edgar Allan Poe

PHOENIX

HEREFORD TANIDIK BİR YER DEĞİL. Seçmen listesinde Abigail Rachel Summers adına kayıtlı adrese ulaşmak için uydu navigasyonuna güveniyorum ve sonra yönümü bulmak için bloğu birkaç kez turluyorum.

Apartmanı, şehir merkezine bir taş atımı uzaklıkta, köhne bir dönem evi. Köşedeki boşaltma alanına park ediyorum ve yürüyerek etrafı inceliyorum. Ortak girişte altı daire listelenmiş. Altı daire, üç kat. Cam kapıdan görünen manzara, en alttaki iki daire kapısının üzerindeki numaraları görmeye yetiyor.

Bir numara solda. İki numara sağda.

Aynı şekilde devam ettiklerini varsaymak kolay. Onunki dört numara.

Sağ tarafta bir kat yukarıda.

Geri çekilip pencereye bakıyorum. Alacakaranlık ışığın açık olduğunu anlamayı kolaylaştırıyor ama buranın onun evi olduğuna dair şüphelerimi doğrulayacak hiçbir şey göremiyorum. Duvarlar pencereden sade görünüyor. Pervazda ıvır zıvır yok.

Geride durup caddenin karşısından oraya bakıyorum.

Çok yakın. O kadar yakın ki. Onu görmek istiyorum. Ona bir anlığına bakmak. Onun tadına bakmak, o küçük tatlı amcığı tekrar tekrar içine sokmak istiyorum.

Karnımdaki canavarı dizginleyemiyorum, zonkluyor ve kıpırdanıyor. Aletim şimdiden kotumun içinde geriliyor, nabzım hızlanıyor.

Bir yanımda gece yarısı yaklaşmadan oraya gidip kapısını kırmayı düşünüyor. Çok cazip ama hayır. Bu fikri başka bir güne saklıyorum.

Başka bir gün.

Şimdiden bu çılgın anlaşılmayı sanki uzun ömürlü olacakmış gibi düşünüyorum. Beni korkutması gerekirdi ama korkutmuyor.

Önümdeki geceye odaklanıyorum. *Bize*. Bu gece tamamen avla ilgili. Kovalamaca. Botlarım onun peşinden yere vururken kulaklarımdaki nabzın heyecanı. Karanlıkta onu yakalamak, çılgınlıklarını boğmak. Aletim tatlı bir beklentiyle seğiriyor.

Telefonumdan bir harita çağırıyorum ve sokakların buradan nasıl ayrıldığını inceliyorum. Sol tarafta medeniyetin ana kütlesi var. Sokak lambaları, kulüpler ve kameralar. Sağda katedral var. Arnavut kaldırımlı yollar ve gölgeli alanlar. Bunun ötesinde ise

park alanı. Yakınlaştırıyorum ve bunun bir oyun alanı olduğunu fark

ediyorum. Nehir yanlarından akıyor.

Nehir yolu kenar mahallelerde son buluyor. Parmağım ile takip ediyorum ve sokakların seyreldiği yere zum yapıyorum. Köşede bir bar. Görünüşe göre yakınlarda birkaç ev. Başka pek bir şey yok.

Duyu organlarım karıncalanıyor. Bu mükemmel.

Bir kalp atışında kamyonuma geri döndüm, hedef belirledim. Sürdükçe sokakların seyrekleştiğinden eminim. Oraya vardığımda bar hâlâ açıktı ama uzun sürmeyecekti. Otopark terk edilmiş.

Nehre en yakın yere park ediyorum ve bir fener alıyorum. Yol tam da beklediğim yerde. Çitlerdeki bir boşluk doğrudan suya iniyor. Burası karanlık. Tehlikeli. Mükemmel.

Onu gölgelerin arasından doğruca bekleyen kamyonuma götüreceğim. Çok geç olana kadar hiçbir fikri olmayacak. Sadece onu doğru noktada yakalamam gerekecek.

360 derece dönüyorum.

Doğru... burada. Zihnime not ediyorum. Tepemde beliren ağacı. Bar çitinin üzerine yerleştirilmiş donuk sokak lambasını. Evet, onu tanıyacağımdan eminim. Onu otoparkın girişinden hemen önce yakalayacağım.

Ve sonra canavarla gerçekten tanışacak.

Son hazırlıklarım için kamyonete geri dönüyorum. Cameron'ın güvenlik koltuğunu arka koltuktan alıp bagajda gözden uzak bir yere koyuyorum. Oradayken elimde hangi iş malzemelerinin olduğunu kontrol ediyorum.

Çekme halatı hem zorlayıcı hem de cazip görünüyor ama hoşuma gitti. Kolay ulaşabilmek için yolcu koltuğunun üzerine sardım.

Kamyoneti kilitleyip yaya olarak yola çıkıyorum. Dönüş yolunda nehir yolundaki kavşakları, onu kaybedebileceğim olası noktaları kontrol ediyorum. Endişelenmeye değecek bir şey yok. Bu yol dümdüz, gölgeler ve engebeli zeminden oluşan bir fare koşusu. Rotadan sapma konusunda endişelenmeyecek kadar ayağımı tutmakla meşgul olacak.

Mükemmel.

Alacakaranlık, ben onun apartmanına varmadan çok önce karanlığa dönüşmüştü. Şehrin ışıltısı çayırların üzerinden uğursuzca görünüyor. Acı turuncu ve uğursuz olacak kadar kirli.

Su, aşağıdaki karanlığın içinde dalgalanıyor ve sıcıyor. Kıyıları yüksek ve çalılıklarla dolu. Bir noktada bisikletli bir grup çocuk takılıyor, ama ben geçerken onlar çoktan geceyi geçirmek üzere uzaklaşmışlar.

Yoldaki birkaç boş içecek kutusunu temizliyor ve arada sırada çok aşağı sarkan dalları koparıyorum.

Katedralin bahçesine ulaştığımda kendimi güçlü hissediyorum. Koşabilecek. Hızlıca. Büyük ölçüde engellenmeden. Doğruca tuzağa koşacak ve tuzağın geldiğini bile anlamayacak.

Taşaklarım gerildi. Kaslarım zaten kablolu ve kovalamacaya hazır.

Cep telefonumdan giriş ekranımı çağırmadan önce botlarımın sıkıca bağlandığından emin oluyorum

ve sonra bekliyorum. İzliyorum.

Onu düşünüyorum.

Bir adım daha koşamayacak kadar bitkin düştüğünde onun tatlı küçük bedenine yapacağım her şeyi düşünüyorum.

Penceresinden bir gölge geçtiğinde onun dairesi olduğundan emin oluyorum. İçerideki duvarda onun şeklini görüyorum. İleri geri. Tekrar ve tekrar.

Volta

atıyor. Volta

atıyor.

Ve kalbim hızla çarpıyor.

Bekliyor. Kendini hazırlıyor.

Korkuyu hissediyor.

Çok güzel bir gözlem.

Son on beş dakika sürünerek geçti, ama bu iyi bir şey. Adımlarının ritminde kayboldum, beklentinin sarsıntılarını yaşıyorum. Sikimi tekrar o daracık amcığa sokmak için sabırsızlanıyorum.

Gece yarısı giriş yaptım ve o çoktan giriş yapmıştı. Volta atmayı bıraktı. Gölgesi uzaklaşıyor.

Havadan sudan konuşmakla uğraşmam.

Evinizden çıkacaksınız. Yalınayak olacaksın.

Katedrale doğru ilerleyeceksiniz. Nehir yoluna ulaşana kadar arazide yavaşça yürüyeceksiniz.

Korktuğunuzda koşacaksınız.

Basit bir soru aklıma takılıyor.

Yalınayak mı?

Kendi kendime gülümsüyorum.

Evet, Cinderella. Yalınayak.

Acaba o da gülümsüyor mudur?

Şimdi mi? O soruyor.

Gölgelere geri döndüm. Gözlerim onun apartman girişinde.

Şimdi.

* * *

Abigail

Şimdi.

Telefonumu çantama sokarken dalgınım. Anahtarlarımı da arkasından sokuyorum.

Bebek mavisi bir yazlık elbise giydim, gecenin bu saatinde aptalca olduğunu biliyorum ama denediğimde iyi bir seçenek gibi geldi. Koşarken sallanıyor ve dönerken çok güzel görünüyor. Karanlıkta olsak ve muhtemelen umurunda olmasa da onun için güzel görünmek istiyorum.

Onun için ne kadar güzel görünmek istediğimi fark ettiğimde karnım çırpınıyor.

Külotum dar ve beyaz. Sütyenim beyaz dantelli ve elbisemin yakasından yukarı çıkıyor. Ceket giyme zahmetine girmiyorum. Nedense çok terleyeceğimden şüpheleniyorum.

Ayakkabı yok.

Merdivenlerden inerken nefes alıyorum ve sokağa adım atmadan önce sadece bir saniye duraklıyorum, kaldırım ayaklarımın altında soğuk. Tam olarak hangi güzergâhtan bahsettiğini biliyorum. Katedrale doğru manzara net görünüyor.

Nerede olduğunu merak ediyorum. Beni görebiliyor mu? Elbette görebiliyor. Gölğelerin içinde, yakınlarda bir yerde.

Bu düşünce beni ürpertiyor.

Bir vuruş ve ben bir amaç için yürüyorum, gözler geniş ve baş yukarıda, orada hiçbir şey olmamasına rağmen her gölgeli kapı aralığında ürkiyorum.

Church Sokağı dar ve loş ışıklı. Binaların arasında tam ortada duruyorum, nefesimi ileride olacıklara saklamaktan başka bir şeye odaklanmıyorum.

Buna ihtiyacım olacak ve bunu biliyorum.

Direklerin arasından geçip katedralin bahçesine giriyorum ve ruhum karanlıkta aydınlanıyor. Büyüleyici. Çok güzel.

Katedral bir mucize feneri. Şimdiye kadar hiç takdir etmediğim bir ihtişamla aydınlatılmış. Gecenin bir yarısı yalınayak durup günah işlemeyi beklerken, aynı anda hem heybetli, hem dehşet verici, hem de ışıltılı. Çılgın bir günahkar kaltak.

Düşündükçe gülümsüyorum ve bu anın tadını çıkarıyorum. Sonsuza kadar hatırlamak istiyorum.

Ayak parmaklarımı korumak için çimlerin üzerinde yürüyorum ve araziye geçip nehir yoluna doğru ilerlerken hızımı arttırmak kolay oluyor. Çimler tekrar asfalta döndüğünde irkiliyorum, sonra ayak parmağım bir taşa sürtüldüğünde tekrar irkiliyorum.

Ow.

Bu gece gerçekten acı verici olabilir.

Birden fazla şekilde.

Her an ortaya çıkabileceğini şimdi fark ediyorum. Gölgelemleri tarıyorum, kalbim aniden hızlanıyor. Geçen seferki gibi bir şey fırlatacak mı?

Yoksa üzerime atlayıp beni yere mi atacak?

Aynı anda hem dehşete düştüm hem de heyecanlandım, öyle ki kalp atışlarım hızlandı. Bununla ilgili her şey delilik çılgınlıkları atıyor. Ama istesem de vücudumu bundan vazgeçiremem. Her bir kasım gergin ve harekete geçmeye hazır.

Gitmeye hazırım.

Ama yavaş yürümemi söyledi, ben de öyle yaptım. Gergin sinirlerimin dayanabildiği kadar yavaş yürüyorum, ayağımın altındaki sert zemin de yardımcı olmuyor.

Olabildiğince düzenli nefes alıyorum. Burnumdan giriyor, ağızmdan çıkıyorum. Bir şeylere tutunmak için el çantamı sıkıca kavriyorum.

Nehir yoluna iniş karanlık. Gerçekten karanlık.

Tepede duraksıyorum, gözlerim kırpışıyor ve arıyor. *Bekliyorum.*

Canavarın gölgelerden fırlamasını bekliyordum. Beni ayaklarımdan kaldırıp sürüklemesini bekledim. Küçük

adımlar, çok küçük. Yaklaşıyorum. Beklenti içindeyim. Çok tetikteyim.

Ama orada değil.

Sikeyim.

Çok emindim. O kadar emindim ki.

Ama hayır. Kazasız belasız iniyorum. Ayaklarım nehir yolunun kumuna ve toprağına çarpıyor ve tek duyduğum aşağıdaki su.

Duyularım burada isyan ediyor, etrafımdaki dehşeti hayal ediyorum. Çalıhtaki eller uzanıyor. Boynumda sıcak bir nefes.

Arkamdan gelen bir sopa sesi beni koşmaya itiyor. Bir ciyaklama ve nehir kenarı boyunca arkama bile bakmadan koşmaya başlıyorum.

Ellerim yanlarımda sallanıyor, el çantamı çoktan unutmuşum. Kıcıma çarpıyor, ben giderken garip bir tokat sesi çıkarıyor. Nefesim kulaklarımda çıldırıyor. Kalbim yanıyor.

Ayaklarım hiçbir şey hissetmiyor.

Bu yolu iyi biliyorum ama bu hızda tehlikelerle dolu gibi geliyor. Hayali dalların altına dalıyorum, hayali şeytanlardan uzaklaşıyorum. Arkamdakinden kaçmak için yuvarlanma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Benimkinin ardından ayak seslerinin geldiğinden emin olmam için bir süre geçmesi gerekiyor. Uzakta ama yaklaşıyor.

Hissediyorum. Bedenim çılgılık atıyor.

Vahşi içgüdülerimle koşuyorum, başka bir şeyle değil.

Ciğerlerim yanıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Kalbim güm güm

atıyor. Ama arkamdaki canavarın botlarının sesi kadar değil.

Rüzgar gibi uçuyorum, hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı. Yakalanmanın heyecanı ile karnım zonkluyor ama uçuş içgüdülerim aynı fikirde değil. Tek yapabildiğim devam etmek, adrenalin o kadar yüksek ki, inanılmaz.

Sağ tarafımdaki çalılıklar derinleştğinde ne kadar zamandır koştuğumu bilmiyorum. Yolum neredeyse hiç ışık kalmayan kısmına ulaşmamın ne kadar sürdüğünü bilmiyorum.

Burada yavaşlamam gerekiyor, ben de öyle yapıyorum. Ayağım ıslak çamurda ezilirken içimden küfrediyorum ve nehre çok yaklaştığımı biliyorum.

Kahretsin.

Kıyıya doğru ilerliyorum, ama bunu yaptığımda ayak sesleri daha yakın. Daha

yüksek. Daha hızlı.

Tam üstümdede.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, klitorisim de öyle. Çılgınca olmasına rağmen kalçalarım

kayganlaşıyor. Vücudum koşmaya devam etmek için rezervlerini bulurken bile onun için

çaresizim.

Nefes alırken çaresiz sesler çıkarıyorum ve

duramıyorum. Duramıyorum çünkü buna bayılıyorum.

Yapısı olmayan bir duygu yığınıyım. Omurgasız.

Tek yapmak istediğim yere düşmek ve bana zarar vermemesi için yalvarmak. Yalvarmak. Ayaklarına kapanmak ve ona her şey için yalvarmak; her şey için yalvarmak. *Her şey için.*

Ama sonra ileride bir ışık gördüm.

Burayı biliyorum. Buraya daha önce de gelmiştim.

Pembe gömlekli Jack'le olan berbat randevumdan barı hatırlayınca kalbim yerinden

fırlayacak gibi oluyor. Otopark loş ama aydınlık. Canavarın geldiğini göreceğim.

Siktir, geldiğini görmeyi ne çok istiyorum.

Yoluma çıkan vahşetin her santimini görmek istiyorum.

Güzel yüzünün her santimini.

Onu arkamda hissederken bile son bir depar atıyorum.

Dünya dönmeyi bırakıyor.

Onun sıcaklığını hissettiğimde yavaşlıyor.

Botlarının gümbürtüsü ve nefesini

duyuyorum. Ve sonra beni yakalıyor.

Sırtıma vururken son nefesimi de ciğerlerimden alıyor. Beni yerden kaldırırken çıplak ayaklarım hala havada koşuyor.

Haykıracak havam yok ama yine de elini ağzıma kapatıyor. Kaçacak

yerim kalmadı ama yine de canımı acıtana kadar beni eziyor.

"Sessiz ol," diye homurdanıyor ve ben başımı sallamaya çalışıyorum.

Elini çekmiyor. Bir parçam hiç çekmemesini umuyor.

Canavar beni kolayca otoparka kadar taşıyor. Acaba beni korkulukların üzerinden mi atacak diye düşünüyorum ama yanlarından geçip gidiyor.

Sonra gölgelerin arasında metalik siyah kamyonetini görüyorum.

"Sakin sesini çıkarma," diye hırlıyor yine, beni yan tarafına sıkıştırırken. Yanağım pencere camına yapışıyor. Kendi buğulu nefesimi görüyorum. Vahşi gözlerim karanlık yansımada kendine bakıyor ve arkamda onu görüyorum.

Ve o çok güzel.

Vahşi görünüyor. Benden bile vahşi.

Karanlık ve kızgın ve sıkı sarılmış.

Tehlikeli.

Yolcu kapısını açtı ve ben de binmem gerekip gerekmediğini merak ettim. Binmedim.

Halat çıktığında bu yeterince açık.

Daha önce hiç bağlanmamıştım. Kendimi durduramadan itiraz ediyorum.

Sızlanıyorum, *lütfen, hayır* diye yalvarıyorum ama bana bakmıyor bile.

El çantam bir anda başımın üzerinden düşüyor ve onu ayak boşluğuna fırlatıyor. Bileklerimi tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama onları arkamdan çekip sıkıca bağlıyor.

İpi belime ve kalçalarım da sarıyor. İpi bacaklarımın arasından geçirirken amım kasılıyor. O sıkıca çekerken klitorisim zonkluyor ve yemin ederim neredeyse boşalıyorum.

Bilerek tekrar çekiyor, bunu yaptığını biliyorum ve onun için inliyorum. Onun için

inliyorum. Keşke bana dokunsa. Keşke beni burada, yanağımı cama dayayarak kullansa.

Keşke beni o kadar sert sikse ki, daha fazlası için, daha azı için, acı için çığlık atsam.

Beni kabaca kenara itiyor ve arka kapıyı açıyor. Kolumu o kadar sıkı kavramamış olsaydı tökezlerdim. Çürükler bırakacak.

Ve onları seveceğim.

Beni kabaca arka ayak boşluğuna doğru itiyor. Bunun nereye gittiğini anladığımda ciyaklıyorum - sadece ben, iple bağlanmış, ön koltukların arkasına sıkışmışım.

Çok dar. Beni yalvartacak kadar klostrofobik.

"Lütfen..." Sızlanıyorum. "Lütfen, böyle olmaz... Hasta olacağım..."

"Kapa çeneni," diyor ve kapı ayaklarımın dibine çarpıyor, hemen ardından da sürücü kapısı açılıyor. O tırmanırken koltuk sırtıma doğru hareket ediyor. Yerine yerleşirken derinin iniltisini duyuyorum.

Kontak açıldığında küfrediyorum. Geri geri giderken biraz daha yalvarıyorum.

Kilometrelerce yalvarmayı bırakmıyorum - bu çılgın ayak boşluğu cehenneminde kayboldum. Korkmuş ve hırpalanmış ayaklarım kanıyor. Kanıyor gibi hissediyorlar.

Onun gerçekten bir tür psikopat olup olmadığını merak ederek hayal gücüm isyan ediyor.

Beni nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tam olarak nerede olacağımı nasıl bildiğine dair hiçbir fikrim yok.

Yine de klitorisim zonklamaya devam ediyor. Kusacak kadar korkmama rağmen kalçalarım kaygan.

Pencereler olmasa bile şehir dışında olduğumuzu biliyorum. Her sığır ızgarasını hissediyorum. Yoldaki her virajı. Ve sonra duruyoruz.

Motoru durdurduğunda sessizlik uğursuz bir hal alıyor.

Nefesim kulaklarımda ısıklık çalıyor. Kalbim yeniden deli gibi çarpıyor.

Ön koltuktan tırmanarak iniyor ve ben daha o üzerime çıkmadan kendi kendime inlemeye başlıyorum. Arka kapıyı açtığında soğuk hava kalçalarımı sıyrıyor.

Ayaklarımı tuttuğunda içgüdüsel olarak tekme atıyorum ama o daha güçlü. Beni kolayca dışarı sürükledi. Ve sonra gitmeme izin verdi.

Ben daha kendimi toparlayamadan ipi bileklerimden çözüyor. Kalçalarımın arasından o kadar hızlı çekiyor ki yanıyor.

Gözlerim kırpışıyor ve odaklanıyorum.

Karanlık.

Çok fazla karanlık.

Sadece tepemizdeki ay ışığı.

Ve tarlalar. Çok fazla tarla. Tarla üstüne tarla.

Son ipi de benden çekerken başımı iki yana sallıyorum.

Her yönde tarlalar, toprak ve ağaçlar.

Hiçliğin ortasındayız. "*Kaçın.*"

Tek bir kelime. Tüm söylediği bu.

Omuzlarımı silkiyor ve tekrar söylüyor.

"Koş."

Ve biliyorum.

Toprağın, otların ve fundaların arasından koşuyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde bir tepeye tırmanıyorum ve tepede tekrar havalanıyorum.

Mantıklı zihnim kavramak için çok berbat durumda. Endorfin, adrenalin ve dehşetin içinde kayboldum. Bu, panjur kapılarına çarpmak gibi hızlı ve keskin bir şok değil. Bu uzun sürdü. Yorucu.

Bildiğim her şeyden daha korkunç. Ve bu ondan şüphe ettiğim için. Beni öldürecek.

Beni çok sert sikecek ve ölüme terk edecek.

Arkamda onu duyamıyorum ama koşmaya devam ediyorum, ölmekte olan benliğimin görüntüleri, bir tepenin üzerinde çıplak yayılmış, zihnimde yanıp sönüyor, amım tanınmaz bir karmaşa. Tökezleyip düşene kadar koşuyorum, koşuyorum. Kendimi sürüklüyorum ve gözyaşları içinde kendime lanet okuyorum, kendi çılgın gerçekliğim üzerindeki tüm kontrolümü kaybettiğimi çok iyi biliyorum.

Koşarken ağlıyorum, hıçkırıyorum.

Ciğerlerim ne kadar kötü ağrıyor diye ağlıyorum. Bunun ne kadar

anlamsız olduğuna. Beni ne kadar korkuttuğuna.

Ne kadar berbat durumdayım.

Artık koşmak istemiyorum.

Yerde sızlanmaya başladığımda ancak birkaç tarla gidebilmişim. Arkamda botlarının yere vurduğunu duyduğumda zar zor sürünüyordum.

Güçlü.

Kararlı.

Tehditkar.

"Bitirdin mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

Sürünmeye devam ediyorum, ayaklarımı tutabilmek için çabalıyorum. Ama canım yanıyor.

Ayak parmaklarım dondurucu soğukta ve çiğ.

Devam edemeyecek kadar çok acıyor. Ciğerlerimde nefes kalmadı.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve botu sırtıma dayandığında kendimi çok aşağılanmış hissediyorum. Beni toprağa bastırırken aşağılanmış hissediyorum. Ve bunun için onu seviyorum.

"Bitirdin mi?" diye tekrar soruyor, ben de

başımı sallıyorum. İşim bitti.

Berbat durumdayım.

Sinirleri titreyen ve kalçaları sızlayan berbat bir kadın. Bunu

ne kadar çok istediğinden nefret eden.

Bunu ne kadar çok istediğini seven. *Onu*.

Ne kadar çok koştuğuma inanamıyorum. Ne kadar uzağa geldiğime. Ne kadar deliyim.

Bu gece ölebileceğimi bilmeme rağmen kalçalarım nasıl da davetkâr bir şekilde açılıyor. Ve arkamda dizlerinin üzerine çöktüğünde ne kadar korktuğuma inanamıyorum.

YEDİ

Her insanın içinde vahşi bir canavar vardır.
Büyük Frederick

PHOENIX

Düşündüğümünden daha da kötü durumda. Beklediğimden çok daha sert koştu.

Ve şimdi kırıldı.

Bir yanım onu kucaklayıp her şeyi daha iyi hale getirmek istiyor. Diğer yanım ise her şeyi daha da kötüleştirmek istiyor.

İki yırtık taraf arasında sallanıyorum. Toprakta dizlerimin üzerine çöktüğümde hiç kimsenin toprağında değilim.

Ve sonra benim için karar verdi. Sızlanırken bile aşağı uzanıyor ve eteğini kalçalarından yukarı çekiyor.

Bu bir davet.

Şimdiye kadar yaşadığım en umutsuzca berbat davet.

Bunu istediğim için neredeyse kendimden nefret ediyorum.

Bana hissettirdikleri için kendimden neredeyse nefret ediyorum. İçimdeki tüm kırık parçaları bir araya getirip şarkı söylüyor. Parmaklarımı çıplak bacağında gezdirirken titriyor. Ben arkasındaki toprağa uzanırken o benim sıcaklığıma karşı geri dönüyor. Bacağını benimkinin üzerine kaldırmaya zorlukla ikna ediyorum. Elimi boğazına doladığımda başımı isteyerek arkaya yatırıyor.

Dehşete düşmüş ama istiyor. Kırılmış ama arıyor.

"Bana ne istersem vereceksin," diye fısıldıyorum ve kelimeler gelmeye devam ediyor. "Ne istersem, ne zaman istersem. Her köşede olacağım. Her lanet gölgede."

Parmaklarım beline dolanıyor ve aşağı iniyor. Kıçını zonklayan sikime doğru çekiyorum ve o da ahlaksız küçük bir orospu gibi öğütüyor.

"Senin canavarın olacağım," diye fısıldıyorum. "Gördüğün her pis kabus olacağım."

Parmaklarım külotunun içinde kayarken bile amını parmaklarıma sunuyor. Islak. Bir iniltiyle üç parmağımı birden içine alacak kadar ıslak.

"*Beni* aramaya geldin," diye tısladım. "Bunu unutma."

Sesi boğuk çıkıyor. Fısıltısı sadece esintide bir nefes. "Seni *buldum*."

"Ve *seni* buldum. Seni tren istasyonunda buldum. Seni benzin istasyonuna kadar takip ettim. Lanet kapının

önündeydim." Çılgın bir sapık gibi konuşuyorum. Çılgın bir sapık gibi *hissediyorum*.

Sınırları olmayan bir canavar gibi hissediyorum. O hepsini çiğnedi.

Sırılsıklam amını parmaklıyorum ve gözlerimi kapatıyorum ve tek gördüğüm o oluyor. Karanlıkta arkasında kalan elbisesinin mavisi. Bileklerini bağlarken pencereden yansıyan gözlerinin akı.

"Canavar ol..." diye nefes alıyor ve parmaklarımı sonuna kadar içeri sokuyorum.

Elimi boğazından çekip onun yerine saçlarını tutuyorum. Onu sıkıca tutuyorum. Sıkıca. Başı omzumda, kokusu çok yakınımda.

Sonra dördüncü parmağımı sonuna kadar sokuyorum.

İnliyor. Kıcı bana geri dönse de acı çekiyor gibi.

Ağzım boynunu buluyor ve teninin tadına bakıyor. Kir, ter ve rüya tadında. Dişlerimi sıkıldığında irkiliyor. Eli kıcıma uzanıyor, beni ona daha sıkı sarmam için ikna ediyor.

Ona karşı daha sıkı olamıyorum.

Onu derin ve hızlı bir şekilde beceriyorum, parmaklarım parmak eklemlerine kadar o tatlı dar amına gömülü. Benim için inlerken kulağına nefes veriyorum. Buna ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var.

Yüzünü izin verdiğim kadar, neredeyse onu öpebileceğim kadar eğiyor.

Gözleri ay ışığında karanlık. Saçları yerdeki siyah mürekkep gibi.

"Canavarım ol..." diye tekrar nefes alıyor ama kararları ben veriyorum.

Parmaklarımı serbest bıraktığımda parmaklarım sızlıyor. Sertçe bastırırken başparmağım klitorisini ısılatıyor. Acımasız daireler çiziyordum, kalçaları genişçe açılmıştı.

Saçlarını bırakıyorum ve kolumu boynuna doluyorum. Parmakları ön kolumu kavıyor ve sıkıca sıkıyor, bu en lezzetli kafa kilidi.

Kapana kısıldı. Kısıtlandı. Ona bir santim bile vermeyecek bir canavarın

pençesinde. Ve bundan hoşlanıyor.

Klitorisine de diğer yerlerine yaptığım gibi acımasız davranıyorum ama o da

bundan hoşlanıyor. Bir kalp atışı kadar yakın. Bir dakika bile sürmüyor.

Siyah kuğum boşalırken öyle güzel sesler çıkıyor ki. En çaresiz küçük nefesler, çok boğulmuş. Titriyor, kıvranıyor ve o daracak kıcını bana yaslıyor ve bu içimdeki canavarı çılgına çevirmeye yetiyor.

Onu sırt üstü yatmaya zorladığımda daha işini bile bitirmemişti. Bileklerini başının üstünde, ciyaklamasına yetecek kadar ağırlıkla tutturuyorum ve sonra o tatlı mavi elbiseyi göğüslerinden yırtıyorum ve sütyeninin dantelini de onunla birlikte söküyorum.

Beyaz, tıpkı teni gibi ay ışığını yakalıyor. Meme uçları, dokunmak için çılgılık atan koyu renkli küçük mermiler gibi.

Memesiyle ziyafet çekerken durmam için bana yalvarıyor olmalı. O tatlı küçük yumrulardan birini dişlerimin arasına sıkıştırdığımda çılgılık atıyor olmalı.

Kasıklarımı kabarık küçük yarığına sürttüğümde bacakları bu kadar kolay ayrılmamalıydı. Külotunu dikiş yerlerinden yırtıyorum ve beceriksiz parmaklarımla sikimi kot pantolonumdan kurtarıyorum.

Kafa tek seferde giriyor ve cennet gibi. Çılgın bir cennet.

İlk halteri içeri sokarken alnımı onunkine bastırıyorum. Gözleri benimkilerde. Kesik kesik nefesleri dudaklarımda.

Onu öpebilirdim ama yapmadım.

Yapamam.

Onun şeytanlarını öpmek benimkileri serbest bırakacaktı. Her birini.

Bacaklarını belime doluyor ve yüzü acı içinde ve gözleri kocaman olmasına rağmen beni teşvik ediyor.

Ona veriyorum.

Derin, sert itişler beni daha derine

gönderiyor. Kalçalarım hepsini

almak için öne doğru çarpıyor.

Gözlerimiz açık kalıyor. Onunki de benimki gibi acıyla

parlıyor. Amcığı acıtacak kadar sert kasılıyor.

İçinden çıkarken homurdanıyorum.

Ben tekrar içeri iterken inliyor.

"Daha fazla," diye fısıldıyor. "Bana her şeyi

ver." Düşündüğümde daha deliymiş, ben de

öyle. Sertçe sokuyorum ve çığlık atıyor.

Tekrar yapıyorum ve çığlık

atıyor. Ama kabul ediyor. Ve

ben de onu alıyorum.

Alnı benimkine karşı nemli. Nefesi dudaklarımda oynaşıyor.

Ritme girdiğimizde altımda rahatlıyor. Kalçaları açılıyor ve amı beni evinde karşılıyor. Hiç olmadığım

kadar dibe vurmaya yakınım, taşaklarım soğuk tene gürültüyle çarpıyor.

Ağzımı onunkine dayamayı çok istiyorum ama bunun ikimizi de

bitireceğinden korkuyorum. Çok sert alıyor. Çok sert.

Bu hissin tadını çıkarmak için gözlerimi onunkilere

kapatıyorum. Ve *o beni* öpüyor.

Nazikçe.

Şefkatle.

Dudakları benimkilere karşı hayalet gibi.

Gözlerim kocaman açıldı ve onunkiler tam karşımdaydı. Onu boğazından kavıyorum ve cezalandırmak için amına

daha sert vuruyorum. Ben izlerken gözyaşları fışkırıyor. Cam gibi gözleri dalgalanmıyor.

"Acıyor mu?"

Homurdanıyorum.

Başını sallıyor.

"Bana durmamı

söyle." Başını

sallıyor.

Daha dökülmeden gözyaşlarının tadını alıyorum. Sikimi sonuna kadar sokuyorum ve yine çığlık atıyor. Ve sonra acıyı değiştirmek için kendimi yukarı kaldırıyorum. Basınç değiştikçe çığlık atıyor.

Piercinglerim doğru noktayı ezerken vahşi bir kedi gibi tıslıyor. *Tıpkı Mariana'nın yaptığı gibi.*

Benzerlikler burada bitiyor.

Siyah kuğumun gözleri tatlı ve karanlık bir ruhla dolu. Acıyla birlikte şefkat dolu.

Boğazını kavrayışımı bırakıyorum ve tüm ağırlığımı onun üzerine bırakıyorum. Parmakları yüzüme doğru uzanıyor ve sanki harikulade bir şeymişim gibi çene kemiğimi okşuyor.

"Gel," diye homurdandım. "Canavarına bundan ne kadar hoşlandığını göster."

Ellerini çıplak kışıma götürüyor. Parmakları tenim kadar soğuk. Sertçe sıkıyor, sonra bacaklarını kaldırıyor, ihtiyacı olanı alırken homurdanıyor.

"Aferin kızıma," diye tısladım. "Göster bana."

Çok yorulmuş olmalı ama hala güçlü. Ayakları bacaklarıma çarparken onu öldürüyor olmalı. Çözüldüğünde patlıyor.

Beklediğimden daha gürültülü, giderken aya çığlık atıyor.

Onu susturmak için hiçbir şey yapmıyorum. Kilometrelerce uzakta

kimse yok. Olsa da umurumda olmazdı.

Nefes almasını bile beklemedim. Kendimi ondan ayırdığımda hâlâ nefes nefese. Çırpınarak kalkıp ağzını sikimle doldurduğumda ağzı çığlık çığlığa açılmıştı.

Sığmaz. Asla uymaz.

Parmaklarımı dişlerine geçirip onu bana açana kadar olmaz.

Ben içeri doğru ittikçe o sıçırıyor. Almasını sağladığımda boğazı şişiyor.

Dili piercinglerime karşı çok sıcak hissediyor. Gözleri süzülürken çok güzel görünüyor.

Küfrederek ve zorlayarak boğazından aşağı boşalıyorum. İşim bittiğinde aramızda kalın bir sperm ve tükürük dizisinden başka bir şey bırakmıyorum.

Sikeyim.

Canavar sakinleşir.

Kırmızı sis dağılmaya başlar.

Altımdaki perişan kız yuvarlanıyor. Dizlerinin üzerine kalkmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor. Sikildi.

Hırpalanmış, yara bere içinde,

bitkin. Dondurucu soğuk.

Vücut ısımla titriyor, bana bakarken dişleri takırdıyor. Kot pantolonumu

geri çekip ayağa kalkıyorum.

Göğüslerini örtmek için elbisesini yeniden düzenliyor. Keşke yapmasaydı.

Çırpınıyor ama bocalıyor. Ağrıyan bacaklarının üzerinde dengede durmaya çalışırken gözlerindeki acıyı görüyorum. Onu ayağa kaldırmak dünyadaki en kolay şey.

Ona sarıldığımda tek kelime etmiyor, sadece kollarını omuzlarıma doluyor ve yüzünü boynuma bastırıyor. Bu çok boktan bir durum.

Kalbimin sancıları her türden berbat. Onu bu kadar dikkatli

taşımam, deliliğin tüm kurallarına meydan okuyor. Ama

gitmesine izin veremem.

SEKİZ

Büyük uzlaştırıcı olan ölüm geldiğinde, pişmanlık duyduğumuz şey asla şefkatimiz değil, sertliğimizdir.
George Eliot

Abigail

CANAVARIM beni şefkatle taşıyor. Güvenli bir şekilde, engebeli arazide bile.

Omuzları sağlam, nefesi eşit. Kavrayışı güçlü ve istikrarlı, vücut ısısı ilahi. Ağrım var.

Bitkinim. Bildiğim her şeyin ötesinde doyunum.

Ayaklarım kamyonetine kadar gevşek bir şekilde uzanıyor, yüzüm ısınmak için boynuna gömülüyor. Hâlâ onun tadını alabiliyorum. Boğazım onun saldırısının hatırasıyla çiğ.

Amım da öyle.

Ayak boşluğunda bir kez daha sarsıntılı bir yolculuk yapma düşüncesine dayanamıyorum ama ben itiraz bile etmeden ön yolcu kapısını açıp beni koltuğa bırakıyor. Ayaklarımı zar zor yere koyabiliyorum, çok ağrıyorlar.

O sürücü tarafına yönelirken ben de kemerimi bağlıyorum. Kontak anahtarını çevirirken ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ciddi olup olmadığını merak ediyorum - istediği zaman istediğini almak. Acaba bu artık bir şey mi?

Şu anda ne kadar berbat durumda olsam da, bunun bir şey olmasından başka bir şey istemiyorum.

Isıtıcıyı açıyor ve şeritte geri geri gidiyor. Tepeden dönüyor ve hızla uzaklaşıyoruz.

Giderken karanlıkta ona tekrar bakma fırsatını yakalıyorum. Yüz hatları çok güçlü. Acımasızca sert. Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey. Ona yakın olmak tenimi karıncalandırıyor.

Kıyafetlerinin altında neye benzediğini merak ediyorum. Acaba öğrenebilecek miyim?

Adrenalinin altında biriken baş dönmesini hissedebiliyorum. Uçurtma gibi uçuyorum, gözyaşlarım akana kadar gülmekten birkaç aptalca şaka uzaktayım.

Yine de kendimi çok yalnız hissediyorum.

Birinin bana dokunmasını hiç bu kadar çok istememiştim. O sürüyor ve ben izliyorum.

O pencereden dışarı bakıyor ve ben de ona bakıyorum.

Yolda Hereford tabelaları görüldüğünde üzülüyorum. Önümden geçen sokakları tanıdığımda kalbim acıyor. Çok hızlı bir şekilde şehir merkezine geri dönüyoruz, ön kapımın hemen aşağısındaki bir yükleme alanına park ediyoruz.

Acaba daha önce burada mıydı? Oturma odamın penceresine ve açık perdelere bakıyorum. Saatlerdir beni gözetliyor

olabilirdi.

Ayaklarımı tekrar sağlam zemine basmak zorunda kalacağımı düşündükçe kendimi pısırik gibi hissediyorum. Donuyorlar ve ağrıyorlar. Hissettiğim kadarıyla her yerim sıyrılmış.

Arabanın kapısını açarken dişlerimi sıkıyorum ve kendimi asfalta düşmenin etkisine hazırlıyorum. Ama ben hareket edemedem çıkışımı engelliyor.

İç lambayı yakmak için yanımdan uzandığında yakınlığı nefesimi kesiyor. Işığın parıltısında kendi halimi görünce irkiliyorum.

Kırdım. Çamura ve çit parçalarına bulandım.

Ayak tırnağım yırtıldı. Ayak bileklerimin her yerinde çizikler var. Ayaklarımın tabanı endüstriyel zımpara makinesinde bir saat geçirmiş gibi görünüyor.

Torpedo gözüne uzandığında hâlâ onlara bakıyordum. Birini çekip çıkarırken mendil paketi parmaklarının arasında hışırıyor. Ayağını pervaza dayıyor ve benimkini dizinin üzerine kaldırıyor. Mendili tenimde gezdirirken aptal aptal bakıyorum.

Acıdığı için irkiliyorum ama o durmuyor.

"Bu kadar hızlı koşmanı beklemiyordum," diyor. "Ayakkabı giymene izin verirdim." Omuz silkiyorum. "Sanırım seni şaşırttım."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sanırım yaptın."

O da beni şaşırtıyor ama bunu ona söylemiyorum.

Mendil kirlenene kadar ayağımı silmesini ve bir başkasını çıkarmasını izliyorum. O kadar sert davrandıktan sonra parmaklarının bu kadar hassas olmasını seviyorum.

Mürekkep desenlerinin cildindeki görüntüsüne bayıldım.

Temiz ayağımı kirli ayağımla değiştiriyor. Daireme varmadan önce tekrar kirleneceklerini belirtmeliyim ama durmasını istemiyorum.

"Bunları sıcak bir banyoya sokmalısın," diyor bana.

Ona sadece bir duşum olduğunu söylerken gülümsüyorum.

Hem de küçük bir tane. Gözleri benimkilerde karanlık. "Bir kase o zaman."

Başımı salladım.

Torpedo gözüne uzandığında mendilleri kaldırdığını anlıyorum. Ayakkabılarımı fark edince gözlerim açılıyor.

"Onları bulmuşsun."

"Bir tanesi bir kamyonun altındaydı," diyor.

Onları tekrar gördüğüm için neden bu kadar çok gülümsediğimi bilmiyorum ama gülümsüyorum.

Ayağıma bir tane geçirip nazikçe bağladığında neden başparmağımı çenesine sürme isteği duyduğumu bilmiyorum.

Bunların üzerinde yürümek en iyi ihtimalle çıplak ayakla yürümekten biraz daha iyi olacak ve bu da iyimser olmak demek. Yine de bunu ona söylemek istemiyorum.

Diğerini bağladı ve ona teşekkür ettim. Koltuğun altından çantamı alırken gözleri beni yakıyor.

"Birinci kat, değil mi?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. Karşı binaya bakıyor ve benim penceremi işaret ediyor. "Senin mi?" "Benim oturma odam."

Ayaklarımdan ortak girişe doğru bakıyor. "Merdivenlerden çıkmana yardım edeyim."

Bana yardım etmek için kollarını uzatıyor ama ben kılıımı bile kıpırdatmıyorum. Bir aptal gibi donup kalmıştım, böylesine acımasız bir adamın nezaketi karşısında bocalıyordum.

Yabancı.

Koyu renk gözleri kirli. Eğleniyor.

"Bir canavar bile centilmen olabilir" diyor.

Eve döndüğümde Stephen'ı düşünüyorum. Kurnaz tavırları. Şık takım elbiseleri.

Ukala gülüşü. Ve sanırım bir canavarın gerçekten bir centilmen olabileceği yeterince doğru.

Ne de olsa bir beyefendinin gerçekten bir canavar olabileceğini zor yoldan öğrenmiştim.

* * *

Phoenix

Abigail'in dairesine çıkmasına yardım ederken kendimi ödüllü bir pislik gibi hissediyorum.

Ayakları perişan haldeydi ve şimdi daha iyi sayılmazlar. Günlerce ağrıyacak. Muhtemelen geri kalanı da o kadar iyi hissetmeyecektir.

Acı çekerken bile zarif. Topallamasında bir incelik var. Hareketin zarafetinde bir güzellik. Bir su perisi gibi koşuyor, saçları bir siren gibi uçuşuyor.

O bir siren.

Çantasından anahtarlarını çıkarıp kapıyı iterek açarken hâlâ onu tutuyorum. Tereddüt etmeden içeri giriyorum, o ışığı yakarken kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Evi küçük, düzenli, tertipli. Kısır.

Bu beni şaşırtıyor.

"Taşınalı çok olmadı," diyor, sanki utanmış gibi.

Aylardır seçim listesindeydi ve ben bunu biliyorum. Gözlerinde fark edilmeyen bir hüznün var. Kendini kanepeye bırakıyor ama ben ona katılmıyorum. Burada olmam gerektiğinden bile emin değilim. Hoş karşılandığımdan bile emin değilim. "Profilini sileceğine söz vermiştin," diye hatırlatıyorum ve o da gülümsüyor.

"Tekrar bir performans için bu kadar umutsuz olacağımı düşünmemiştim." "Peki ya şimdi? Hâlâ tekrar gitmek için bu kadar çaresiz misin?" Gözleri parlıyor. "Belki şu anda değil."

Bu beni gülümsetiyor. "Sanırım bir erteleme. Birkaç gün sonra nasıl hissedeceğini görürsün." Başını sallıyor. "Ertelemeye gerek yok. Tekrar gitmek istiyorum."

İblislerim çok neşeli. Ben de öyle.

"Söz verdiğin gibi profilini sileceksin," dedikten sonra elimi uzatıyorum. "Bana telefonunu ver."

Merakla bana bakıyor ama hemen çantasından çıkarıp uzatıyor.

Kilit kodu yok. Arka planı fabrika ayarlarında. Bunun her zaman

böyle olmadığından şüpheleniyorum.

İş yerimdeki GPS portalına giriyorum ve lojistik uygulamasını telefonuna indiriyorum. Bana bakıyor ama tek kelime etmiyor. Uygulamayı, tıpkı şoförlerin PDA'larında yaptığım gibi gerçek zamanlı olarak güncellenecek şekilde ayarlıyorum. Verileri doğrudan telefonuma aktaracağım.

Şirket giriş bilgilerimi gösteren tarayıcı listesini temizliyorum. Uygulama hala duruyor.

Kendi ahizemi kaldırıyorum. "Senin telefonun benimkiyle konuşacak," diyorum ona. "Gerçek zamanlı olarak nerede olduğunu bileceğim. Saklanacak bir yer yok. Telefonun sende, seni bulabileceğim." Duraklıyorum. "Ya şimdi konuşursun ya da sonsuza dek susarsın."

Telefonunu benden geri aldı. "Ne zaman istersen?" diye soruyor. "Yani sadece ne

yapacaksın? Ortaya mı çıkacaksın?" "Yazılı bildirim kovalamacayı mahvediyor, sence de

öyle değil mi?"

"Peki ya sana ulaşmak istersem?" Bakışlarını indiriyor. "Sanırım *beni* ele geçiren *sen* olacaksın, değil mi?"

"Belki de hiç beklemediğin bir anda."

Nefesi sığ. Gözleri yumuşak.

Yürüyüp gitme gücümü kaybetmeden önce buradan

çıkmalıyım. Telefonumu cebime geri koyuyorum. "Ben

kendim çıkarım."

"Bekle," diyor ama beklemiyorum. Beni takip etmiyor, o topuklularla değil. "Adını bile bilmiyorum." Ve

bu böyle kalacak.

Ayrılmadan önce son bir kez etrafa bakıyorum; pencere konumları, küçük mutfak masası, sağ taraftaki banyo. Hepsini bir çırpıda hafızama atıyorum ve sonra çıkış için harekete geçiyorum.

Sonra onu gördüm, tezgahın üzerindeki kaseyi. Bozuk paralar. Birkaç

yardım rozeti. Ve yedek bir anahtar.

Elimde evirip

çeviriyorum. Kesinlikle ön

kapı için. Cebime

koyuyorum.

Sonra da oradan defolup giderim.

NINETEEN

**Seni seviyorum ve seni sevdiğim için, doğruyu söylediğim için benden nefret etmeni, doğruyu söylediğim için bana tapmana tercih ederim.
Yalan söylüyorsun.
Pietro Aretino**

Phoenix

Cebimde kapısının anahtarı, parmaklarımda amının kokusu ve evde çözmem gereken bir sürü sorun var.

Cevapsız soruların kılıcı başımın üzerinde tehlikeli derecede ince bir iple asılı duruyor, ama bu gece ona bakacak kadar şarjlıyım. Korku yok.

Kendimi içeri bıraktığımda sehpanın üzerinde viski şişesi yoktu. Huzurumu bozmak için bekleyen bir kül tablası yok.

Onun yerine Serena koltuğa kıvrılmış uyuyor, uzun saçları koluna dökülüyor. Dizlerini göğsüne çekmiş, çenesini üstüne dayamış. Tehlikeli bir şekilde huzurlu görünüyor, küçük bir hareket yapsa devrilecek.

Onun ne kadar küçük olduğunu unutuyorum, küçük kız kardeşimin. Jake ve benim, büyük kara gözlü küçük kıza karşı nasıl bu kadar korumacı olduğumuzu unutuyorum, her ne kadar kendisi iblisleri kovacak kadar tükürük ve öfkeyle dolu olsa da.

Keşke o da benimkini savuşturabilseydi. Kahretsin, denedi - damarlarında aynı kan olmasına rağmen birbirlerinin kanına susamış iki boğa arasında sıkışıp kaldı.

Bir süre orada kalmak için kendimi kapı aralığına yerleştiriyorum. O kıpırdayana kadar düşüncelerimi toparlıyorum. Beni orada görünce ayağa kalktı. "Ben de seni bekliyordum.

Saat kaç?"

"Geç oldu," dedim ona. "Neden üst katta değilsin? Hâlâ bir yatağın var."

Başka tarafa bakıyor. "Her şey normalmiş gibi davranmaya devam edemeyiz

Leo." Bu konuda haklı.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Konuşmamız gerek... Jake

hakkında..." "Jake'i sikeyim," diyorum.

"Çok kötü şeyler söyledim Leo. Korkunç şeyler. Ama gerçeği söyledim... Bilmiyoruz..."

Ona ters ters baktım. "Oğlumu görmesine izin veremeyecek kadar korkak olduğumu mu düşünüyorsun? Bunun gerçekle yüzleşmekten korktuğum için inkâr ettiğim boktan bir bahane olduğunu mu sanıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Öyle mi?"

Başımı sallıyorum ve tüm bunların saçmalığına gülümsüyorum. "Jake tam bir pislik, Serena. Kendini bir arada tutamayan bir sarhoş." Ona ters ters bakıyorum. "Benden o kadar nefret ediyor ki, saçmalıklarına hakim olamıyor. Onun acısı herkes için

zehirli, en azından kendisi için değil. Cam'in Jake'in lanet olası yüküne ihtiyacı yok, zaten kendi yükü var."

"Ama bunu yapamazsın..." diye fısıldar. "Cam'i görmesine engel olursan asla başa çıkamaz."

"Cam'i görmesine asla izin vermedim."

Tekrar omuz silkiyor. "O benim kardeşim,
senin de." "Onun kim olduğunu biliyorum ve
bu hiç hoşuma gitmiyor."

Giysilerimdeki çamuru saat gibi izlediğini görüyorum. "Bu gece
nereye gittin?" Sorusunu geçiştiriyorum. "Fark etmez."

Ve kendini kaybediyor, aynen böyle. "İşte sorun da burada. Çok fazla sır. Bir sürü yalan. Batıyoruz, hepimiz. Jake ölü gibi
görünüyor, sen çok sıkı sarılmışsın, artık seni tanıyamıyorum bile."

"Beni tanıyorsun," dedim ona. "Cam'i de tanıyorsun."

"Ve Jake... Jake'i tanıyorum... Onu ne kadar sevdiğini biliyorum..."

Başımı kapının pervazına vuruyorum. "Tanrım, Serena."

Ve yine oradayız. Lanet olası L kelimesi için tartışıyoruz. Uzun zamandır toprak altında olan, hepimiz için kayıp olan bir
kadın için tartışıyoruz.

"Asla peşini bırakmayacak," diye devam ediyor. "Cam'i görmesini engellersen, bu onu uçuruma sürükler... bu sahip olduğu
son şey... son parça..."

"O," diye bitiriyorum. "Ve umurumda değil, Serena, yemin ederim. O benim oğlum. Geceleri onu yatağına yatıran benim.
Dizlerini çizdiğinde onu kaldıran benim. Onu güvende tutmak için adam öldürecek olan benim." Gözlerim vahşi ama
umurumda değil. "Ve onu güvende tutmak için öldüreceğim. Kimden korunması gerekiyorsa."

Kafasını geriye doğru çarpma sırası onda. "Lanet olsun, Leo. Bunun sonu nereye
varacak?" Bir cevabım yok, bu yüzden ona bir cevap vermiyorum.

"Seni seviyorum," diye devam ediyor. "Bok gibi hissettirse de sana gerçeği söyleyecek kadar ve sana şimdi söylüyorum, bu kötü
bir yol. *Hepimiz* kötü bir yoldayız." İç çekiyor, sonra sandalyeden kalkıyor. "Seni ya da onu seçemem ama Cam'i seçebilirim.
Lütfen onun için eve dönmeme izin verin."

"Buraya geri taşınmak mı istiyorsun? Bizimle birlikte? Zavallı, üzgün

Jake'i terk mi edeceksin?" Tırnağını ısıırıyor. "Bana gerçekten bir seçenek

bırakmadın, değil mi?" Haklı olduğu bir nokta var. "Ve gizli ziyaretleri
durduracak mısın?"

Omuz silkiyor. "Eğer gereken buysa. Sen ve Jake gerisini kendiniz halletmek zorundasınız. Benden bu
kadar." "O Jake'in oğlu değil," diyorum tekrar. "Bunu biliyorum."

"Mariana hakkında konuşuyoruz Leo. Hiçbirimiz bir şey
bilmiyoruz." Bu beni gülümsetti. "İşin gerçeği de bu değil mi?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Kollarını belime doladığında gerildim. "Seni incittiğim için özür dilerim. Gerçek bu kadar
acımasız olduğu için özür dilerim."

"Bunu yapmak zorunda
hissettiğin için üzgünüm."

Başını sallıyor.

Başının üstünü öperim.

Ait olduğu yere, yatağına dönmesini izledim. Ve sonra

lanet kardeşime mesaj atıyorum.

* * *

Abigail

İçimde bir şey kalktı. Pazar günüm boyunca yaralı bir şekilde yürürken bile bunu hissediyorum. Acım tamamen dışsal, bakış açım aylardır bildiğimden daha güneşli.

İyi
hissediyorum.

Heyecanlıyı
m.

Umutluyum.

Hatta biraz iyimser.

Aylar sonra ilk kez sosyal medya hesaplarıma girecek kadar iyimserim ve kayıp duygusu hissetmiyorum. Haber kaynağımda geziniyor, memleketteki arkadaşlarımla paylaşımına gülümsüyorum. Hatta yorum bile yapıyorum.

Gülüyorum.

Gülümsüyorum.

Yeniden insan
oldum.

İş yerinde kurduğum yeni bağlantıların, zamanımı birlikte geçirdiğim insanların boş bağlantılardan daha fazlası haline geldiğini fark edecek kadar insanım.

Onları teker teker ekliyorum. Lauren ve Kayleigh'i, hatta pembe gömlekli Jack'i bile ekliyorum.

Oturma odamın penceresinden katedralin üzerinde muhteşem bir gün batımı görüntüsü yakalıyorum ve bunu kameraya alıyorum. Telefonumun arka planı olarak kaydediyorum.

Hayata gülümsüyorum - gecenin içinde bir yabancının bana
geri verdiği hayata. Beni izleyen bir yabancı.

Beni kim istiyor?

Hiç beklemediğim bir anda karanlık bir köşede pusuya yatmış olacak. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

Pazartesi günü yüzümde bir gülümseme ve başım dik bir şekilde işe gidiyorum. Sanki gözleri benim üzerimdeymiş gibi karnımda bir heyecanla yürüyorum. Her zaman benim üzerimde.

Sanki gerçekten ofise aitmişim gibi önce bir tur kahve yapıyorum. Belki de
öyleyimdir.

Lauren masamda beni arıyor. Yüzünü yelpazeleyip yakınımaya eğiliyor ve kalbim ilginç dedikodular düşüncesiyle biraz patlıyor.

Worcester muhasebe ekibinden Sandra ve Frank. İkisi de Diva's'ta dans pistine çıkmış ve gecenin ikisinde birbirlerinin yüzlerini öpmüşler.

Onlarla tanışmadım, o yüzden yüzümü ekşittim.

"Yaz barbeküsü, hepsiyle orada tanışacaksın" diyor ve ben de sırtıyorum. Yaz barbeküsü burada Noel'den daha büyükmüş, öyle söylüyorlar bana. "Harika bir geceyi kaçırdın," diye devam ediyor ve ben ona gerçekten inanıyorum. "Perşembe günü George'un veda partisine geleceğini söyle! Orada *olmalısın*, olmazsan aynı şey olmaz. Hepimiz papazlar ve fahişeler gibi giyineceğiz. En sürtük kıyafetini giy."

"Sanırım saçımı yıkıyorum," diye cevap veriyorum ve o da gözlerini deviriyor. Ben de gülüyorum. "Orada olacağım.

Kaçırılmayacak kadar eğlenceli görünüyor." Ve öyle de.

Salı akşamı eve döndüğümde yan komşumuz Sarah ortak kapıyı açmak için uğraşıyor. Yüklenmişti.

Beş bin kişiyi bir hafta doyuracak kadar alışveriş yapmış.

Kapıyı onun için açıyorum ve o da sırtıyor.

"Hayat kurtarıcı. Özel tekliflere kendimi biraz kaptırdım."

Yerden birkaç poşet alıyorum. "Yok artık. Bu bir alana bir bedava kampanyaları ölümcül, değil mi?" Yukarı çıkmasına yardım ediyorum ve beni kahve içmeye davet ettiğinde gülümseyerek kabul ediyorum.

Onun evi benimkinden çok farklı. Düzen olarak ayna görüntüsü, ama çok daha sıcak. Çok daha yaşanmış.

Bana benden sadece birkaç ay önce taşındığını söyledi. Etrafıma bakarken buna inanmakta zorlanıyorum.

Mutfak masasına otururken "Bazen yalnızlık çekiyorum," diyor. "Ailemin hepsi kuzeyde, iş için buraya taşındım. Yeni şube. Çalıştığım yerde hepsi yaşlı. Henüz bir kez bile dışarı çıkamadım." Nefes alıyor. "Peki, senin hikayen ne?"

"Bir ayrılık yaşadım," diyorum ona şaşırtıcı derecede az tereddütle. "Her şeyi geride bıraktım. Tırnak cilamı bile." Bu onu güldürdü. "Güzellik malzemelerini almadan gittiğine göre oldukça korkunç olmalı."

Çiğnenmiş tırnaklarına bakıyorum ve kendimi gülerken buluyorum. "Oldukça korkunçtu, evet."

Öyleydi.

Ben de öyle dedim.

"Nerelisin?" diye soruyor.

"Hampshire. Fleet."

Başını sallıyor. "Buna değer miydi? Bütün o saçmalıklara? Ülkenin bir ucundan diğer ucuna koşmaya değer miydi?" Bu soru bana daha önce hiç sorulmamıştı. Hiç düşünmemiştim bile.

Cevap kolayca gelir. "Hayır. Ama güzel bir aleti vardı."

Kahvesini sıçratıyor. "Nasıl kullanılacağını biliyor muydu? Asıl önemli olan bu." Stephen'ın anısı bulanık. Uzak.

Ağrıyan ayaklar, toprak ve halterler gerçek gibi hissettiren tek şeylerdir.

Onu nasıl kullanacağımı bilme tanımım, benim referans çerçevemde biraz değişti.

"İyiymiş."

Başını eğiyor. "O iyi miydi? Sadece iyi miydi?"

Başımı sallıyorum. Kıkırdıyorum. Kahvemi yudumlarım. "İdare eder, evet. O zamanlar onun gelmiş geçmiş en iyi kişi olduğunu düşünüyordum." "Ama şimdi değil mi?"

Canavarımı düşünüyorum. Karanlık gözlerindeki karanlık ruhu. Beni itmesi, sıkıştırması, germesi ve bunu bana sevdirmesi.

"Hayır. Şimdi olmaz."

"İlgi çekici." Gülüyor ama detay vermiyorum.

Karşımdaki kadına bakıyorum, nazik gözlerine ve rahat gülümsemesine. Onda benden gitmiş, yüzeyin hemen altında yüzen bir yalnızlık görüyorum.

"Perşembe günü iş yerinden kalabalık bir grupta Diva'ya gideceğim," diyorum ona. "Vicars ve tarts. Hereford gece hayatına göz atmak istersen sen de gelebilirsin."

"Yapabilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin. Sadece en sürtük kıyafetini giy - kesin emirlerim var. Pantolon askısı yok, tekila yok."

Gözleri parıldııyor. "Bakalım ne bulabilirim." Kabul

etmesi beni garip bir şekilde memnun etti.

"Bir sürü ojem var," diyor. "Sadece ne renk sürdüğünü söyle. Ben seçerim." "Kırmızı," diyorum, hiçbir fikrim olmamasına rağmen. "Scarlet harlot."

"Kırmızı," diye tekrarlıyor. "Kısa bir liste getireceğim. Kapıyı çalarım."

"Teşekkürler." Kahvemi bitirip fincanımı süzgecin üzerine koyuyorum.

Sonra da gece geç saatlerde internetten alışveriş yapmak için eve dönüyorum.

YİRMİ

Önemli olan kavgadaki köpeğin büyüklüğü değil, köpeğin içindeki kavganın büyüklüğüdür.
Mark Twain

PHOENIX

Jake'e mesajım basitti.

Evimden uzak dur. Oğlumdan uzak dur.

Cevap olarak aldığım küfür yağmuru beklediğimden daha da şiddetliydi. Pazar akşamı imzaladığı mesaja kadar neredeyse hiç itibar etmedim. *Babalık testi istiyorum.*

İsteyebilir.

Pazartesi günü işte çok meşgulüm - Almanya'dan bir sürü yeni sevkiyat geliyor. Düşünmek için neredeyse bir dakikam bile yok ama o hep orada, GPS yazılımımda yanıp sönen bir daire gibi.

Nerede çalıştığını öğrenmek bir saniyemi alıyor - şehir merkezinin kenarında *Office Express* adında bir yer. Web sitelerine bakıyorum ve standart, genel görünümlü bir ofis malzemeleri şirketi buluyorum. *Çalışanlarımızla tanışın* sayfasına tıklıyorum ve onu bana bakarken buluyorum.

Abigail Summers, idare memuru.

Bu iş unvanı bana garip geliyor. Hangi açıdan bakarsam bakayım, kariyerimde büyük bir geri adım gibi geliyor. Sanırım onun gibi çiğnendiğinde olan şey bu - hızlıca kaçırıyorsun. Ne bulabilirsen al.

Yangından sonra ofis müdürümüzü burada kaybettik. İşler kötüye gitmeye başladığında uzaklaşan pek çok kişiden sadece biriydi. Gillian iyiydi, operasyonların merkezindeydi, ikimiz arasında eşit konumdaydı - ben ve Jake. Marianna'ya da yakındı. İstifası, sonrasında yaşanan talihsiz olaylardan sadece biriydi. Gözyaşları, özürler ve 'sonra görüşürüz'.

Onun yerini almadım.

Gillian'ın neden kendini bilincimde gösterdiğini bile bilmiyorum. Abigail'in burada olmasını düşünmezdim bile. Tek bir mantıklı saniye için bile. Bir saniye bile.

Asla.

Ama sikim masamın altında zonkluyor. Mesai sonrası depoda onu kovalayacağım düşüncesi kalbimi küt küt attırıyor.

Almanya sevkiyatım birkaç dakika daha bekleyebilir. Office Express şirket bloguna tıklıyorum ve güzel siyah kuğum hakkında bana daha fazla bilgi verecek parçacıklar, fotoğraflar, herhangi bir şey arıyorum. İşte o zaman güncellenmiş etkinlik programlarının yüksek sesle ve net bir şekilde listelendiğini fark ediyorum.

Office Express yaz barbeküsü. Castle Green. Herefordshire Hava Ambulansı yararına. Yaz

balosu temalı, etkilemek için giyinin.

Personel, tedarikçiler ve müşteriler - hepsi hoş geldiniz.

Müşteriler hoş geldiniz. Sikim

seğiriyor. İlginç.

Ayın yirmi sekizinde. Üç hafta sonra bir cumartesi.

Şirket broşürlerine geri dönüyorum. Bu yeni depodaki mobilyalarımızın çoğu, o zamanki koşullar altında yapabildiğim en iyisi olan elden çıkarma satışlarından elde edilen ufak tefek şeyler.

Yeni bir dosya dolabına ve yeni bir grup yazıcı kartuşuna ihtiyacım var. Çevrimiçi formu doldurup gönder düğmesine tıkladığımda kendime söylediğim şey bu.

Sipariş onaylandı. Bir temsilci kısa süre içinde sizinle iletişime geçecektir. İşiniz için

teşekkür ederiz. Ve böylece ben de bir Office Express müşterisi oldum.

Takvimimi kontrol ediyorum. Ayın yirmi sekizinde hava açık. Serena'nın o gün için ördek havuzu görevlerini

üstlenmekte bir sakınca görmeyeceğinden eminim. Tarihi giriyorum ve takvimim meşgul olarak dönerken

gülümsüyorum.

Telefonumu tekrar kontrol ettiğimde çember hâlâ ofisinde duruyordu. Orada, barbeküde olacağından eminim. Güneşin altında hamburger yiyen iş arkadaşlarının arasında şık giyinmiş olacağından eminim.

Eminim ben de orada onu izliyor olacağım.

Dikkatimi tekrar sevkiyat kayıtlarıma veriyorum, son kamyonlar yeniden yükleme için geri gelmeden önce kendimi meşgul ediyorum. Nihayet evrak işlerine dalmıştım ki ofis kapısı menteşelerinden gıcırdayarak duvara çarptı. Kafamı zar zor çevirmiştim ki boktan kardeşim yumrukları havada uçarak içeri girdi. Daha odanın yarısını geçmeden üzerindeki içkinin kokusunu alabiliyorum.

"O zaman bana mesaj atacak mısın, atmayacak mısın?" diye homurdanıyor. "Sen ortalıkta yokken kız kardeşimizi bekçi köpeğin olarak kullanmak zorunda mısın?"

Masanın üzerinden bana beceriksizce bir yumruk savururken manevra yapması kolay ve kalçalarının üzerinde dönüp yere çarpacak kadar yönünü şaşırtması da kolay.

Adam ayağa kalkmaya çalışırken öfkeli bir ayıya benziyor. Çabalarıyla evraklarımı yere düşürüyor ve dizlerinin üzerindeyken karnına tekme atma dürtüsüne direniyorum.

"Geri çekil Jake," diye bağıriyorum ama o çoktan gitmiş. Çok sarhoştü.

Bana ters ters bakarken dudağı alaycı bir ifadeye bürünüyor. "*Ash*," diye tükürdü. "*Ash*, çünkü benim için alevlerden yükselmek diye bir şey yok, *Phoenix*. İçimde hâlâ bir ölü var." Duraklıyor. Gözlerinde boynumu sızlatacak kadar nefret var. "*O benim oğlum!*" diye bağıriyor ve ben de o lanet olası gürültülü ağzına lanet ediyorum. Dışarıdaki koridorda toplanan insanların farkındayım, savaştaki kardeşlerin haberlerinin bu binada çiçek hastalığı gibi yayıldığının farkındayım.

"Siktir git, Jake," diye tısladım. "O benimdi. Cameron *benim*."

"Sen lanet bir aptalsın," diye hırlıyor. "*O benimdi*. Onu ilk ben gördüm. Onu ilk ben sevdim."

Onu kirli tişörtünden tutup ayağa kaldırıyorum ve ben de en az onun kadar kötüyüm, artık kanımdaki canavar kaynarken tüm kısıtlamalarımı kaybettim. "Bana o gece ne olduğunu anlat. O lanet yangını neyin başlattığını söyle."

Gözleri nefret dolu. "*Sen* yaptın. Onu kaçmaya gönderdin."

Yumruğum boğazına doğru sıkılıyor. "Neden oradaydınız? İkiniz ne halt ediyordunuz?" Nefreti

alaycılığa dönüşüyor. "Sen ne sanıyorsun?"

Onu masamın üzerine fırlattım. Yere sertçe çarpıyor ama yine de çırpınıyor, boğuşuyor. "Bütün gün boyunca onu beceriyordun.

zaman?" Gözlerim en az onunki kadar nefretle doluyor. "Gerçekten bunu mu söylüyorsun? Bütün o lanet olası zaman boyunca, Jake?"

"*Senin* olduğundan daha fazla," diye hırlıyor ve tekrar ayağa kalkıyor. "Çocuk benim, Leo. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Senin olmasının hiçbir yolu yok ve sen de bunu biliyorsun."

Ama benim yok.

Adam sarhoş. Bok dolu.

"Çık dışarı!" diye bağırıp çıkışı işaret ediyorum. "Sen bir enkazsın. Git kendi hayatını düzene sok."

"Benim lanet olası bir hayatım yok," diye homurdanıyor. "Onu benden çaldın ve sonra yanmasına izin verdin. Beni de onunla birlikte yanmam için orada bırakmalıydın."

"Keşke yapsaydım demeye başlıyorum," diyorum ona. Gözleri acıyla parlıyor. "Belki de yapmalıydın. Hâlâ nefes alıyor olabilir."

Ama hayır.

Bu tam bir saçmalık.

İlk defa suçluluk duygusu hissetmiyorum. Ya da kendimden nefret etmiyorum.

Ya da başarısızlık. Onun dönüştüğü şeyden iğrenmekten başka bir şey

hissetmiyorum. *Bizim dönüştüğümüz* şeyden.

"Ona asla zamanında ulaşamazdım," diyorum ve o kadar sakınım ki bu beni şaşırtıyor. "Patlama rafları gevşetmiş, kapıya sıkı bir barikat kurulmuş."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye homurdanıyor. "Denemedin bile."

Yaralarım yeniden yanıyor. Onları koklayabiliyorum. Havadaki kızarmış etin tadını alabiliyorum.

"Ne kadar uğraştığımı tahmin bile edemezsin," diyorum ona. "Sen lanet olası bir yüz karasısın, Jake. Dizlerinin üzerinde sarhoş bir ezik. Sen Cam'in babası değilsin ve asla da olmayacaksın. Sen sadece herkesin acıdığı bir amca için üzücü bir bahanesin. Belki de bu yüzden seni değil de beni seçti, bunu hiç düşündün mü? Sen her zaman bir eziktin."

"Kapa o lanet çeneni, Leo."

"Doğrudan seçim, *Ash*. O beni seçti. Önce seninle tanışmak hiçbir şeyi değiştirmede, her zaman bendim."

"Öyle mi lan?"

Başımı sallıyorum. Gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Evet, aynen öyle."

"O gece sana amcık dedi," diye hırlıyor. "Senden nefret ettiğini söyledi. Seninle tanıştığına pişman olduğunu söyledi. Çocuğu alıp buradan gitmemizi istedi. *Senden* uzağa."

Korkunç bir şekilde gülümsüyorum. "Bu küçük mücevherin hafıza kaybını atlatmayı başarmasına sevindim. Hazır başlamışken beni diğerleriyle de aydınlatmak ister misin?"

"Benden her şeyimi aldın!" diye gürlüyor. "Oğlumu görmeme izin ver, yoksa yemin ederim senden de her şeyini alırım. Bana kendini parçalatma, *Phoenix*. Burada kurduğun bu küçük tatlı yere bir şey olmasını istemem. Yıldırımın iki kere düşmesi kötü şans olur, değil mi?"

Duraklıyor. O saçmalamaya devam ederken, ben tereddütsüz bakıyorum.

"Bir dahaki sefere dışarı çıkamayan sen olursan çok yazık olur Leo. Zavallı küçük Cam'in yaşlı *amcaya* ihtiyacı olacaktı. Ash daha iyisini yapmak için etrafta."

"Sen bir işe yaramazsın ve gidiyorsun." "Babalık testi!" diye

hırlıyor. "Babalık testi istiyorum!" "Ve sana söylüyorum,

Cam benim oğlum."

Ters ters bakarız.

Kaynat.

Fester yumrukları sıkılı ve gitmeye hazır.

Ve sonra telefonum masaüstünde titriyor. Serena'nın adının yanıp

söndüğünü gördüm. O da görüyor.

"Buna cevap vereceğim," diyorum ona, "ve sen de gideceksin."

Masamın sandalyesini uçuruyor. Tepsiden aldığı hesap makinesinin üzerine damgasını vuruyor. "Bu lanet ayın sonuna kadar vaktin var," diyor. "Lanet bir test düzenlemek için bolca zamanın var."

"Siktir git," diye alay ettim. "Çıkarken kapıyı kapat."

"Ay sonu," diye tekrarlıyor, "yoksa senin için gelirim."

Geçerken yaralı omzuma kendi omzuyla vuruyor. Kafatasını boynundan ayırmak için içimdeki

dürtüyle savaşıyorum. Kamyonunun lastiklerinin çakılda patinaj yaptığını duyana kadar

bekliyorum ve sonra kız kardeşimin sesli mesajını dinliyorum. Bana Jake'in buraya geliyor

olabileceğini söylüyor. Sarhoş da olabilirmiş.

Geç olması hiç olmamasından iyidir sanırım.

YİRMİ BİR

Kendin olmaya karar ver: ve bil ki kendini bulan, mutsuzluğunu kaybeder.
Matthew Arnold

ABIGAIL

TARTS AND VICARS çok eğlenceli. Sarah bakarken kolilerimi neşeyle açıyorum.

O kanepemden beni izlerken, ben minik kırmızı elbiseyi göğsüme doğru tutuyorum. Gülünç derecede kısa, gülünç derecede yırtmaçlı, gülünç derecede her şey var.

Dönerken gülüyorum. "Gecelik gibi görünüyor. Bu şeyle yatakta tek başıma olsam bile kendimi sürtük gibi hissederdim." "Bu şeyle tek başına yatakta bile sürtük gibi *görünürsün*." İkimiz için birer şarap daha dolduruyor.

Paketten çorapları ve jartiyerleri çıkardım. "Evet!" dedi.

"Evet, evet, evet!"

Siyah tüylü bir boa, siyah dirsek hizasında kadife eldivenler ve muhtemelen ayak bileklerimi kıracağım gerçek fahişe topuklu ayakkabılarım var. "Bir peni için, bir pound için," diyorum ve bardağımdan bir yudum daha alıyorum.

Doğrusu, Sarah benim görüneceğimden daha ağırbaşlı görünmüyor. Leopar desenli bir göğüs tüpü ve saten mikro-mini giyiyor. Topukları ölümcül bir silah olarak sınıflandırılabilir kırmızı PVC.

Tüm bunları nereden çıkardığını merak ediyorum, zira kapalı kapılar ardında bir tür cadaloz olduğu izlenimini pek vermedi bana. Yine de, sanırım yatak odası kıyafetlerini görene kadar birini asla gerçekten tanıyamazsınız.

Sarah'ı tanımaya başladığımı hissediyorum. Ben de ondan hoşlanmaya başladığımı hissediyorum. Hem de çok.

Çantasından bir şişe oje çıkarıyor. "Rüya gibi uyacak," diyor ve haklı. Bunu yaptığımıza memnunum.

Gerçekten memnunum.

Günlerdir heyecanlıydım, ofisteki kızlarla kıyafet seçimleri üzerine kıkırdıyor, sessiz dakikalarda web sitelerini inceliyordum. Sarah dün gece siparişlerimi gerçekten onaylamama yardımcı olmak için buradaydı ve bu akşam büyük kutu açılışı için hemen geri döndü.

"Göz atmam gereken seksi bir erkek var mı?" diye soruyor ve ben de ona pembe gömlekli Jack'ten ve onun çok çekici elmacık kemiklerinden bahsediyorum. Başını öne eğdi. "Peki, nasıl oluyor da Bay Elmacık Kemikleri ile takılmıyorsun?"

Ona bir gülümseme gösterdim. "Benim için fazla temiz kesim. Erkeklerimin biraz

daha... sert olmasını tercih ederim." "Sert mi?" İçkisini yudumluyor. "Kıllı, terli ve

ayı gibi yapılı gibi mi?"

Başımı sallıyorum. Kendime gülümsüyorum. "Kısmen. Belki." Belli ki şarap aklımı başımdan almış. "Ben onları vahşi severim. Karanlık. Tehlikeli." Telefonuma bakıyorum, dışarıda bir yerlerde beni izlediğini çok iyi biliyorum. *Belki de.*

Belki bu gece. "Tahmin edilemez," diye ekliyorum.

Başını sallıyor, parmağını sallıyor. "Anladım. Heyecanı seviyorsun. Kovalamacayı."

Fark ettiğinden daha haklı. Genişlemekten kendimi alamıyorum. "Boyundaki dövmeleri ve beni ezip öldürebilecek kolları severim. Delinmiş penisleri, keskin dişleri ve ertesi gün anlayabileceğim kadar sert erkekleri severim." Gülüyorum. "Ya da gelecek hafta."

"Sen karanlık bir atsin," dedi bana. "Seni ufak tefek bir şey olarak düşünmüştüm. Kırılğan ve uçarı." Onun bu gözlemi beni şaşırttı. "Öyle mi sandın?"

Başını sallıyor. Hem de çok. Sanki apaçık ortadaymış gibi. "Evet. Kesinlikle. Çok süzülüyor. Bir kazı yuhalayacağını düşünmemiştim."

İfadesini düşündüm. *Kırılğan ve uçucu.* Memleketteki eski arkadaşlarımın bu tanım karşısında nasıl histeriye kapıldıklarını düşünüyorum.

Ya da daha önce...

Şu anda kendimi o kadar kırılğan ve uçarı hissetmiyorum. Keskin ve cüretkâr hissediyorum.

Cesur ve cesur ve... çakırkeyif. "Benim hakkımda ne düşünüyordun?" diye soruyor. "Beni ilk gördüğünde yani?"

Geçmişini düşünmeye çalışıyorum ama hiçbir şey yok, sadece yandaki sarışın kadının belli belirsiz bir anısı var. Fark etmedim bile, umursamadım.

Hiçbir şey umurumda

değildi. Kendimi bile.

Özellikle de kendime.

Kahretsin.

Kendi mutsuzluğum içinde ihmal ettiğim tüm insanları düşünüyorum. Görmezden geldiğim tüm yükümlülükleri. Kaçırdığım tüm hayatı.

Ve işte orada, çorak oturma odamda, omuzlarımdan sarkan kırmızı fahişe elbisesiyle yeniden kendim olduğumu fark ediyorum. Ya da en azından inandırıcı bir benzerliğini.

Uzun zamandır yoktum. Çok uzun.

Bütün bir sezon boyunca hayattan koptum ve sonra biraz daha koptum.

Bir nefes alıyorum ve ayaklarımı yeni topuklu ayakkabılarıma geçiriyorum. Hayat oyununa geri döndüm. Yepyeni bir takımda yepyeni bir sezon için geri döndüm.

Hoşuma gitti. Hepsini sevdim.

En çok onu seviyorum.

"Hazırlansak iyi olur," diyor Sarah. "Günah çıkarmamızı dinlemeye hazır bir sürü ateşli papaz var." "Onlar rahipler," diyorum.

Omuz silkiyor. "Umurumda değil, beni dinleyen her seksi erkeğe itiraf ederim."

Bundan hiç şüphem yok. Sarah hakkında ne kadar yanıldığıma yüksek sesle gülüyorum. Bu kasaba hakkında. Her şey hakkında. Ve sonra içimdeki fahişeyi ortaya çıkarıyorum. Onun da ortaya çıkma zamanı gelmişti.

* * *

Phoenix

Onu izliyordum. Cam geceleri yatağına yatar yatmaz telefonumdaki uygulama aracılığıyla takıntılı bir sıklıkta onun konumunu takip ediyorum.

Neredeyse bir bağımlılık haline geldi. Sınırdan sağlıksız.

Şimdiye kadar her akşam evdeydi. Ona katılmamak için kendimi zor tutuyorum ama iyi bir şarabın olgunlaşması için zamana ihtiyacı vardır.

O anahtarı ilk kez kullandığımda beni beklemesini istemiyorum. Onun küçük tatlı bedenini kendi sahasında zamanın lüksüyle istediğim gibi kullandığımda beni beklemesini istemiyorum. Bu yüzden aletim benden nefret etse de kendimi tutuyorum.

Perşembe akşamları kalbim telefonumda o dairenin hareket ettiğini gördüğümde hızlanıyor. Saat sekizde Hereford'un merkezindeki bir kulüpteydi. İnternette baktım.

Sonra sosyal medyasını kontrol ettim. Son birkaç gündür yeniden kullanmaya başladığı sosyal medyayı.

Gerçekten, nasıl bir takipçiye dönüştüğüme şaşıyorum.

Zaman tüneline yüklediği fotoğraf beni şaşırttı. Yanında küt saçlı, sarışın, güzel bir kadın var ve etkilemek için giyindiğini anlamak için selfie çekiminden fazlasını görmeme gerek yok.

Etkilemek *ya da* yatmak için. Ya da her ikisi için.

Bu düşünce içimde bir kurşun ağırlığı gibi.

Eldiven giyiyor ve boynunda tüylü bir şal var. Göğüsleri kırmızı satenin üzerinde. Dudakları parlak kırmızı.

Bir çırpıda aşağıya iniyorum, anahtarlarımı salonda Serena'ya uzatarak birkaç saatliğine dışarı çıkmamın uygun olup olmadığını soruyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

Ceketimi alırken "Sadece dışarıdayım" dedim.

Televizyon programını durdurdu. "*Biriyle* mi çıktın?"

Bu imadan son derece rahatsızlık duyuyorum ama geçen gece haklı bir noktaya değindi. Çok fazla sır, çok fazla yalan. "Belki biri," diye itiraf ediyorum.

Gülümsüyor. "Peki bu *kişinin* adı ne?" "Abigail."

Yüzü bir resim gibi. "*Abigail*," diye tekrarlıyor. "Abigail çamur güreşinden hoşlanıyor mu acaba?"

"Kırsalda bir gezintiye çıkmış olabiliriz."

"Bir gezinti, elbette."

Telefonumu kaldırıyorum. "Cam uyanırsa ya da bana ihtiyacın olursa beni ara. Hemen geri döneceğim."

Gözlerini deviriyor. "İyi olacağımıza eminim. Sen sadece Abigail'le dolaşmayı düşün."

Sırıttıyorum. "Bunu yapacağım."

Onun adını yüksek sesle söylediğim için ek bir gerçeklik duygusu yaşıyorum. Hereford'a doğru yola çıkarken zihnim de bedenim kadar gergin.

Parmaklarımı direksiyona vururken onun selfie'si aklımdan çıkmıyor. Taşaklarım gergin ve ağrıyor. Sikim o tatlı pembe amcığın sıklığını hissetmek için yanıp tutuşuyor.

Neyin içine girdiğimi merak ediyorum. Başka kiminle çıktığını merak ediyorum, eğer biri varsa.

Seyirci yokken onu yakalamanın ne kadar kolay olacağını merak ediyorum. Doğru anı beklemenin ne kadar kolay olacağını merak ediyorum.

Soğukkanlılığım şimdiden oldukça azaldı.

Sokağın aşağısındaki bu yere park ettim. *Diva'nın* parlayan tabelasında "*Diva's*" yazıyor. Mekan kalabalık ama tıklım tıklım değil. İçerideki kalabalığın arasından geçerken dikkatli davranıyorum, o beni görmeden ben onu göreyim diye kenarlardan dolaşıyorum. İçeride hiçbir yerde yok. Orada da olmadığından emin olmak için kadınlar tuvaletinin girişini uzun süre izliyorum.

Arka taraftaki bira bahçesi, iç mekana kıyasla şaşırtıcı derecede büyüktür. Piknik bankları ve açık hava ısıtıcıları terasın etrafına yerleştirilmiş. Bahçeler karanlığa doğru uzanıyor ve sol taraftaki barın etrafında kıvrılıyor. İçenler gruplar halinde toplanıyor. Hemen onunkini görüyorum - neredeyse hiçbir şey giymeyen bir grup kız. Leopar desenli, dantelli ve tüylü boalar. Abigail farklı görünüyor.

Giydiği kıyafetlerden ya da sürtük rujundan daha fazlası. Kendinden emin bir şekilde duruşu. Gözlerinin ışıltısı. Kahkahasının sesi.

Sarışın kadın onun bir yanında, bir adam da diğer yanında. Siyah kıyafetine dikkat ediyorum. Bir papaz gibi giyindiğini anlamak için onu önden görmeme gerek yok. *Tartlar ve papazlar*. Tabii ya.

Her zaman göz hizasından bir beden duvarı kadar uzakta olduğumdan emin olarak yaklaşıyorum. O görmeden bahçenin arka tarafındaki gölgelere asla ulaşamayacağım, bu yüzden onun yerine yan tarafa doğru ilerlemeyi tercih ediyorum.

İyi bir karar. Sinirli. Delilik sınırında ama iyi. Buradan caddeye bir acil çıkış var ama kapalı ve kilitli. Büyük bir tekerlekli geri dönüşüm kutusu ve genel atıklar için bir sürü el arabası var. Bar mutfağının havalandırmaları bu taraftan çıkıyor ve içeride ışıklar kapalı.

Sesler rahatsız edici olacak kadar yüksek. Grubuna neredeyse her kelimeyi duyabilecek kadar yakınım.

İş konuşuyorlar. Sarhoş kahkahalarıyla süslenmiş zararsız bir sohbet. Abigail'in kahkahası yüksek ve özgür. Vücut dilini izlemek için yaklaşıyorum.

Bacakları o aptal topukların üzerinde gergin ve sıkı ve eteği jartiyerlerini görebileceğiniz kadar kısa. Bu beni diken diken ediyor.

Tedirgin.

Sağındaki adam ondan hoşlanıyor. Yüzü kıza dönük, gülümsüyor. Kızın söylediği her kelimeye gülüyor.

Adamın kolu kadının sırtında geziniyor. Kadın eski şirketindeki bir müşterisi hakkında anlattığı hikâyeyle herkesi eğlendirirken elini ona bastırıyor. O fark edemeyecek kadar sarhoş ya da dalgın ama ben fark ediyorum.

Midem bulanıyor. Ellerim nemli.

Eli aşağı kayarken çenem sıkıştı. Tüm hassasiyetlerimi bir kenara bırakıp cebimden telefonumu çıkardığımda kışından bir kalp atımı uzaktaydı.

El çantasından gelen zil sesiyle gülüyor. Bilinmeyen numaraya şaşkın şaşkın bakıyor. Kullanışlı

çocuğun onunla birlikte ekrana bakmasından nefret ediyorum.

Özür dilerken onu dinliyorum. "Belki de annemdir," diyor ve kulağına bastırıyor. "Ben

senin annen değilim," diye fısıldıyorum, kaskatı kesilmesine bayılıyorum.

Bekliyorum. Etrafına nasıl baktığını

izliyorum. "Merhaba," diyor. "Ben..."

"Bunun bir aile görüşmesi olduğunu söyleyeceksiniz. Telefonunuzu kulağınıza tutacaksınız ve izninizi isteyeceksiniz. Sağ tarafa, acil çıkışa doğru yürüyeceksin. Eğer biraz aklın varsa, kimsenin seni takip etmediğinden emin olacaksın."

Pislik ona bakıyor. Yavru köpek

gözleriyle. Umarım beni duyuyordur.

Bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Tamam," diyor ama ben telefonu çoktan kapatmıştım.

YİRMİ İKİ

Kıskançlık bağlayan, bağlayan ve bağlayan bir bağdır.
Helen Rowland

ABIGAIL

Heyecan ve korkunun o inanılmaz karışımı bir anda içime işliyor.

Ben bir bağımlıyım, her zaman bir sonraki düzeltmeyi arzuluyorum. Vücudum onun iplerine bağlı bir kukla. Sesini duyduğum anda klitorisim zonkluyor.

Onu çok fazla aramaya cesaret edemiyorum, sadece acil çıkışa doğru hızlı bir bakış atıyorum. Orası karanlık. Karanlık ama yakın.

Gerçekten yakın - sadece bir taş atımı uzaklıkta.

Onu şimdiden üzerimde hissedebiliyorum. Bacaklarım gülünç topuklularımın üzerinde titriyor.

Ahizeyi kulağımdan çıkarıp etrafımdaki sessiz gruba sesleniyorum. "Annem arıyor," diye yalan söylüyorum. "Telefona cevap vermem gerekiyor. Beni beklemeyin, içmeye devam edin. Ben size yetişirim."

Jack yaklaşıp ağzını yanağıma dayadığında içimden ölebilirim. "Çabuk dön."

Bu akşam onun gittikçe daralan yakınlığını neredeyse hiç fark etmedim. Kahkaha, alkol ve bir araya toplanmış bir grup, ipuçlarının fark edilmemesini çok kolaylaştırıyor.

Köşedeki yabancı tarafından fark edilip edilmediklerini merak ediyorum. Acaba umurunda mı?

Umarım umursuyordur.

Araması kesiliyor ama ben uzaklaşırken ahizeyi tekrar kulağıma götürüyorum. "Selam anne," diyorum. "Ben de seni arayacaktım."

Gölgelere doğru ilerlerken her adımım titrek. Eli ağzımı sıkıca kapattığında gözlerim daha karanlığa alışmamıştı bile.

"Gerçekten sessiz olmak istiyorsun," diye homurdanıyor. "Arkadaşlarının ciyaklamayı duymasını istemiyorsan tabii." Başımı sallıyorum.

Nefesi kulağımda çok sıcak. "Peki ya aşık çocuk? Sana çektiydiklerimi duymasını ister misin? Bu seni ıslatır mı, seni pis küçük sürtük?"

Sıcak parmakları kalçalarımın yukarı çıkıp amıma bastırıyor. Ona doğru eğildim, nefesim çoktan kesilmişti.

Elbisem o kadar kısa ki zar zor tutturmak zorunda kalıyor. Elini külotumdan aşağı kaydırıp ve ben çoktan

İslatma.

"Bu benim için mi yoksa onun için mi?" diye fısıldıyor ama konuşmama izin vermiyor. "Bunun pek önemi yok, seninle işim bittiğinde onu kaldıramayacak kadar ağrın olacak."

Sesinde bir sınır var. Bir sertlik.

Kıskançlık.

Tüm vücudum şarkı söylüyor.

Kıskanıyor.

Gerçekten kıskanıyor.

Bu gece bir fahişe olduğum için mutluyum. İyi ki memelerimi sergileyecek bir askı giymişim. İyi ki tenim gece havasında aniden serinledi.

Beni böyle görmesine sevindim.

Benim için geldiğine sevindim.

Omzumdaki melek çıldırıyor. Heyecanın altında panik kıvılcımları hissediyorum.

Gece dışarıda iş arkadaşlarımla birlikteyim. Dedikodu yapan, gülen ve burnunu sokan ve bu çılgın ateşli adamın kim olduğunu bilmek isteyen gerçek iş arkadaşları.

Onu eli külotumun içindeyken yakalarlarsa bunu asla unutamam. Yarın daha oraya adımımı atmadan tüm ofise yayılır.

"Ya dediklerimi harfîyen yaparsın ya da seni amcığını sergileyerek herkesin önünde sikerim, buna aşık çocuk da dahil. Anladım mı?"

Başımı salladım.

Elini çektiğinde derin bir nefes alıyorum. Beni yakalamadan önce dönüp ona bakıyorum. "O

benim *sevgilim* değil," diye fısıldıyorum. "O sadece bir arkadaş. Bir iş arkadaşı."

"Senin o daracık amcığında gözü olan bir arkadaş."

"İsteddiği kadar tasarım yapabilir," diyorum. "Hiçbir şey alamayacak." Gölgelede bile ifadesindeki karanlığı görüyorum. İçki beni cesur yapıyor. Bedenimi onunkine sıkıca bastırarak kadar cesur. "Kıskanıyor musun?"

Alçak sesle gülüyor. Bu beni hiç ikna etmiyor. "Kıskanç bir tip gibi mi görünüyorum?"

"Şu anda öyle görünüyorsun," diyorum ona.

"Sen gece gezmesine çıkmış sarhoş bir fahişesin. O küçük ateşli yarığını benim sikhemi tercih ederdim."

"Kıskanmana gerek yok," diye fısıldıyorum. "Tek düşündüğüm sensin. Umarım her köşe başında bekliyorsundur. Parmaklarım bacaklarımla arasında, seninkilerim gibi uyuyakalıyorum."

Kollarımdan tuttuğunda nefesim kesildi. Beni sertçe duvara çarparken bir iniltiyi bastırıyorum.

"Bu gece rol yapmaya gerek yok." Sesi hırıltılı. Tehlikeli. Elbisemi belimden yukarı kaldırıyor, külotumu yana çekiyor.

Beni burada, beni tanıyan insanlardan sadece birkaç adım ötede becerecek. Muhtemelen ıslaklığı duyacakları kadar yakın.

Bunu burada yapamaz. Bunu burada yapamayız.

"Hareket etmeliyiz," diye fısıldıyorum ve onun ağırlığı sırtımı sıkıca bastırıyor.

"Ben ne dersem onu yapacağız," diye homurdanıyor. "Buradayken o güzel kıçımı bile alabilirim." "Lütfen yapma." Titriyorum.

"Burada olmaz. Sessiz kalamayacağım..."

"Umursadığımı nereden çıkardın?"

Ve onu nasıl da istiyorum. Lanet olsun, *onu* nasıl da istiyorum. Onun acımasız dokunuşunu, onun acı veren sikini. Hepsini istiyorum.

Bir parmağını kıcıma sokarken inlemekten kendimi alamıyorum. Derinlerde dolaştırırken ağırlığına karşı kıvranıyorum. "Sıkı," diye homurdanıyor. "Seni aldığında çılgık atacaksın. İşim bittiğinde ağzın açık bir enkaz olacaksın."

"Lütfen..." Tıslıyorum ve ne istediğimden bile emin değilim.

"Benim için çılgık atana kadar kıcını sikeceğim," diyor. Bir yudum nefes alıyorum. "Ama bu gece değil." Hayal kırıklığı da en az rahatlama kadar sert vuruyor.

Donumu yırttığında irkildim. Yırtılan kumaşın çıkardığı sestten irkiliyorum.

"Bunu senin için kolaylaştıralım," diye fısıldıyor. Islak danteli açık ağzıma sokarken ona karşı mücadele ediyorum, ama gidecek hiçbir yer yok. Kendimin tadına bakıyorum ve lanet olası kirli bir tat alıyorum. İffetsiz. Küçük kırmızı elbiseli bir sürtük.

Beni köşeye doğru yaklaştırıyor, arkadaşlarım görüş alanıma girerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Onlara bak," diye emretti ve ben de baktım. Aşağılanmışlıktan yanıyorum. Beni külotum ağzımda ve onun canavar aleti içimdeyken bulmaları ihtimali karşısında utançtan kavruluyorum.

Elbisemi göğüslerimden o kadar sert çekiyor ki kumaşın yırtıldığını duyuyorum. Umarım daha sonra alçakgönüllülüğümü saklayacak kadar işlevsel kalır.

Beni tuğlaya yapıştırıyor. Duvar, hassas tenime zımpara kağıdı gibi geliyor. Meme uçlarım sıyrılıyor ve kıvılcım çıkarıyor. Bacaklarım bükülmekle tehdit ediyor.

"Loveboy seni benim gibi sikemez, söz veriyorum," diyor ve dört parmağını amıma sokuyor. Onları almak için bacaklarımı açıyorum, burnumdan hava emiyorum. Diğer eli klitorisimi okşamak için etrafımı sarıyor. Parmakları beni açmaya zorlarken bile dokunuşuna karşı kıvranıyorum. "İhtiyacın olanı sana asla vermeyecek."

Din değiştirenlere vaaz veriyor ama ben buna bayılıyorum.

Daha fazlası için parmaklarına karşı koyuyorum. Çaresizce ona uzanıyorum. Onu görmeyi çok istiyorum. Onu hissetmeyi. Ağzının tadına bakmayı. Ama bu gece olmayacak.

Bu gece acı verici olacak. Keskin. Güzel olacak.

Vücudum hazır olmasa bile, geldiğinde buna hazırım. Kot pantolonunu karıştırırken parmakları hâlâ klitorisimin üzerinde. Aletini serbest bırakıp bacaklarımın arasına yönlendirirken bile ritmi kusursuz.

Birden bu fahişe topuklarına bayıldım. Boy farkını çok daha kontrol edilebilir hale getirmelerini seviyorum. Kıcımı onun için öne çıkarmalarına bayılıyorum.

Ve birden ağzımdaki tıkacı da sevdim. Sikinin başını içime sokarken buna ihtiyacım var.

Sikeyim.

Onun büyüklüğüne alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Alışmak istediğimi de sanmıyorum.

Sırtını tanımaya başlıyorum. İçeri girerken nasıl acı verdiklerini tahmin etmeye başlıyorum.

Köşedeki konuşmanın değiştiğini duyduğumda duvarı kaldıraç olarak kullanarak onun ritmine göre hareket ediyorum.

"*Abi nerede? Arama biraz sürdü.*" Lauren'ın sesi. Ben

yokken bana Abi demeleri beni şaşırtıyor.

Burada kimse bana Abi demez. Burada sadece Abigail. Abi'yi Hampshire'da bıraktım.

"*Belki de dönüş yolunda bara gitmiştir?*" Sarah öneriyor.

"Onu ne zamandır tanıyorsun?" Lauren'in sesi.

"Birkaç ay. Gerçek arkadaş olarak sadece birkaç gün."

Gerçek arkadaşlar. Bu tanım ağzımdaki tıkaçla beni gülümsetiyor. Canavarıma biraz daha sert karşılık veriyorum.

Biraz daha cesur.

Bana bir metal basamak daha attırırken irkiliyorum. Amım onun aletinin etrafında cesaret edebildiğim kadar sert bir şekilde kenetleniyor, çünkü onun inlemelerini duymayı seviyorum.

Ben sessizlik için mücadele edeceksem, o da edecek.

"O harika biri," diye başlıyor Lauren'ın sesi yeniden. "Onu tanımamız biraz zaman aldı ama onu seviyoruz. İnanılmaz biri." "Çok komik biri," diyor Sarah. "Uzun süre arkadaş kalacağımızı biliyorum. Son birkaç gündür çok eğlendim."

"O bir yıldız," diyor Jack'in sesi ve canavar bana nefesimi kesecek kadar sert çarpıyor. "O çok alçakgönüllü. Nazik. Kabarcıklı." Duraklıyor. "Muhteşem."

Kalabalık uğulduyor ve ıslık çalıyor ve canavarım beni o kadar sert sikiyor ki gözlerim sulanıyor. Zavallı makyajım amımla birlikte darbe alıyor.

Ağzımın içinde deli gibi sırtıyorum. Sahip olduğum her şeyle ona karşılık veriyorum. Ve sonra konuşma değişiyor. Midem bulanıyor.

"Hey, Sarah, Hampshire'ı neden terk ettiğini biliyor musun? Oldukça sert bir hareket gibi görünüyor." Lauren her zaman çok meraklıdır. Her zaman. *"Sanırım erkek sorunu," diye cevaplıyor Sarah. "Buraya gelip daha iyisini bulana kadar onun aletinin buna degeceğini düşündüğünü söyledi."* Daha fazla kıkırdama, ve ben ürperiyorum. Övdüğüm şeyin Jack'in siki olduğunu düşündüklerini biliyorum. Jack'in kendisi hariç. Jack ve arkamdaki canavar hariç.

Canavarın sesi kulağımda sertleşiyor. "Öyle mi lan?" Utanç

duygularım kabarıyor. Amım onu yalayıp yutuyor.

"Nerede o?" diye inliyor biri - satıştan Kelly sanırım.

Canavar boynuma doğru homurdanıyor. "Onu becerdiğini düşünüyorlar, değil mi? Onunla aranızda bir şey olduğunu düşünüyorlar?" Başımı sallıyorum ve daha fazlası için bacaklarımı açıyorum. Daha sert.

"O zaman onları bunun üzerine koyalım, olur mu?" diye homurdanıyor. Ağzı boynuma kenetlenmeden önce sinirlerimin karıncalanması için zar zor zamanım oluyor.

Dişler. Lanet olsun, ısırıyor.

Çimdikliyor. Sertçe. Aleti içime gömülüyken daha sert emiyor.

Onun için inliyorum. Tüm dünya izliyor olsa bile duramazdım.

Kendimi o kocaman sikine karşı geri çekiyorum ve verdiği her şeyi alıyorum. Parmakları zonklayan klitorisimde hızlanıyor ve o kadar ıslağım ki kalçalarımın aşağı damladığımı hissediyorum.

Bir ısırik yeterli değil. İkincisinde uçurumun kenarındayım ve üçüncüsünde tepeye ulaştığımda kulaklarım çınlıyor.

Oh lanet olsun. Siktir.

Güzel bir ıstırap. Tüm vücudum sessizlik içinde çığlık atıyor. Onunki de öyle.

Vücudu sırtıma kaslarla bağlı, içime boşalırken acı dolu homurtuları var. Pantolonunu omzuma dayıyor ve ben de yanağımı onunkine bastırıyorum.

Nefes alışımız uyuşuyor.

Kalp atışlarını sırtımda hissediyorum.

Jack sonunda, "*Gidip onu arayacağım,*" diyor ve içimdeki korku şimşek gibi çakıyor.

Ağzımdaki tıkaçı yırtıp yere fırlatıyorum, canavarı itmek için çırpınıyorum, böylece sürtük elbisemi tekrar aşağı çekebiliyorum.

Ayak sesleri köşeyi döndüğünde memelerimi zar zor kapatmışım. Jack ortaya çıktığında canavar hâlâ pantolonunun fermuarını çekiyordu. Ve oh lanet olası dehşet.

Gülümsemem tuhaf ve garip, dünyanın iki parçası çarpışırken yanaklarım yanıyor. Jack

beni görünce başlıyor. Arkamdaki adamı görünce gözleri açılıyor.

Profesyonel vites geçerken kalbim onun için acıyor. Gülümsemeye başlamadan önce sadece bir anlık hayal kırıklığı yaşıyorum. "Senin için endişelendik," diyor bana. "Nereye gittiğini merak ediyorduk."

Telefonumun nerede olduğunu bile bilmiyorum. Annemle yaptığım telefon görüşmesinden yeni döndüğümü söylerken elimle hiçbir şey işaret etmiyorum ama Jack çoktan yanıma gelmiş, canavarla tanışmak için elini uzatmış.

Keşke toprak beni yutsa. Lanet olası

adını bile bilmiyorum. "Jack," diyor

Jack. "Abi ile çalışıyorum." İşte bu.

Yine Abi.

Arkama bakamıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğundaki gariplikle yüzleşemiyorum.

Homurdanarak ve *sonra görüşürüz diyerek beni* bırakacağını düşündüm ama bırakmadı. Eli sırtımda büyük ve sıcak. Yanımdan geçerken cüssesi çok güven verici.

"Leo," diyor ve çenem yere çarpıyor. Jack'in uzattığı eli tuttu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynen," diyor Jack, yalan söylüyor olsa da. Eliyle bahçeyi işaret ediyor. "Bize katılmak ister misin? Aptal kıyafetler için kusura bakmayın, tartlar ve papazlar."

Nefesimi tutuyorum. *Lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen.*

"Araba kullanıyorum," diyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ama tanışmak iyi olurdu."

Canavarım *Leo*, Jack'in peşinden ışığa doğru adım attığında temel bedensel işlevlerimin gücünü

kaybettim. Elimden tutup beni peşinden sürüklemeseydi onu asla takip edemezdim.

Kızların yüzleri bir tablo gibi. Benimkinin nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirim.

Ve canavar gittiğinde karşılaşacağım ızgarayı sadece hayal edebiliyorum. Bu

heyecan kalbime şarkı söylüyor.

Ama Leo'nun yaptığı kadar değil.

YİRMİ ÜÇ

Delilik, yaptığınız şeyin tamamen aptalca olduğunu bilmenize rağmen yine de bir şekilde onu durduramamanızdır.
Elizabeth Wurtzel

PHOENIX

BURADA OLMAMALİYİM. Neden burada olduğumu bilmiyorum.

Neden ellerini sıktığımı, kibarca gülümsediğimi ve gerçek adımlı kullandığımı bilmiyorum.

Abigail bana bakmadan duramıyor. Gözleri büyük, açık, alkol her türlü çekingenliği çalıyor. Gerçi boynundaki aşk ısırlıklarının koyulaştığını görebilseydi biraz daha utangaç olabilirdi.

Herkesin yapabildiğine sevindim. O yanımdayken kendimi mağara adamı gibi hissediyorum, kolum onun beline öyle sahiplenici bir şekilde sarılmış ki. Bu çok saçma. Delice. Aptalca ve kesinlikle delice.

Ama duramıyorum.

Bunu önemsizmiş gibi gösterip vedalaşmayı kendime yediremiyorum.

"Nerede tanıştınız?" Lauren -sanırım- soruyor. Aramıza bakıyor ve ben de Abigail'e bakıyorum. Siyah kuğumun bocalamasına bayılıyorum.

"Ben, uh, *Leo ile* tanıştım, ummm..."

Adımı onun ağzından duymak beni son derece rahatsız ediyor ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde heyecanlandırıyor. Bana bakıyor ama ona hiçbir şekilde yardım etmiyorum.

Ve sonra beni şaşırtıyor, bu akşamın devam eden teması bu gibi görünüyor.

"İnternette tanıştık," dedi. "Böyle... tanışma sitesinde..."

Kaşların kalktığı bir çember yerini uğultulara ve gevezeliklere bırakıyor. Genelde bundan nefret ederdim.

"Online mı?!" diye soruyor diğer kızlardan biri. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve sanırım tekila miktarını çoktan aşmış. "Vay canına, bana web adresini vermen gerekecek."

Lauren kızı aramızdaki ilişkiyi işaret ediyor. "Yani, bu bir *şey mi*? Siz çıkıyor musunuz?" "Hayır," diyor kız, lafi dolandırmadan.

Verdiği tepki, onu hepsinin önünde yere yatırıp seyirciler eşliğinde daracık göt deliğini sıkmek istememe neden oluyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve genişliyor. "Hayır, yani..." diye başladı. Bakışlarını tutuyorum. "Yani, bilmiyorum... Daha çok erken..."

Daha iyi.

Lauren yüksek sesle gülüyor. "Abigail Summers. Çöp bidonlarının arkasında donunu indirirken yakalandın. Gerçek anlamda olmasa da mecazi anlamda. Boynunun halini gördün mü hiç? Günlerin o kadar *erken olduğunu* sanmıyorum, seni küçük fingerdek."

Abigail'in yüzündeki o güzelim dehşet. Sikimi tekrar sertleştirdi.

Elini boğazına götürüyor, sanki onları saklamak için bir şansı varmış gibi. Bu beni gülümsetiyor. Onu işaretlemiş olmama bayılıyorum. Günlerce bunların bilincinde olacak olmasını seviyorum.

İnternette tanıştığım o umutsuz kayıp ruh değil. O parlıyor. Parlıyor. Canlı ve hayat dolu. Çarpıcı.

Onun yanında olmak beni her türlü berbat hissettiriyor. Kamyonum beni çağırıyor, tanıdık çimenler de öyle, ama ayaklarım yere sağlam basıyor ve kolum ona sımsıkı sarılıyor.

"Yaz barbeküsüne geliyor musun?" diye soruyor adam ve cahili oynamam gerektiğini hatırlamam bir süre alıyor.

"Neye?"

Cevap vermek için Abigail devreye giriyor. "Önemli bir şey değil, sadece hayır işleri için barbekü yapıyoruz."

Acaba beni katılmaktan alıkoymaya mı çalışıyor, eğer öyleyse habersiz gelmek çok daha heyecan verici olacak.

Beni başından savmaya çalışıyor, bunu gözlerinden anlıyorum. Sohbeti sarışın komşusuna ve onun tırnak rengini nasıl seçtiğine getirişinden.

Konuyu sosyal ilişkilerden uzaklaştırırken bile parmakları sırtımın alt kısmına dayanıyor. Orada olmaları hoşuma gidiyor.

Parmak uçları yukarı doğru hareket ettiğinde daha az

hoşuma gidiyor. Yavaşça.

Düzenli olarak.

Yaralarım kaşınıyor.

Daha fazlasını istesem bile, kıyafetlerimin altında kaşınıyor ve karıncalanıyorlar.

Ve ne yazık ki bu gösterinin sona ermesi gerektiğini anladığım an da tam o andı.

"Gitsem iyi olacak," diye anons ediyorum. "Herkesle tanışmak güzeldi."

Kolumu ondan geri çekiyorum, içgüdüsel olarak benimle birlikte hareket etmesinden nefret ediyorum. Bedenimi onunkinden ayırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Kafası karıştı. Bunu gözlerinde görüyorum.

"Şey, ben..." diye başlıyor, herkes onu izlerken. "Seninle görüşeceğim."

"Görüşeceksiniz," diyorum.

Sonra da giderim.

Fikrimi değiştirmeyecek kadar çabuk.

* * *

Abigail

Leo'nun kolunu belime dolayarak yanımda olmasının tüm ışıltısına, parıltısına ve iyimserliğine rağmen, bir parçam bu çılgın eşleşmenin beyhudeliğini fark ediyor.

İnsanlar bizim tanıştığımız gibi tanışmıyor ve bundan gerçek bir ilişki çıkarmayı

başaramıyor. Düşüncesi bile çılgınca.

Çılgınlığın da ötesinde.

Bunu bize dayatılan talihsiz bir sosyal emsal vakası olarak görmemek rahatlatıcı olmalı, ama değil.

Adını bilmek, onun tam bir psikopat olmadığını teyit etmekten başka bir anlam ifade etmemeliydi, ama bu her şeyi ifade ediyor.

Onu düşünmeden duramıyorum. Aklımda onun adını söylüyorum. Geceleri parmaklarım içimdeyken boşalırken onun adını haykırıyorum. Aynaya bakarken ve boynumdaki aşk ısırıklarına dokunurken adını yüksek sesle söylüyorum.

Arkadaşlarımın beni sorguya çekmesi yaşadığım her saniyelik garipliğe değdi.

Onun yanımda olması olması gerekenden daha iyi hissettirdi.

Ve şimdi o gitti.

Hafta sonu boyunca ondan bir iz yoktu. Karanlıkta dışarı çıkmamı bekleyen uğursuz bir varlık yoktu. Bunu biliyorum, çünkü kendimi sık sık dışarıda buluyorum. Yürürken. Beklerken. Oyalanıyor ve umut ediyorum.

Bir sonraki çalışma haftası, onun bana sıçradığına dair herhangi bir işaret olmadan tamamen düzenli bir şekilde başlar.

Çocuklar Diva's'taki bir sonraki gece için bize katılıp katılmayacağını soruyorlar ve bunun pek olası olmadığını söylemek zorunda kalmak oldukça hayal kırıklığı yaratıyor. Bize katılmıyor. Ne o hafta ne de sonraki hafta. İzleri boynumdan silinip gitti ve onu kaybetmişim gibi hissediyorum.

Leo.

Amım onun için ağrıyor. Onun için acıyorum.

Bu yüzden kendimi meşgul tutuyorum. Hampshire'dan insanları arıyorum ve sosyal medyayı takip ediyorum. Akşamları Sarah'nın evinde geçiriyorum, ya da o benimkinde. Keyif için yürüyüşe çıkıyorum ve bundan keyif alıyorum.

Telsiz sessizliğinden tedirgin olmamaya çalışıyorum. Geçen zaman ve benden bıkip bıkmadığı konusunda endişelenmemeye çalışıyorum.

Genelde iyi bir iş çıkıyorum, ancak ikinci hafta sonu gelip çattığında ve ondan bir iz bile kalmadığında artık dayanma gücümün sonuna gelmiş oluyorum.

Beni Diva's'taki o akşamdan aradığı telefon numarasını kullanmak istemedim. Bu *olayı* bir telefon konuşması gibi sıradan bir şeye dayandırmak istemedim.

Bana başka seçenek bırakmayacağından korkuyorum, bu yüzden onsuz geçireceğim bir sonraki çalışma haftamın ortasında çantamdan telefonumu çıkarıp numarasını deniyorum.

Çalıyor ve çalıyor. Cevap vermeyeceğini anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama yine de sesli

mesajını bekliyorum. Genel bir mesaj. Otomatik bir ses aradığım numarayı okuyor ve benden bir mesaj

kaydetmemi istiyor.

Elimden geldiğince sakın bir şekilde basit bir kayıt yapıyorum.

"Hey, benim. Ben sadece... bekliyorum..." Nefes alıyorum. "Umarım yakında

ortaya çıkarsın." Gelmedi. Ne o gece, ne ertesi gece, ne de ondan sonraki hafta

sonu. Tekrar aradım ve aynı sesli mesaja geri döndü.

Bu sefer bir tane bile bırakmadım.

İnternette kontrol ettim ve silinen profilimi yeniden etkinleştirdim. Onunki gri renkte ve kullanılamıyor.

Malvern'de dövmeli Aslanlar arıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde kayda değer hiçbir şey bulamıyorum.

Bir yanım ona bir şey olmasından endişeleniyor. Bir yanım da ona bir şey olabileceğinden ve benim bundan haberim bile olmayacağından endişeleniyor.

Bir yanım nerede olduğunu ve en azından bana bir mesaj gönderemeyecek kadar vaktini neyin aldığını bilmek istiyor.

Görüşmek üzere, hatta teşekkürler ama hayır. Her

şey görmezden gelinmekten iyidir.

Daha önce doğru düzgün öpüşmediğim biriyle, aletini sonuna kadar içime almış olmama rağmen, derin bir ilişkiye girdim.

Kendimi yine görünmez hissediyorum, tıpkı büyük patlamanın ardından Stephen'a yaptığım gibi. Tüm bunların bir anlamı olup olmadığını sorguluyorum.

Sadece iyi vakit geçirmek için dışarı çıkan bir adamdı ve şimdi işi

bitti. Buna inanmak istemiyorum.

Canavarımın gittiğine inanmak

istemiyorum. Ama bir sonraki hafta

sonunda inanıyorum.

YİRMİ DÖRT

**Keşif yapmaktan vazgeçmeyeceğiz ve tüm keşiflerimizin sonu başladığımız yere varmak ve
ilk kez bir yer.
T. S. Eliot**

PHOENIX

Siyah kuğumdan uzak durmak tahmin ettiğimden daha zor. Sesli mesajını görmezden gelmek, çılgın bir çevrimiçi ilişkinin sonucu olarak karşılaşmayı beklediğimden çok daha büyük bir zorluk oldu.

Ama buna değecek.

O ön kapı anahtarını ilk kez kullanmak ve onun bunu gerçekten beklememesini sağlamak, buna değecektir. Gün boyu kendini gösteren tatlı, sıkı kapışması için can atmaya değer.

En başta yola çıktığımız fanteziden çok daha derin bir şeyi mahvedebileceğimi söyleyen içimdeki sızıya değer. Ama daha derin bir şey olamaz.

Her ne kadar istesem de, o daha kendi yükünden yeni yeni kurtulmaya başlamışken, kızı kendi yükümün içinde boğacak değilim.

Yaralarımın kaşınmasının bir sebebi var. Çünkü çiğler.

Derin

.
Çirki

n.

Kanımı isteyen bir erkek kardeşim, benim kanımdan *olmayabilecek*, konuşabilen ama konuşmayan ve öngörülebilir bir süre için de konuşacağına dair hiçbir işaret vermeyen bir çocuk ve tüm bunların ortasında sıkışıp kalmış bir kız kardeşim var.

Tüm bunlar ve sonunda sigorta kararı geldiğinde hayatta kalamayabilecek bir iş. Hayır.

Abigail'in karanlıkta bir canavara ihtiyacı vardır. Gerçek hayat monotonlaştığında adrenalini yükseltecek bir heyecana. Ona bunların ikisini de vereceğim ve gerisini ona bırakacağım.

Zamanı geldiğinde çok heyecanlanıyorum. Haftalardır bunun için yanıp tutuşuyordum.

Pazartesi gecesi mükemmel bir zamanlama gibi görünüyor. Zaman yaklaştıkça ofiste zar zor çalışabiliyorum.

Beklentinin tamamen onun yararına olması gerekiyordu, ama aletim öğleden sonra boyunca acı çekecek kadar çaresizlikle

zonklarken, bunun benim için de olduğunu fark ediyorum.

Cameron'ın yatma rutininden sonra anahtarlarımı aldığıṁda Serena gülümsemesini

engelleymiyor. "Çamur güreşı mi?" diye soruyor. "Zamanı gelmiş olmalı diye düşündüm."

"Meşguldüm," diye yalan söyledim.

"Umarım bunu telafi edebilirsin," diyor kaşlarını çatarak. "Neyi telafi edebilirim?"

Aptalın tekiymişim gibi başını sallıyor. "Eğer senden bir parça bile görmeden birkaç hafta idare etmekten memnunsan, o zaman benden çok daha sabırlı bir kadındır."

Kaşlarımı çatma sırası bende. "Biz nişanlı değiliz, Serena."

Gülüyor. "Oh, Leo. Korkarım kadın duygularının vahşı denizlerini hafife alıyorsun. Eğer biraz aklın varsa ona çiçek al."

Giderken sırtımama neden oluyor. Çiçekler bu akşam Abigail'ın aklındaki en son şey olacak.

Oraya giderken gergindim. Karnımdaki canavar, yer olmadığı halde kanatlarını açıyor.

Zorla girmekten başka bir şey yapmayacağım. Bu bile adrenalinimi yükseltmeye yetiyor. Kendimi garip bir şekilde suçlu hissediyorum, sanki karanlıkta izleniyormuşum gibi. Sanki iyi bir şey yapmıyormuşum gibi takip ediliyorum. Bir çift göz kötü niyetimden besleniyor ve polisi aramaya hazırlanıyor.

Bu tür bir ilgi olmadan gerçekten yapabilirim.

Evinin karşısındaki yükleme alanına park ediyorum ve pencereden ışıkları izliyorum. Oturma odasında iki gölge hareket ediyor.

Diğer gölgenin yan odadaki sarışın kıza ait olduğunu fark edene kadar içimi rahatsız edici bir kıskançlık

duygusu kaplıyor. Sanırım bir şeyler izliyorlar - televizyonun ışıklarının kızın tavanında hareket ettiğini

görüyorum.

İki gölgenin bire dönüşmesi ve ışıkların nihayet sönmesi bir ömür gibi geliyor. Kamyonu kilitleyip oraya gitmeden önce gece yarısını çoktan geçene kadar bekliyorum.

Ortak kapı kilidini zaten düşünmüştüm. Eski depomuzda da benzer bir kilit vardı. Bu şeyler sağlam değil, sadece fırsatçıları caydırmak için eski binalara eklenen göstermelik jestler.

Ben fırsatçı değilim. Niyetim uğursuz ve dizginlenemez. Yeterince güç uygularsam o şeyi yakalamak çok kolay.

Adımlarım hızlı ve hafif, daha sahanlığa varmadan dairesinin anahtarı elimde. Komşusunun kapısının yanından geçip karşıya geçiyorum, anahtarı eve götürüp sağa çevirirken nefesimi tutuyorum.

Kapı açılırken gıcırıyor ama gıcırdamıyor. Arkamdan kapattığımda mandal hafif bir tıkırtı çıkarıyor. Ve

sonra içerideyim.

Kalbim sikimle birlikte çarpıyor.

Karanlık koridoru geçip kulağımı yatak odasının kapısına dayadığımda kendimi gerçekten bir canavar gibi hissediyorum. Hiçbir

şey duymadım. Mükemmeldi.

Mutfağa çekilip süzgeçten bir bardak alırken dikkatliyim. Kendimi dolabının yanındaki köşeye sıkıştırıyorum ve ondan geriye doğru sayıyorum.

Sonra da o bardağı lavaboya çarparak batırdım.

Ah şu lanet gürültü. Beni bile harekete geçiriyor, ağzım sulanırken nabzım şakaklarımda atıyor.

Birden itibaren sayıyorum. Beşte yatak odasının kapısı açılıyor. Koridorda duraksarken gerilimin her saniyesini hissediyorum. Saat onda mutfağın ışığı yanıyor ve pencereden yansıyan yüzünü görüyorum. Makyajsız, yorgun gözler, dağınık topuz yapılmış uzun saçlar.

Sade beyaz bir tişört ve külot giyiyor.

Çok lezzetli görünüyor.

Uyku sersemliğiyle bile ürkektir. Lavabodaki kırılmış bardağı görecektir kadar ileri adım attığında gözleri açılıyor.

Bekliyorum. Nefesimi tutuyorum.

Süzgeçteki diğer eşyaları, düşme şansları olmasa da kenardan geriye doğru hareket ettiriyor.

Kırılan parçaların büyük kısmını şu dandik ücretsiz reklam kağıtlarından birine sararken nefesinin altından küfrediyor. Geri kalanıyla uğraşırken bile esniyor ve kalıntıları giderden aşağı dökmek için musluğu açıyor.

Benim küçük tatlı siyah kuğum beklediğimden şüphelenmiyor bile.

Pusuda. Şeytanlarım kontrolü ele aldı, her kasım harekete hazır.

Ve sonra hamlemi yapıyorum.

Ben ışığa doğru adım atarken o havaya zıplıyor. Gözleri kocaman açıldığında hiçbir şey fark etmiyor. Bir anda topuğunun üzerinde dönüyor ve sadece içgüdüsel bir çığlık atıyor. Kolumu kaburgalarına dolayıp sıkıca çektiğimde nefesini kesiyorum. Elim açık ağzının üzerinde kenetlenirken çok acımasızdı.

Ve bugün mücadele ediyor.

Bugün o bir kedinin ağzında çırpınan bir kuş. Topukları inciklerime vuruyor. Tırnakları ceketimin kotundan bile kollarıma batıyor.

Bana o kadar sert vuruyor ki bu oyunu gerçekten bırakıp bırakmadığını sorguluyorum. Ve

sonra ben konuşuyorum.

Benim sesim onun paniğini öyle bir kesiyor ki, bir anda sakinleşiyor.

"Benimle kavga edersen canını yakarım," diye fısıldıyorum. "Eğer iyi bir kız olursan, bundan zevk almana bile izin verebilirim."

Nefes alış verişleri biraz düzleşti. Başını omzuma yaslıyor. Onu yatak odasına taşırken ayakları inciklerime sürtünüyor.

Onu bıraktığımda biraz zorlayarak yatağının üzerine bırakıyorum. Perdeleri dışarıdaki yola doğru açıyorum, sadece sokak lambalarının parıltısı için. Turuncu parıltıda çok güzel görünüyor.

Korkuyorum. Arzuluyorum.

Sırt üstü dönüyor ve yatak başlığına doğru koşuyor. Meme uçları

camî üstünden sertleşmişti. Gözleri kocaman.

Kahretsin, buna nasıl

da *ihtiyacım var*. Ona

nasıl ihtiyacım var.

"Ne oluyor-" diye söze başlıyor ama ben ona çenesini kapatmasını söylüyorum.

Ona doğru hamle yaptığımda gıcırıyor, ben yatakta ilerlerken zarif parmaklarını bana doğru

uzatıyor. Şaşırtıcı derecede sert bir şekilde yanağıma indi.

Onu yakalayamadan tekrar yere indi.

Bunu yaptığımda altımda kıvranıyor ve kıpırdanıyor, kalçaları iyice açılırken

tıslıyor. *Evet* ya da *hayır* demesini, hatta *canımı yakmamasını* bekliyorum.

Bu lanet oyunu gerçekten inanıyormuş gibi oynamasını bekliyorum.

Ona istediğini iddia ettiği canavarı vermek için bekliyorum ve bu sefer sonuna kadar götüreceğim.

Ama ağzını açtığında hiçbir şey anlamıyorum. Ne rol yapıyor ne de korkuyor.

Bileklerini başının üstünde tutarken "Sen bir pisliksin," diye tıslıyor. Gözlerim onunkilere dikiliyor ve onunkiler de kızgın.

"Ne-" Başlıyorum ama bu sefer sözümü kesen o oluyor.

Altımdan kurtulmak için verdiği mücadeleye hazırlıklı değildim. Mücadelesini kolayca göğüslüyorum, onu nefes nefese kalmaktan başka bir şey yapmadan tutuyorum. Şokta bile gözlerim onunkilere dikilmişti.

Ve sonra, sanki ilk seferinde onu yeterince iyi duymamışım gibi, tekrar konuşuyor.

"Sen tam bir pisliksin, *Leo*."

YİRMİ BEŞ

Birinin hayatına anlam katmak delilikle sonuçlanabilir, ancak anlamsız bir hayat huzursuzluk ve belirsizliğin işkencesidir.
arzu. Denizi özleyen ama yine de korkan bir tekne.
Edgar Lee Masters

Abigail

RAHATLAMA, ŞEHVET VE ÖFKE. İçimde yükseldiği anda ona saldıran bir duygu kasırgası. Gözünü bile kırpmadan beni kısıtıyor, ağırlığı beni yatağa öyle bir yapıştırıyor ki bir santim bile kıpırdayamıyorum.

Sesi alçak ve tehlikeli. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni aradım," diyorum ona, sanki bilmiyormuş gibi. "Senden bir ses bile duymak için haftalardır bekliyorum."

"Ve şimdi duyuyorsun." Nefesi ağzıma karşı sıcak. Ruhum dudaklarını dudaklarımda hissetmek için çığlık atıyor ama onu tatmaktan çok korkuyorum. "Karanlıkta bir canavar istedin. Bir yabancı istedin. *Bunu* istedin."

Ama çok daha fazlasını istiyorum.

Ne kadar fazla olduğunun çok acı bir şekilde farkındayım.

O devam ederken karnım zangır zangır titriyor. "Elimde bir demet çiçekle gelip kapıyı çalacağımı mı sandın? Seni hazır bulabilmek için önceden haber vereceğimi mi sandın? Bu oyun böyle oynanmıyor."

Gözlerinin içine bakıyorum. Bundan, ona karşı hissettiklerimden nefret etmek istiyorum ama yapamıyorum.

Nasıl bu kadar çabuk bu kadar derine düştüm bilmiyorum. En başta hiç istememem gereken bir şeyi kaybetmekten neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum.

"Geri döneceğini düşünmemiştim," diye

fısıldadım. "Ben hep geri dönüyordum."

Yuvarlanmaya devam ediyorum. "Sana bir şey olmuş olabileceğini düşündüm."

"Avı gerçekmiş gibi hissettirecek kadar zaman bıraktım Abigail, bana olan buydu." Ve beni

mutfağımda yere serdiğinde gerçek gibi hissettirdi. Korkum tamamen gerçektir.

Hâlâ öyle.

Onun altında gergin hissediyorum. Kararsız.

"Bir daha böyle ortadan kaybolma. Ciddi değilsen tabii."

"Anlaşıldı," diyor. "Kavgan bitti mi? Yoksa seni lanet olası yatak direklerine bağlamak zorunda

mıyım?" Kalçaları benimkilere sürtünüyor ve kalçalarım genişliyor. Bedenim onun.

Ruhumun da öyle olabileceğinden şüpheleniyorum.

"İşte bu daha iyi," diye fısıldıyor ben onun altında çözülürken.

Bunun için ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Aleti kot pantolonunun

içinden bana doğru daralıyor. Onu savaşılamayacak kadar çok istiyorum.

Üzerimdeki hakimiyetinden nefret edemeyecek kadar çok.

"Canavarım ol," diye nefes alıyorum amıma sertçe vururken. "Hepsini istiyorum..."

"Bu da çok iyi," diyor. Bacaklarımın arasına girdiğinde inliyorum, kot pantolonum çıplak kalçalarım sertçe değiyor. "Çünkü hepsini alacaksın."

Başımın üstünden tişörtümü çekip çıkaracak kadar yükseliyor. Göğüslerim dışarıdan gelen ışığın altında çok çıplak hissediyorum. O izlerken nefesimle birlikte yükselip alçalıyorlar.

Bir tanesini eline alır. "Kötü kızlar zevklerini hak etmek zorundadır, Abigail. Onlara ne verilirse onu alırlar. Bunu zor yoldan öğrenmen gerekecek."

Sıkıca sıkarken bir inilti tutuyorum. Parmakları hassas tenimde acımasızca geziniyor, etimi ezerken gözlerim kapanıyor. Sızlanıyorum. Kıvranıyorum.

Daha sıkı sıkıyor.

"Korkut beni," diye fısıldıyorum. "Bunu istemediğimi düşünecek kadar

korkut beni." Gözleri çok karanlık. "Korkacaksın, merak etme."

Ağzının meme ucuma kenetlenmesine hazır değildim. Dişleri sertçe kavradığında acıya hazır değilim. Çenesi kaburgalarımı tırmalıyor ve ben buna bayılıyorum.

Bayıldım buna.

O uzaklaşırken inliyorum, meme ucum gerilirken dişlerim gıcırıyor. Bıraktığında yanma şeklini seviyorum. "O kadar güzeller ki," diye homurdanıyor. "Onları cezalandırmak zorunda olmam çok yazık."

Diğer meme ucunu o kadar sert emiyor ki yerimde duramıyorum.

Parmaklarımı saçlarından geçirip onu sıkıca tutuyorum. Ayaklarım bacaklarına dolanıyor ve onu sıkıca kavriyorum.

Dili az önce üzerimde oluşturduğu çürüğün etrafında dönerken ağzını hayranlıkla izliyorum. Ağzının şekline aşığım. Nefesinin sıcaklığına. Parmaklarımın altında kafa derisinin verdiği hisse.

Onunla birlikte

Bir yabancıyla.

Bir canavarla.

Herhangi biri olabilecek bir adam. Her şeyi yapmış.

Daha önce göğüslerimde hiç aşk ısırtığı olmamıştı. Zalim bir ağzın hassas etime verdiği o güzel acıyı hiç hissetmemiştim. Birinin ağzının vücudumda gezinmesinden hiç bu kadar korkmamıştım.

Külotumun kalçalarımın aşağı çekilmesinden hiç bu kadar yüksek sesle nefes almamıştım.

"Haftalardır o güzel amcığını tatmak için yanıp tutuşuyorum," diyor ve ben de ona inanıyorum.

Dirseklerimin üzerinde duruyorum, böylece mürekkepli parmaklarının beni açışını izleyebiliyorum. Dilini ayrılmış yarığım boyunca gezdiriyor. Bana bakarken koyu renk gözleri çok güzeldi.

Acıyan meme uçlarımı parmaklarımın arasında yuvarlarken kendimi pis bir fahişe gibi hissediyorum. Daha fazlası için

kalçalarımı geriye doğru yuvarlarken zaten kendime hakim olamayacak kadar ileri gittim.

"Em beni," diye inliyorum. "Lütfen. Klitorisimi em."

İki parmağını içime soktu.

"Bunun için yalvar."

"Lütfen." Sesim acınası geliyor. Çaresiz. "Lütfen klitorisimi em. *Lütfen*."

Üçüncü parmağını içime sokarken gözlerinde gerçekten dehşet verici bir şey parlıyor. "Lanet olası adımı kullan," diye homurdanıyor.

Hay sikeyim.

Sanırım yabancıları oynama işimiz bitti.

Geceleri yastığıma onun adını homurdandığımı hatırladıkça yanıyorum. Kelimeleri çağırırken çok utanıyorum. "Lütfen, Leo.

Lütfen, klitorisimi em. Lütfen em beni."

Nefesi işkence gibi. Parmakları sert. "Daha fazla. Daha yüksek sesle."

Sesim odanın içinde çok yüksek çıkıyor. "Leo, lütfen. Lütfen klitorisimi em. Lütfen."

"Daha yüksek sesle. Seni dışarıda duymalarını istiyorum. Adımı haykırdığını duymalarını istiyorum."

Sikeyim.

Dışarıyı düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Yan sokaktan ve karşı apartmanlardan görünen manzarayı düşünmeye cesaret edemiyorum. Buranın karanlık olduğuna, beni göremeyeceklerine dair kendimi temin ediyorum ama yine de kendimi çok açıkta hissediyorum.

"Ciddiymişsin gibi yalvar bana," diye homurdanıyor ve ben de yalvarıyorum.

Yapıyorum işte. "LÜTFEN, LEO! LÜTFEN KLİTİMİ EM! LÜTFEN!"

Sırıttıyor. "Aferin kızıma." Yüzünü indirmeden önce başparmağını bana doğru çeviriyor. "Boşalmayacaksın," diyor bana. "Eğer ben söylemeden gelersen, göt deliğine öyle bir vururum ki kanaman olur."

Dudaklarının arasında emerken klitorisim küçük azgın bir orospu gibi

zonkluyor. Yüksek sesle bağırmanın verdiği heyecan beni garip bir

şekilde sınır tanımaz hale getiriyor.

"Gittiğini sanmıştım," diye sızlanıyorum. "Lütfen gitme Leo. Buna ihtiyacım var... Buna bildiğimden daha çok

ihtiyacım var..." Daha sert emiyor. Parmaklarını daha derine kısıvırıyor.

Boşalma dürtümle savaşıırken yüzüm buruşmuş olmalı.

Dili üzerimde geziniyor. Kendi zevkime direnirken inliyorum. Ve sonra

durdu.

Amım ağrıyor.

"Bu gecelerden birinde seni gerçekten yatak direklerine bağlayacağım," diyor. "Seni o kadar sıkı bağlayacağım ki kıpırdayamayacaksın bile ve sonra sen bütün binayı inletene kadar o lanet klitorisini emeyeceğim."

Ben izlerken ceketini silkiyor. Altına kısa kollu giymiş. Aman Tanrım.

Sikeyim.

Yetersiz ışıktaki dövmelemleri görmek için zorlanırken kalbim çarpıyor. Çok fazla dövme var. Hayal ettiğimden

bile fazla. Parmaklarım kendi iradesiyle uzanıp başucu lambasını yakıyor. Işığa karşı göz kırpmıyor.

"Sokağın seni görmesini gerçekten istiyorsun o zaman?" diye soruyor ama umurumda değil. Pencere büyük, perdeler sonuna kadar açık ve kendi çıplak bedenim yansımda beni cesurca selamlıyor ama umurumda değil.

"Seni görmek istiyorum," diyorum ona ve uzanıp kolundaki çizgileri takip ediyorum.

Beni tekrar yatağa yatırırken bir yılan gibi saldırıyor.

"Ne istediğın umurumda değil," diye homurdanıyor. "Ben ne görmeni istersem onu göreceksin. Ne hissetmeni istersem onu hissedeceksin. Ne yapmanı istersem onu yapacaksın." Parmakları boğazımı sıkıyor. "Göt deliğini alacağım ve bu çok acıtacak." Duraklıyor. "Işık açık kalacak çünkü *seni* görmek istiyorum."

Beni bıraktığında nefes alıyorum. Kotunu gevşetirken bir santim bile kıpırdamıyorum.

Tekrar konuştuğunda ses tonunda bambaşka bir sertlik katmanı var. "Görmeni istediğim kadarını göreceksin, fazlasını değil."

Bacaklarımı yukarı kaldırıp omuzlarına asarken itiraz etmiyorum. Aleti amıma sertçe vururken korkumu saklamaya çalışmıyorum. Başımı kaldırıabildiğim kadar yukarı kaldırıyorum, gözlerim iyi bir ışıktaki onun sikini görmek için can atıyor ve fotoğrafta görüldüğü kadar korkunç.

"Beni güzelce ıslat," diye homurdanıyor ve kafayı içeri sokmaya zorluyor.

İlk sırt içeri girerken nefesimi tutuyorum. İkincisinde nefesimi veriyorum. Üçüncüsünde inliyorum. Dördüncüsünde gözlerimi kapatıyorum.

"Aferin kıızıma," diyor. "Al şunu."

Beş ve altı beni bir sürtük gibi inletiyor. Amımın onun sikinin etrafında çıkardığı sesler yanaklarımı

kavuruyor. Ağzı benimkinden sadece bir inç uzakta dururken dinleniyor, beni derin ve yavaşça sikerken

gözleri kocaman açılıyor. "Daha sert," diye tıslıyorum, delirmiş olmama rağmen.

İçine girerken haykırıyorum, altında kendimi çok küçük hissediyorum. Çıkıntılar bu açıda acı verici bir şekilde mükemmel. Canım acısa bile daha fazlası için homurdanıyorum.

"Yatağının başucundaki dolapta kayganlaştırıcı bulmam için Tanrı'ya dua etsen iyi olur," diyor ve utancım artıyor.

Kayganlaştırıcı, tabii... ve dev bir dildo...

Hay sikeyim.

"Kayganlaştırıcı olmadan ikimiz de berbat olacağız, Abigail. Bir hafta boyunca yürüyemeyeceksin," diye tehdit ediyor. Dolabı gösteriyorum ve o da gülümsüyor. "Mantıklı kız."

Yanımıza uzanıyor ve üst çekmeceyi açıyor. O oraya kök salarken gözlerimi kapatıyorum. Gizli hazırlık silahımı bulurken yüzünü görmek istemiyorum. Onu çıkarırken yan tarafa çarptığını duyuyorum.

"Ya da belki o kadar da karışık değildir..." diye fısıldar. "Belki de nasıl gelirse gelsin, onu zaten alabilirsin." Amımdan tek seferde çekiliyor ve her bir çıkıntı cennette yanıyormuşum gibi hissettiriyor. "Öğreneyim mi? Göt deliğin iyi bir yalancı mı, Abigail? Barın bahçesinde bir mengene gibiydi..."

Sikini göt deliğime doğru kaydırırken bile ona karşı mücadele ediyorum. "Hayır," diyorum. "O şey... hiç kıcıma girmede... Amıma zar zor giriyor... Arkada hiç denemedim bile..."

Gözlerinde karanlık bir eğlence var. "Tut şunu," diyor ve dildoyu dişlerimin arasına sokuyor. O kayganlaştırıcıyı bulmak için çekmeceyi karıştırırken çenem geriliyor ve tutuyor. Şişeyi kolayca buluyor.

Yapay penisi benden geri aldı ve sıvazladı.

Eliyle kalınlığını okşarken titriyorum. Aletinın peşinden oraya gireceği düşüncesiyle titriyorum. "Bu alıştırma mıydı?" diye soruyor ve başımı salladığım için kendimden nefret ediyorum. "Peki işe yaradı mı?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum.

"Bu sefer daha şanslısın o zaman." Benden uzaklaşırken sırtıyor. İki kaygan parmağını kıcıma sokarken haykırıyorum.

Silikon canavarın zavallı daracık göt deliğime doğru ilerlediğini hissettiğimde onlara daha yeni alışmıştım. Kendini yeniden konumlandırırken çok açıkta hissediyorum, her özel yerime bakarken tamamen açık.

Onun gücü dildoyu kısa bir patlamayla derinlere itiyor. Kıcım o canavarı bir eşek yumruğu gibi emiyor.

"Ah, siktir," diye homurdanıyorum ama o devam ediyor.

"Siktir..." "Al şunu."

"Yap beni," diyorum, kalbim boğazıma düğümlenmiş

olsa da. Ve yapıyor.

Bana zorla içiriyor.

Ben inerken, gözlerim yaşarırken bile o büyük damarlı dildoyu içime sonuna kadar sokuyor. Sümüksü

ve kaygan ve ses çıkarıyor. Sırf bu yüzden bile ağlayabilirim.

"Delikleriniz yok edilmek için ağlıyor," diye homurdanıyor. "Ama sen bunu biliyorsun, değil mi? Bu yüzden canavarın içeri

girmesine izin verdin." "Lütfen dur," diye inliyorum, her ne kadar acıdan geriye doğru sallanmaya başlamış olsam da.

"İşte bu, sürtük," diyor. "Yalvar bana." Ben küfür edene kadar dildoyu içimde döndürüyor. "Durmam için yalvar bana."

Bunu söylerken bile bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum. "Lütfen dur. Lütfen Leo, dur. Acıtıyor. Siktir, çok

acıyor." Gözyaşlarımı yanaklarımdan aşağı süzüyorum. Onun için ağlarken bile gülümsüyorum.

"Lütfen dur, Leo. *Lütfen*."

Yanık başka bir şeye dönüşür. İlkel, berbat ve çiğ bir şeye. Beni sikmeye

devam ederken bile ağzı şişmiş amımın üzerine kenetleniyor. "Hayır," diye

nefes alıyorum. "Lütfen yapma."

Ama öyle. Öyle.

Dişleri klitorisimde aynı anda hem ölüm hem yaşam hissi uyandırıyor. Göt deliğim ayak parmaklarımı kıvıran sesler çıkarıyor.

Ayaklarım sırtına dayanıyor, kaslarım gergin. Parmaklarım onun kafa derisinde acımasızca geziniyor.

"Sen gerçekten benim canavarımsın," diye nefes alıyorum. "Hayal ettiğimden çok daha fazla

acıtıyorsun."

Klitorisimi dişlerinin arasına alırken haykırıyorum. Geri çekilirken nefesi kesiliyor.

"Daha yeni başlıyorum," diyor.

YİRMİ ALTI

Tereddüt eden kaybeder.
Marcus Porcius Cato

PHOENIX

Bütün dünyanın bizi görmesini istiyorum. Umarım ben Abigail'in güzel göt deliğini çiğ çiğ gererken tüm mahalle seçiren perdelerinin arkasından bakıyordur.

Onun çaresizliği yüzeyin altında benimkiyle birleşti. Orada hissediyorum, ikimiz de bir tsunaminin akıntısıyla birlikte sallanıyoruz.

Denesem bile bunu nasıl durduracağımı bilemem, ama bildiğim bir şey var - şimdiye kadar sahip olduğum tüm lanet olası hassasiyetlere karşı - onu bir daha asla yalnız bırakamayacağım. Birkaç hafta bile.

Gülümserken bile gözleri sulanıyor. Durmam için yalvarırken bile daha fazlası için bacaklarını açıyor.

Yapay penisi yere atıyorum ve parmaklarıma yeni bir kayganlaştırıcı fişkırtıyorum. Aletimin üzerinde gezdiriyorum ve sonra bir topak daha fişkırtıyorum doğrudan onun hırpalanmış göt deliğine. Soğuktan irkildi, ama bu onun endişelerinin en küçüğü.

"Bana bak," diyorum kendimi onun kıkına doğru konumlandırırken ve onun üstüne

doğru yavaşça inerken. Başını sallıyor. Gülümsüyor. Minik parmaklarını saçlarıma

geçiriyor.

Altımda o kadar çıplak ki, lamba ışığında o kadar güzel ki. Hâlâ giyinik olduğumun farkındayım, onun zavallı morarmış göğüslerinin tenime değen yumuşaklığını ne kadar çok arzuladığımı da farkındayım.

Ama yapamam.

Sırlarımı öğrenene kadar olmaz.

Eğer sırlarımı öğrenirse.

Onu öpmek çok kolay olurdu. Sırtımdaki gömleği çıkarıp içine dalmak çok kolay. İkisini de

yapmadım.

Sikimin başını büzüşmüş deliğine sokmaya zorladığımda gözleri bembeyaz bir fincan tabağı gibi

açılıyor. Sabit.

Çok istikrarlı.

Yavaşça içeri girerken çenem gergin. Ağırlığımı dirseklerimde ve yüzüm tam onunkinde.

İlk halter, kayganlaştırıcıyla kayganlaştırılmış olsa bile, iterken çeker. Daha derine battığında irkilir.

"Korkuyorum," diye fısıldıyor. "Bu gerçekten acıtacak."

Ben ileri doğru iterken gözlerini kapatıyor. İkinci ve üçüncü piercingler içeri doğru itilirken kıcı bir mengene gibi. Nefesi dudaklarıma çarpıyor.

"Kötü mü?" Ben soruyorum.

İnliyor ve başını sallıyor.

Dördüncüye dikkat ediyorum, neredeyse hiç hareket etmiyorum.

Beşincisi içeri girdiğinde ve kıcı beni almak için açıldığında lanet bir cennet gibi

hissediyorum. "Kendimi çok dolu hissediyorum," diye fısıldıyor.

"Yeterince dolu değil." Son bir santim kadar daha sokuyorum ve o inliyor. Taşaklarım çıplak kıcına sıkıca yapışmış, o kadar derine girmişim ki bu düşünce beni neredeyse uçuruma sürüklüyor.

Ben kalçalarımı sallarken gözleri hâlâ benimkilerin üzerinde. Ben ritme girerken onun nefesi dudaklarıma çarpıyor. Sabit, çok sabit. Kayganlaştırıcı kaygan ama kıcı sıkı.

"Ah, lanet olsun," diye tıslıyor ben vitesi yükseltirken.

"Kavga etme," diyorum tekrar ve alnımı onunkine

bastırıyorum. "Öp beni," diye fısıldıyor.

"Bir canavarı öpmek istemezsin. İnan bana," diyorum ona.

Bu fikri aklından çıkarmak için kıcına sertçe vuruyorum.

"Seni anlamıyorum," diye fısıldıyor. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

"Deneme bile."

"Sırların var, değil mi?" diye devam ediyor ve sırf o güzel ağzını kapatmak için pis sikimi boğazına sokmayı düşünüyorum. "Kötüler, değil mi?"

"Hepimizin sırları vardır, Abigail. Aletim kıcını açarken sen de bana sırlarını anlatmak istiyorsan, durma anlat."

Başını yana eğiyor ve bu bana çok iyi geliyor. Titreyene kadar kulağını ısııyorum. Konuşmayı unutana kadar boynunu öpüyorum.

"Acıyor mu?" Tekrar soruyorum ve inliyor.

Sonuna kadar kaydırıyorum ve çıkıntılardan inliyor. Ben tekrar içeri iterken kendini destekliyor. Olabileceği kadar açık, onu yapabileceğim kadar hazır.

"Seni sertçe becereceğim," diyorum ona ve kaslarının gerilmesi ilahi

bir şey. İçine girdiğimde çığlık atıyor, çıkarken kıcı ezilirken titriyor.

"Sen bir canavar istedin," diye nefes alıyorum ve öyle sert sallıyorum ki yatak sallanıyor. "Beni günlerce hissedeceksin." Üç derin darbe ve o sıçırıyor. Üç tane daha ve ben duramayacak kadar sıkı sarılıyorum.

Tırnakları sırtıma batıyor. Tişörtümdeki yara izlerimi sıyrıyorlar ve ben vahşileşiyorum, onu cezalandırıyormuşum gibi kıcına vuruyorum. Belki de cezalandırıyorum.

Onu da benim gibi vahşileştiriyor.

Elleri çıplak kıcımı buluyor ve can havliyle kavırıyor. Alnı omzuma sıkıca bastırıyor. Ve sonra beni

ısıyor, kumaşın arasından omzuma yapışıyor.

O inerken kulağına küfürler tükürüyorum. Adımı haykıracak kadar kendini bırakana kadar açığı değiştiriyorum.

Ve sonra onu çimdikledim. Sertçe. Parmaklarım çenesini kavlıyor ve onu sabit tutuyor, büyük korkmuş

gözleri benimkilere çok yakın. "Durmam için yalvar."

Başımı sallıyor.

Kız delinin teki ama ben de öyleyim.

Başka bir çizgiye takla atacak kadar delirmiştım.

Ağzım onunkine sabitlendiğinde çoktan açılmıştı. Dilim onunkini avlarken çok şiddetli.

O da beni öperken inliyor, beni teşvik ederken kıcıımı daha sıkı kavlıyor.

Tadı acı, korku ve unutulmuşluk gibi. Tadı, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibi.

Tadı şeytan kanı ve bataklık gibi. Benim kırık parçalarım gibi.

Sanki yeniden yanıyormuşum

gibi. Sanki hayatın ta

kendisiymiş gibi.

"Durma," diye tıslıyor açık ağzımın içine. "Becer beni."

Ben boşalırken o da boşalıyor, amı sert ete sıkıca bastırılmış. Taşlama. Çırpınıyor, tıslıyor, sıçırıyor ve yalvarıyor.

Üflediğimde sikim sonuna kadar girmişti.

Derine boşalıyorum. Gerçekten çok derine.

Dünya dönerken dilim onun ağzında. Elleri gömleğimin altından sırtımdan yukarı kayarken nabzım kulaklarımda. O hissedemeden ben hareket ettim; o dokunamadan ben uzaklaştım.

Ben ondan uzaklaştıkça gözleri açılıyor, açıkta kalan bedenini örtmek için kollarını çırpıyor, sanki buna ihtiyacı varmış gibi. Sanki bunu istiyormuşum gibi. "Ne?" diye soruyor. "Ben ne yaptım ki?"

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum ama bir okyanus kadar uzaktayım. Yatak örtüleriyle boğuşuyor, onları kendi üzerine çekmeye çalışıyor. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," diye ısrar ediyorum ama hiçbirini yutmuyor.

"İstemiyorsan beni öpmek zorunda değildin," diyor ve kendimi amcık gibi

hissediyorum. "İstedim," diyorum ona, bana inanmasa da.

Aletimi kotuma geri soktum ve fermuarımı çektim. Dehşete düşmüş görünüyor. Kendimi dehşete düşmüş hissediyorum.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bu korkunç keder hikayesine nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. O yüzden başlamıyorum.

"Sen mükemmeldin," dedim ona. "Hepsi benim suçum." "Peki, şimdi ne olacak? Yine ortadan mı kaybolacaksın?"

İç çekiyorum. "Belki bir dahaki sefere çiçeklerle gelir ve kapıyı çalarım. Bu daha mı iyi olur?" Umduğum gibi gülümsemedi.

Alnına bir öpücük konduracak kadar öne eğildiğimde gerginleşiyor.

"Benim de sırlarım var," diyorum ona. "Ama şimdilik değiller."

"Ne zaman?" diye soruyor ben yataktan kalkarken.

Yerden ceketimi aldım. "Yakında."

"Yakında mı?"

"Evet, Abigail. Yakında."

Dizlerini yavaşça göğsüne doğru çekiyor. Bakarken koluna yaslanıyor. "Karın yok, değil mi? Lütfen bana olmadığını söyle."

Kaşımı kaldırıyorum. "Sence benim lanet bir karım mı var? Lütfen."

"Bu ilk defa olmazdı," diye tıslıyor ve bakışlarını tavana çeviriyor. "Sana da böyle

mi oldu? Bir karısı mı vardı?"

İçi boş bir kahkaha atıyor. "Başıma pek çok şey geldi Leo. Görünüşe göre tüm gerçeği tam olarak anlatmamış." "Benim bir karım yok," diyorum ona. "Kimseyle birlikte değilim. Hiçbir konuda yalan söylemiyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Güzel."

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Geç. Gerçekten çok geç.

Açık perdeleri işaret ediyorum. "Muhtemelen kalkmadan önce onları kapatmak istersin."

En azından bir an için gülümsüyor. "Dışarıdaki herkes zaten yeterince şey görmüştür, sence de öyle değil mi?"

"İzleme başına ödemedi daha iyi. Belki de onlara düzenli bir zaman aralığı vermeliyiz." Cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum. "Bir dahaki sefere haftalar bırakma. Birkaç gün içinde tekrar normal bir şekilde yürüyebilirim."

"Ben olsam buna güvenmezdim."

Sırıttıyorum. Ve sonra gidiyorum.

YİRMİ YEDİ

Tehdit ve ulti­matom­lar­la işim olmaz.
Yair Lapid

Phoenix

ONA HER ŞEYİ ANLATACAĞIM. Tüm üzücü

hikayeyi. Ona her şeyi göstereceğim.

Yakında.

Ve belki, sadece belki, kırık parçalarımız ikimizi de düz­eltecek kadar birbirine uyar. Uzak bir ihtimal, ama her zaman öyle değil midir?

Geldiğim yoldan geri çıkarken hâlâ tetikteyim. Giriş kapısının bulduğum gibi kilitli olduğundan emin olduktan sonra sokağı geçip kamyonetime doğru ilerliyorum ve oturma odasının penceresine son bir kez bakıyorum.

Omurgamı ilk ürperten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. İzlendiğime dair erken bir biliş ya da belki de sokağımın hemen aşağısına park etmiş tanıdık bir araç.

Daha yeni plakayı okuyacak kadar yaklaşmıştım ki arkamdan ayak seslerini duydum. Bu yürüyüşü nerede olsa tanırım.

Her yerde.

Sesi bulanık ve geldiğinde öfke kusuyor.

"Neredeyse bir yıl oldu ve sen sanki o bir hiçmiş gibi hayatına devam ettin."

Onu geriye doğru iterken ağırlığımın tüm gücünü beklemiyordu. Onu yerden kaldırıp kamyonetine çarptırdığım zehre hazırlıklı değil.

"Burada ne halt ediyorsun, Jake?"

Bana doğru savurdu ama ıskaladı. "Seni takip ettim, seni aptal amcık. Nereye gittiğini görmek istedim." "Bu saçmalık," diye hırladım. "Kamyonetini bir mil öteden fark ederdim."

Gözleri kömür gibi. "Lanet olası bir takip cihazın var, pislik."

"Harika. Tebrikler, beni GPS'ten buldun. Ve şimdi lanet yoluna gidebilirsin." "Onun adı ne?"

Nabzım çılgınca atıyor. Buz gibi. "O seni hiç ilgilendirmez."

Küçümsüyor. "Bu gece herkesi ilgilendiriyor. Karşı binada iskele var. O pis küçük sürtüğün sikilmiş göt deliğini gördüm zaten, adında ne var ki?"

"Kapa o lanet çeneni."

Ama yapmıyor. Asla yapmaz. "Mariana'nın ayrılmak istemesine şaşmamalı. Onu almam için bana yalvarmasına şaşmamalı. Sen pis bir hayvansın. Hep öyleydin."

"Dikkat et," diye hırladım. "Ne söylediğine dikkat et."

Elini benimkinin altına sokmayı başarıyor ve beni silkeleyecek kadar sertçe büküyor. Birkaç adım sendelemesini izliyorum, onu o ateşin içinden çıkardığım için lanet ediyorum.

Pencereyi işaret ediyor. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Onunla mutlu aile oyunu oynamak ister misin? Sen, o ve oğlum?" "Bininci kez söylüyorum, Jake. O senin oğlun değil."

Bana bir parmak salladı. "Buna babalık testi karar verecek."

Yumruklarını kaldırmasına aldırmadan aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Babalık testi falan olmayacak. Sen lanet bir sarhoşsun, Jake. Tüm dünyayı mutsuzluğuyla yakmak isteyen lanet olası bir sarhoşsun. Hepimize bir iyilik yap ve ya gidip ona katıl ya da hayatını düzene sok."

Abigail'in penceresini işaret ediyor. "Senin yaptığın gibi mi yani? Kendini daha iyi hissetmek için yeni ve güzel bir şey mi aldın? Bu da birkaç yıl içinde mezara mı girecek?"

Lanet uzuvlarını koparmadan önce bir nefes alıyorum. "Bir taksi bul ve evine git. Sabah kamyonetini alması için adamlardan birini çağıracağım."

"Babalık Testi!" diye bağılıyor. "O LANET TESTİ İSTİYORUM!"

Ona bakıyorum. Birlikte büyüdüğüm kardeşime ne olduğunu bininci kez merak ediyorum. Ben de onun kadar zehirlenmiş hissediyorum. Onun etrafında olmak bile lanetlenmiş hissettiriyor.

Sigarasını yakmak için mücadele ediyor. Onu izlemeye dayanmakta güçlük çekiyorum. "Çocuğu görmek istiyorum."

Bu cüretkârlığı karşısında başımı sallıyorum. "Karayıpler'de bir ada istiyorum, Jake. Öyle bir şey olmayacak." "O çocuk benim ve bunu biliyorsun. Bunu hep biliyordun."

Başımı eğiyorum. "Yani Cameron senin, Mariana da senindi. Peki ya iş? O da senin mi? Peki ya oturma odamın halısı? Çatal bıçak takımım? Hepsi senin mi Jake? Çünkü gördüğüm kadarıyla, gerçekten ilgilendiğin tek şey benimkiler."

"Saçmalık."

"Ceketimi mi istiyorsun? Kamyonetimi mi?" Bir adım öne çıktım. "Yaralarım ne dersin, Jake? Onları almak ister misin? Başımın üstünde yerin var."

"Ucuz kurtuldun."

"Tabii ki yaptım," diye alay ediyorum. "Lanet olası parkta bir yürüyüş. Hayatım güllük

gülistanlık." Bir nefes çekiyor. "Dışarıda yara izlerin olabilir." Kafasına vuruyor. "Ama benim içimde yaralar var."

"Burada *hepimizin* yaraları var, Jake." Kendi başıma vuruyorum. "Cameron hâlâ haftanın yarısında yatağını ıslatıyor. Serena'nın beyni tüm bu saçmalıklar yüzünden uyuşmuş durumda."

Abigail'in binasını işaret ediyor. "O biliyor mu?" "Ne hakkında?"

"Lanet olası yangın hakkında, Leo. Mariana'ya ne yaptığını biliyor mu?" Ona cevap verme lütfunda bile bulunmadım. Bana ekşi bir sırıtişla bakıyor. "Oh, bilmiyor. Sürpriz oldu."

"Mariana raydan çıkmıştı."

"*Senin* yüzünden."

Başımı salladım. "*Onun* yüzünden, Jake. Ben ortaya çıkmadan çok önce raydan çıkmıştı. Cam'e sahip olmadan çok önce. Ve bunu sen de biliyorsun."

"Başka bir şansı hak etmiyorsun," diye hırlıyor. "Hiçbir şeyi hak etmiyorsun."

"Bana söyleyip duruyorsun. Neden bunun yerine kendine bakmıyorsun, Jake? Belki bir şeyler öğrenirsin." "Bana o babalık testini ver Leo, yoksa yemin ederim beni reddettiğin güne pişman olursun."

Geçerken ona omuz attım. "Ben arayana kadar nefesini tut."

"Gelecek hafta," diye hırlıyor sigarasını fırlatırken. "Gelecek haftaya kadar vaktin var Leo, sonra benim olanı almaya geleceğim."

Sesim alçak ve ölümcül. Söylediğim her kelimedede ciddiyim. "Oğluma, evime, işime ya da Abigail'e yaklaşırsan seni öldürürüm."

Cebinden anahtarlarını çıkarıyor. Polisi arayıp kendi iyiliği için onu tutuklatmalıyım ama yarın yine aynı şeyi yapar.

"*Abigail*," diyor ve ben ağzıma lanet ediyorum. Kendini kamyonetine atıyor ve kontağı çeviriyor. Kendimi eve dönerken lanet olası bir taş ocağına girmesini umarken buluyorum. "Gelecek hafta," diye tekrarlıyor. "Yoksa pişman olursun."

"Uyu da geçsin," dedim ona. "Bir duş al. Mutsuz hayatını düzene sok, Jake."

Yolda durup gidişini izliyorum. Hızla gözden kaybolmadan önce kamyoneti biraz savruldu.

Cep telefonumdan takipçisini arayıp favorilere atıyorum. O listede olması bile mide bulandırıcı. Kendi kamyonuma dönmeden önce Worcester yoluna geri dönmesini bekliyorum.

Ve sabah ilk iş avukatımı aramaya karar verdim.

YİRMİ SEKİZ

Bulutlar hayatıma süzülerek geliyor, artık yağmur taşımak ya da fırtına habercisi olmak için değil, gün batımı gökyüzüme renk katmak için.
Rabindranath Tagore

ABIGAIL

"YİNE ORTAYA ÇIKTI O ZAMAN?" Lauren masama yaslanırken gözleri parlıyor. Aptal rolü yapıyorum, yüzüm olabildiğince vurdumduymaz, ta ki o bana bakana kadar. "*Leo*," diyor. "Ortaya çıktı, değil mi?"

Sırtımama engel olamıyorum. "Bunu sana söyleten ne?"

Açık ofisi işaret ediyor. "Merhaba. Bu sabah tüm binaya ışık saçıyorsun. Bir kızı kahve içerken böyle topallatan tek bir şey vardır."

Yürümek için ne kadar çaba sarf ettiğinin farkında bile değil. Evraklarımı bıraktım. "Tekrar ortaya çıkmış olabilir."

Çok etkileyici arkadaşım ellerini gökyüzüne kaldırıyor. "Halleluiah. Geri geleceğini biliyordum. Adam sana, benim bir gece kulüpten sonra yağlı patates kızartmasına baktığım gibi baktı. İnternette randevulaşmaya ve zayıf ihtimallere şükürler olsun," parmağını kaldırıyor, "ve gerçekten *zayıf* diyorum, eterde gerçek bir seksi bulma ihtimali."

"Sanırım kader bana bir şans verdi." Yanaklarım yanıyor. Hayatın çılgınlığına gülme dürtüsü boğazımda düğümleniyor.

"Şanslı sürtüğ," diyor Kelly toplantı odasına doğru giderken bana doğru seslenerek. "O aygıra bütün gece binerdim.

Yeehaw." Bundan çok şüpheliyim. Bir sonraki hafta belli belirsiz hareket halinde olmak istiyorsa, hayır.

"Sana çiçek getirdi mi?" Lauren soruyor. "Radyo sessizliğinin darbesini yumuşatmak için

çikolata mı?" Başımı sallıyorum. "Nedense onun pek çiçek ve çikolata seven biri olduğunu

sanmıyorum." İç çekiyor. "Öyle olmasına gerek yok. O tamamen karanlık, kaslı ve saf,

ateşli bir erkek eti."

"O kesinlikle bunların hepsi, evet," diye katılıyorum. *Ve sırlar, acı ve gök gürültüsü tadında öpücükler.*

"Perşembe günü Diva'da seninle olacak mı?"

Omuz silkiyorum. "Senin tahminin de

benimki kadar iyi."

Gözlerini deviriyor. "Belki de daha fiziksel aktivitelerinizin yanında biraz iletişim kurmayı denemelisiniz. Adamın telefonu var, değil mi?"

Tenim karıncalanıyor. "Evet. Öyle."

"Öyleyse ara onu. *Sor* ona. Lanet dans ayakkabılarını giymesini ve iyi vakit geçirmek için dışarı çıkmasını *talep* edin." Keşke. Yetersiz bir mazeret bulmaya çalışıyorum. "Biz, şey... her şeyin spontane olmasını tercih ederiz..."

Dahili telefonu onu kendi masasına geri çağırdığında rahatladım. "Ara onu!" veda sözleri.

Sanırım bu tavsiyeyi kaçıracağım. Ortaya çıkarsa memnun olacağım. Diva olsun ya da olmasın.

Rastgele ortaya çıkmasının bazı belirgin dezavantajları var. En önemlisi, onun yararına oldukça harika kıyafetler giyiyorum, sadece saçlarım kafamda yığılmış sade Jane gece kıyafetimdeyken ortaya çıkmasını sağlamak için.

Eğer yüzleşebilseydim onu yaz barbekümüze davet ederdim. Bu şatafatlı olay yüzyılın olayı olarak faturalandırıldı. Etkilemek için giyin ve tüm bu caz.

Tüm bu üzücü olaydan ve beraberinde getirdiği her şeyden dehşete kapıldığımı daha dün gibi hatırlıyorum. Şimdi ise buradaki herkes kadar heyecanlıyım.

Lauren eski balo elbisesini ve bir düğün için aldığı ama hiç gitmediği façasını giyiyor. Kelly geçen kış eski sevgilisinin Noel balosu için aldığı balo elbisesini giyiyor. Yönetim ekibinden Kathleen, tüm hesaplara göre tasarımcı modasına uymuş. Kimseye ön gösterimini bile göstermiyor.

Yeni bir şey giyiyorum.

Eski bir şeyim olmadığına göre, anlaşıldı.

Seçtiğim elbise, ağırbaşlı bir şekilde seksi. Bilek hizasında, pırlanta süslemeli erik saten, rüya gibi oturuyor ve bir sabahlık giyiyormuşum gibi hissettirecek kadar narin.

Leo'nun beni bu filmde göremeyecek olması tam bir rezalet.

İçeri girme ihtimaline karşı her akşam yatarken takmazsam olmaz.

Kendi kendime gülümsüyorum. Belki de gece yarısı nehir yolu boyunca koşmaya başlamalıyım. Yeni havalı hobim olabilir. Telefonumun hala çekmecemde açık olup olmadığını kontrol ediyorum, beni gerçekten yakından takip edip etmediğini merak ediyorum.

Belki bir gün *onu* avlamak için kullanabilirim. Onu bir yerlerde karanlık bir sokağa çekmek için yem olarak kullanabilirim. Bu fikir beni garip bir şekilde ürpertiyor.

Yem, avcıyı tuzağa düşürmek için bir yem kullanıyor. İyi bir twist'i severim.

Üzerine atlayabilirim. Sürpriz unsurunu kullanarak o piçi bir kereliğine yarı çıplak yakalayabilirim. Gülümsemem genişler.

Evet. Bunu

isterim. Bunu çok

isterim.

Onun cüssesini hayal ediyorum. Göğsümdeki ağırlığını. Alnını alnıma bastırdığında içimde nasıl hissettiğini. Ve sonra kıkırdıyorum çünkü hayat güzel.

Hayat gerçekten güzel.

Canavarın üzerine atlamak için bir milyon yıl bile umudum olmasa bile, bunun bir önemi yok.

Onun beni atlamasından gayet memnunum.

* * *

Avukatım babalık davasının hem uzun hem de pahalı olacağını söylüyor. İnce çerçeveli gözlüklerinin üstünden bana en profesyonel bakışını atıyor ve Jake'in blöfünü görmem ve hem enerjisinin hem de parasının tükeneceğine güvenmem gerektiğini söylüyor. Ama o Jake'i benim tanıdığım gibi tanımıyor.

Onun gözlerindeki çaresizliği görmedi.

Mariana ortaya çıkmadan önce Jake'e bu gezegendeki her şey için güvenirdim. Sadece üçümüz olduğumuz zamanlarda - Jake, Serena ve ben - her zaman sıkı fıkı olacağımıza dair sahip olduğum her şey üzerine yemin edebilirdim.

Ne de olsa biz kanız.

İşin, onu evden ve Cameron'dan uzak tutmak için bir taciz etmeme emri konusunda hukuki tavsiye almaya kadar gelmesine şaşırdım. Ama geldi.

Seçeneklerimi ve davamı desteklemek için hangi kanıtları toplamam gerektiğini anlatırken kendimi acımasız hissediyorum. Benim ifademden daha fazlasına ihtiyacı var. Tarihler, saatler, tanıklar gerekiyor. Polis müdahalesi gerekiyor. Daha başlamadan sürecin ağırlığını hissediyorum.

"Kayıt dışı" diyor. "Şimdilik köpeğe bir kemik atsanız daha iyi olmaz mı? Bazı erişim hakları konusunda pazarlık yapmanın bir yolu var mı? Eski iş yerini satmanızı talep ettiğini söylediniz, bu uzlaşma adına düşünebileceğiniz bir şey değil mi? Bu size en azından biraz iyilik ve ihtiyacınız olan kanıtları toplamak için biraz zaman kazandırabilir, değil mi?"

Karşısındaki sandalyede arkama yaslanıyorum ve onun bizden - Jake ve benden - ne kadar farklı olduğunu bir kez daha fark ediyorum. Bir duvar dolusu diploması ve profesyonelce röflelenmiş saçları var. Ne zaman tokalaşmak için elimi uzatsam irkiliyor, bunu yaptığının farkında olmasa bile.

Kısacası, kadının burada neyle uğraştığım hakkında hiçbir fikri yok.

"Jake kemik atmak isteyeceğin türden bir köpek değil," diyorum ona.

Omuz silkiyor. "Bu durumda, yaptığınız şeyi yapmaya devam edin derim. Etkileşimlerinizin kaydını tutmaya başlayın. Babalık testine girmeyi reddet. Cameron'ın doğum belgesinde senin adın yazıyor ve Mariana vefat ettiğinde onun nikâhsız eşiydin. Yasal olarak, şu anda, Cameron inkar edilemez bir şekilde sizin oğlunuz. Aksini kanıtlama sorumluluğu büyük ölçüde kardeşinize ait olacaktır."

Her saniyesinin parasını ödeyecek olsam da zaman ayırdığı için ona teşekkür ediyorum.

Dışarı çıkıp kamyonetime döndüğümde güneş pırıl pırıl parlıyordu. Saati kontrol ettim. Günlük sevkiyatların sonuncusu için geri dönmemi gerektirecek kadar erken. İstemediğim kadar da geç.

En son ne zaman iş saatinde kendime bir öğleden sonra ayırdığımı hatırlamıyorum. Sırtımdaki güneşin sıcaklığı ve torpido gözünden güneş gözlüklerimi çıkarma ihtiyacının birleşimi benim için kararımı veriyor.

Sanayi bölgesinden sola dönmek yerine sağa döndüm.

Camım kısık, müziğim yüksek, kendimi düne göre on yaş daha genç ve çok daha bilge hissederek yamaçtan geri dönüyorum.

Daha da mutlu.

Ve bu sadece güneşten kaynaklanmıyor.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde Serena neredeyse düşüyordu. Pencereden onu görüyorum, Cam'e beni işaret ediyor. Ve oğlum nasıl da gülümsüyor. Gülümsüyor, el sallıyor ve ben o anda onun yazın tadını çıkaran normal bir çocuktan başka bir şey olduğunu unutuyorum.

Belki de ona başka bir şeymiş gibi davranmak başından beri sorun olmuştur.

Yüzme havuzundaki tadilatı bitirmek için mükemmel bir gün. Ayrıca, burada zamanın en az yüzde sekseninde yağmur yağdığı göz önüne alındığında, havuzu kullanabileceğimiz tek piç zamanlardan biri.

Havuz kesinlikle benim değil Mariana'nın hevesiydi ve onu şımartmam için yeterince gerideydi.

Cameron'a sadece bir dakikalığına bakıyorum, sonra hemen orada yapılması gerekenlerle ilgilenmeye başlıyorum. Sonra bu aptal kurulumu en başta neden kabul ettiğimi hatırlıyorum.

Evimiz Malverns'in yamacında yer alıyor. Zemin keskin bir şekilde alçalıyor ve aşağıdaki kasabaya doğru yuvarlanıyor. Havuz, arka verandadan üç basamak aşağıdadır. Evin zemininde yeterli alan açmak için bu şekilde olması gerekiyordu.

şey.

Isıtmalı ama zar zor. Derin ucu ayak parmaklarımın hala yere değmesine yetecek kadar sığ ve ancak doğru dürüst yüzebilecek kadar uzun.

Sonsuzluk tasarımı olması kurtarıcı bir lütf. Mariana'nın kaprislerinden biri daha.

O havuzda kendinizi dünyanın ucundaymış gibi hissedersiniz. Engel yok. İnsan yapımı çıkıntılar yok. Sadece bir çıkıntı ve aşağıdaki tüm lanet manzara.

Mariana eskiden yıldızların arasında oturduğunu söylerdi. Onu orada, ıslak saçları ve elinde bir şampanya kadehiyle çıkıntıya yaslanmış bir şekilde hayal ettiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Sanki uçuyoruz, Leo. Bunu hissedebiliyor musun?

Muşambayı geri çekip sarıyorum. Su güneşte altın gibi parlıyor.

Onu ihtişamlı haliyle görmeyeli uzun zaman olmuştu. Son zamanlarda uzun geceler boyunca üzerinde çalıştığım bakım dışında, o öldüğünden beri kapak bir kez bile çıkarılmadı.

Benim için değil, Cam için de değil.

Tekrar eve bakıyorum ve onu orada, parmaklıkların üzerinden bana bakarken buluyorum. El sallıyorum ve

o da bana el sallıyor. Suyu işaret ediyor ve ben de ona baş parmağımla onay veriyorum.

Bu havuzu ne kadar çok sevdiğini unutmuşum. Hava güzel olduğunda öğleden sonralarını burada su sıçratarak geçirdiğimizi unutmuşum. Olmadığında bile.

Unutmak hissetmekten daha kolay oldu.

Filtrenin iyi çalışıp çalışmadığını kontrol ediyorum ve son bir su kontrolü yapıyorum. Bakımımın karşılığını aldım. Havuz mükemmel bir şekilde kullanılabilir durumda.

Ben havuz dolabından eski şişme oyuncakları çıkarırken Cam oturma odasında zıplıyor. Ben daha şişirmeyi bitirmeden o şişme kaplumbağasına ve kolluklarına uzanıyor.

"Pekala, şampiyon." Gülüyorum. "Babana bir dakika izin ver, olur mu?" Başımı mutfığa doğru eğiyorum. "Git Serena'dan şortunu getirmesini iste."

Kendi havuz kıyafetlerimi ayırmak için yukarı çıkarken Serena'nın mesajını çözmeye çalıştığını duyuyorum.

Havalandırmadan bir şort ve bir havlu çıkarıyorum. Hava üzerimde değişmeye karar vermeden hemen üstümü

değiştiriyorum. Aşağı indiğimde Cam sinirli, Serena iletişim kurmaya çalışırken başını sallıyor.

"Şorta ihtiyacı var," dedim ona. "Yüzmek için." Ve sonra en küçük sezgi eve çarptı. Sert bir şekilde. Sesimi yumuşak tutuyorum. Sakin. Ben bile gerginliği fark etmeyecek kadar sabit. "Ona sorabilirdin, şampiyon. Şimdiye kadar çoktan aşağı inmiş olurduk."

Serena ona çamaşır sepetinden bir çift uzatıyor. Araya girip üstünü değiştirmesine yardım etme isteğime karşı koyuyorum.

Bunu kendi başına yaptığı için onu tebrik etmekten geri duruyorum, dışarı çıkarken her şeyi küçümsüyorum.

Çıplak sırtımda güneşi hissetmeyeli uzun zaman oldu. Yara izlerim gün ışığını görmeyeli uzun zaman oldu. Uzun zamandır ilk defa beni rahatsız etmiyorlar. Cameron'a kolluklarını giydiren ve kaplumbağayı suya atarken gülümsüyorum.

"Gidelim dostum," diyorum ve kendimi sığığa bırakıyorum. Cameron basamakları tek başına çıkarken ben de oldukça mutlu bir şekilde sırtüstü uzanıyorum. Sırtarak kendini suya bırakıyor ve ayaklarını bulana kadar bir saniye kadar sallanıyor.

Yüzebiliyor. Yürümeye başlamadan önce de bu havuzdaydı, biraz zaman geçmiş olsa da.

Bu bilgi, o derinlere doğru sıçrarken sakın davranmamı kolaylaştırıyor. Kaplumbağayı kovalıyor ama kaplumbağa hareket etmeye devam ediyor, her zaman ulaşamayacağı bir yerde.

Geri çekiliyorum. Sıkı duruyorum. Ona kaptırmamak için kendimi dizginliyorum.

Peşinden havuz boyunca kulaç atarken o sessiz kahkahasını atıyor. Ona açık bir yol vermek için yolundan çekiliyorum ve o suda bir şeyler oluyor. Oldukça sıra dışı bir şey.

Belki de daha mutlu zamanların tanındıklığıdır. Belki de her zamanki çekingenliğini unutmasına yetecek kadar dikkatini dağıtan kovalamacanın zorluğudur.

Belki de söyledikleri gibi her şeyin zamanı gelmiştir.

Ama homurdanarak o büyük yeşil kaplumbağayı yakalamaya çalıştığını duyduğumda sinirlerim geriliyor. Şişirilmiş yüzgecine uzanıp sıkıca tutarken ayaklarım yere sağlam basıyor.

Ve onun olduğunda zafer çılgınlıkları atarken kalbim boğazıma düğümleniyor.

Baba gibi, oğul gibi.

"İyi iş, dostum!" Ben sesleniyorum, o da sırtıyor. Sesimi hafif tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Şimdi onu bırak ve tekrar kovala. Bakalım onu ikinci kez yakalayabilecek misin?"

Kendisiyle çok gurur duyuyor oğlum. Mutlu bir şekilde bırakıyor ve kaplumbağanın havuzda sallanarak geri dönüşünü izliyor. Ben de izliyorum, onu kendim yakalama yarışındaymışım gibi davranıyorum ve Cam vites yükseltiyor, zaferi çalacağımı düşündüğü için ayakları bir süvari gibi tekmeliyor.

Geride duruyorum, zorlanıyormuş gibi yapıyorum. "Hadi, şampiyon! Bu iş sende!"

Tekmeliyor, sıçratıyor ve konsantre oluyor - yüzerken yüzündeki o sırtış hâlâ sabit. Ve sonra onu yakalıyor.

Onu havuzun köşesinde yakalar ve ellerini kaplumbağanın şapşal kafasına geçirir. Ve gülüyor. Oğlum gülüyor.

Kalbim o kadar yükseliyor ki, acı veriyor. Boğazımda yutkunamadığım bir yumru var ve az önce bir ses çıkarmış olması çok da önemli değilmiş gibi donuk bir ifade takınıyorum.

"Harika iş!" Ben aradım. "Aferin, Cam. Onu yakaladın." Ve kendini unutuyor.

Sanırım o mutlu anda her şeyi unutuyor. Kaplumbağanın büyük yeşil yüzgeçlerini gösterip yüzüme bakıyor ve sonra konuşuyor.

Tüm dünyamı değiştiren iki basit kelime. "O hızlı."

Gözyaşlarımı görmesin diye üzerime su sıçratıyorum. Yanına giderken su öksürüyormuş ve gülüyormuş gibi yapıyorum.

"Evet, dostum. Kesinlikle öyle. Ama sen daha hızlısın. Balık gibi yüzüyorsun." Duraklıyorum. "Bu oyunu hatırlıyor musun, Cam?"

O biliyor mu bilmiyorum ama ben bildiğimden eminim. Ellerimi düz bir şekilde yüzeye çarptığımda bunu beklemiyordu. Su fişkirirken sıçramayı beklemiyor.

Onu kıkır kıkır güldüren şeyin gerçekten bu anı olduğundan emin değilim ama her halükarda umurumda değil. O da üzerime su sıçratıyor, tekmeliyor ve tokatlıyor, ben de gülüyorum.

Sonra korkuluklarda Serena'yı görüyorum. İşaret edip el sallıyorum ve Cam de el sallıyor.

"Ona bağırırım mı, Cam? Bakalım bizi duyabilecek mi? Yeterince ses çıkarırsak belki o da aşağı iner." Onun adını bağırırken bana katılmasını beklemiyordum.

O bunu yaparken elini ağzına kapatıyor.

Şaşkınlığını görmemesi için onu

döndürüyorum.

Ve Mariana'nın bu aptal, kanlı yüzme havuzunda istediğini elde ettiği için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

YİRMİ DOKUZ

Yaz onun damarlarını ışıkla doldurdu ve kalbi öğlenle yıkandı.
C. Day Lewis

Abigail

CANAVARIM bütün hafta benim için gelmeyecek. Yine de eğleniyorum, barbekü planlıyorum ve Perşembe gecesi Diva's'ta ayaklarım ağrıyana kadar dans ediyorum.

Eve geldiğimde telefonumu sadece bir kez kontrol ediyorum ama kontrol ettiğimde beni bekleyen tek bir mesaj var. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Yakında.

Tek söylediği bu.

Cumartesi sabahı moralim yüksek ve yüzümde bir gülümsemeyle hazırlanıyorum. Sarah'nın yardımıyla saçlarımı bukleler halinde şekillendiriyorum ve güzel yeni elbisemi giyiyorum, sadece bir kez aynaya bakıp beni böyle göremeyeceği için iç geçiriyorum.

Ve sonra giderim.

Oraya vardığımda Lauren ve kızlar çoktan Castle Green'e varmışlardı. Şarap serbestçe akıyor, havada kömür kokusu var ve hava güzel.

Her şey harika.

Jack beni diğer ofisten henüz tanışmadığım insanlarla tanıştırmaktan büyük keyif alıyor. El sıkışıyor, gülümsüyor ve yüzlere isim vermeye çalışıyorum, tanımam gereken ama henüz tanışmadığım müşteriler için kalabalığı tarıyorum.

Salata masasında arka arkaya beşinci kişiye kendimi tanıtırken Lauren kulağıma kıkırdarak "Çalışmayı bırak artık," diyor. "Arkana yaslan, sarhoş ol, eğlen."

"Tam bir tembelsin," diyorum ona ve dilimi çıkarıyorum.

"Hayır," diyor. "*Sen tam bir profesyonelsin.* Geri kalanımızın adını kötüye çıkarıyorsun." İyi bir mizahla beni dürtüyor.

Haklı olduğu bir nokta var. Çılgınca yer değiştirme çabam sırasında tutunduğum pozisyonda bulduğum tüm keyfe rağmen, daha fazla meydan okumanın zamanının geldiğini düşünmeye başlıyorum.

Kendimi hazır hissetmem beni şaşırtıyor. Dizlerimin üzerinden başım dik bir şekilde kalkmış olmam beni şaşırtıyor.

Onun yüzünden.

Bu düşüncüyü ezıyorum.

Sadece onun yüzünden değil.

Lauren, Kelly ve Jack yüzünden. Sarah yüzünden. Divas'taki aptal geceler ve telefon görüşmelerinden zevk almayı öğrenmek yüzünden.

tekrar eve. *Benim*

yüzümden de.

Bir hamburger yerken tenim karıncalanıyor, iki büyük bardak beyazın verdiği sarhoşlukla bu hissi önemsiz bir şeymiş gibi geçiştiriyorum.

Çekiliş masasındaki kalabalığın arasından tanıdık bir siluet gözüme iliştiğinde hayal gördüğüme kendimi ikna ediyorum.

Hayır.

Olamaz.

Ama öyle.

Kelly'nin sesi Lauren'inkinden önce kulağıma feryat ediyor. "Onu getireceğini

söylememiştin!" Kalbim güm güm atmasına rağmen boş boş bakıyorum.

Bandonun yanındaki bir grup müşteriyi işaret ediyor. "İşte. Bak."

Bakana kadar hiçbir şey görmedim.

Ve işte orada. İş yerimdeki barbeküde hayat kadar büyük. Smokin giymesine rağmen buradaki herkesle tamamen zıt görünüyor.

Lanet bir smokin giyiyor.

Sikeyim.

Muhteşem görünüyor.

Muhteşemden de öte.

Mükemmel bir kabus gibi görünüyor. Göz kamaştırıcı güneş altında bile onu hiç

görmediğim kadar karanlık. "Beni bir tüyle bile devirebilirsin," diyor Kelly. "Bu adam çok

lezzetli." "Gerçekten öyle," diyorum ona ve sonra sırtıyorum. "Eşek gibi de asılıyor."

Hamburgerimi bir sehpa üzerinde bırakıp doğruca canavarın kendisine yönelirken ağızları açık bırakıyorum

onları. Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni yarı yolda karşılıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" O daha konuşmadan ben fısıldıyorum.

"Yakında dedim," diyor bana. "Bu çok yakında."

"Ve *bu da* benim iş barbeküm." Gülümsememi gizleyemiyorum. "Teknik olarak sadece çalışanlar, tedarikçiler ve

müşteriler için." Eğilip dudaklarını kulağıma bastırdığında karnım zangır zangır titriyor. Nefesinin sesini

seviyorum.

"Ve teknik olarak ben bir müşteriyim. Bazı dosya dolapları sipariş ettim, kayıtları kontrol

edebilirsin." Benim gözlerim açılıyor, onunki gülüyor.

"Sen müşteri misin?! Office Express'in

mi?!" "Dediğim gibi, kayıtları kontrol

edebilirsiniz."

Çantamdan telefonumu alırken kısık bir kahkaha atıyor. İş giriş bilgilerimi ararken parmaklarım garip bir heyecanla titriyor.

Dosya dolapları... Malvern... son doksan gün...

Birkaç tıklama alıyorum. Tanıdığım isimler. Bugün gördüğüm birkaç

müşteri. Ve sonra o.

Biliyorum.

Scott Brothers Lojistik. Enigma İş Parkı, Malvern. Sipariş detaylarını arıyorum. *Leo Scott. Genel Müdür.*

Hayır. Lanet olsun.

Olamaz. Ağzım açık

kaldı.

"O gece..." Ben başlıyorum ve o sırtıyor.

"Sana ayakkabılarından birini bir kamyonun altında bulduğumu söyledim. Benim kamyonum olduğu gerçeğini atladım. Bu küçük detayı kendime saklayacağımı düşündüm."

"Aramaya geldim..."

"Ve sen beni buldun. Sadece bilmiyordun. Tam oradaydım, otoparka dönerken yanından geçtim." "Ve sen de beni takip ettin," diye bitiriyorum.

"Evet," diyor. "Ve hepsi ortaya çıktığında parçaların birbirine nasıl da sıkı sıkıya

oturduğunu." "Bu senin binandı..." Fısıldıyorum. "Beni kendi binandan yakaladın."

"Sonra da güvenlik kayıtlarını sildim. O görüntüleri izlemekten keyif aldığımı

söyleyebilirim." Şarap başımı döndürdü. Bacaklarım jöle gibi oldu. "Leo Scott."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve elini uzatıyor. Elini tutmak çok saçma geliyor ama tutuyorum. Mürekkepli parmaklarına bakıyorum. Benzin istasyonunun tezgahında tanıdığım gül. "Artık bazı sırlarımı biliyorsun." Sırtıyor.

"Canavarı gerçekten tanımak nasıl bir duygu?"

"Bu iyi bir başlangıç." Gülümsüyorum. "Ortaya çıkan gizemden hoşlanıyorum."

"Bakalım resmin devamını gördüğünde hâlâ böyle hissedecek misin? Bu arada inanılmaz görünüyorsun," diyor ve yanaklarım yanıyor. "O elbiseyi daha sonra üzerinden çıkarmak utanç verici olacak."

Klitorisim o kadar sert karıncalanıyor ki

kalçalarımı sıkıyorum. "Sen de inanılmaz

görünüyorsun."

"Parlatabilirim," diyor ve sonra sesini alçaltıyor. Gözleri karanlık ve tehlikeli, kaşları ağır. "Bu akşam grup bittiğinde gideceksin. Beni aramayacaksın. Arkadaşlarınla vedalaşacaksın ve mazeretlerini söyleyeceksin. Katedral yolundan ayrılacak ve eski köprüye gideceksiniz."

Bunu saklayamayacak kadar azmış durumdayım. Konuşurken sesim bile damlıyor "Peki o zamana kadar?"

Eli elime kayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ve o zamana kadar beni herkesle tanıştıracaksın. O zamana kadar bir yaz barbeküsündeki sıradan insanlar gibi sıradan bir şekilde eğleniriz."

"Peki seni ne olarak tanıtayım?" Gözlerine bakmaya cesaret edemeyerek soruyorum. "Müşteri olarak mı, yoksa..."

Elini belime dolayıp beni sıkıca çektiğinde sesim kesiliyor. Avuçları satenden sıcaktı. Beni karıncalandıracak kadar sıcak.

Bir sürü göz üzerimde. *Bizim üzerimizde.*

Yanımdaki uğursuz görünümlü iş adamı hakkında çok fazla fısıltı, dedikodu ve sohbet var.

Ve ben buna bayılıyorum.

Sergilenmekten hiç onun yanında olduğum kadar mutlu

olmamıştım. "Sanırım *ya da* ile gidiyoruz, değil mi?" diyor.

Phoenix

Onu böyle görmeye bayılıyorum.

O kendi elementinde ve bunun farkında bile değil. Etkinlikte doğal bir şekilde çalışıyor. Benim elim onun elinin içindeyken tanıştırma yaparken nazık ve neşeli.

Onun yanında olduğum kadar halka açık bir yerde olmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Elbisesi mükemmel bir saten. Saçları hindistan cevizi kokuyor ve saatlerce şekillendirilmiş. Yağlı bir hamburgerden sonra bile makyajı kusursuz.

Ve o benim.

Aramızda hâlâ tozunu almamız gereken bir sürü sır olsa da, o benim. Öyle kalmasını istiyorum.

Bir yılı aşkın süredir hem Cam'den hem de işten uzakta geçirdiğim ilk Cumartesi günü. Normal şartlar altında burada olmazdım, iş hala istikrarsız bir şekilde devam ederken ve Cam'in konuşması en iyi ihtimalle kesintiliyken olmazdım.

Ama bunlar normal koşullar değil.

Onu bu şekilde görmek

zorundaydım.

Kendi sahasında parıldamasını izlemek için burada

olmalıydım. Daha sonra ona benimkinin ışıltısını

göstermek için sabırsızlanıyorum.

Grup çalmaya başladığında ve akşam yaklaştığında gerginleşiyor. Sahnede toplandığımızda yanıma sıkıca yapışmış durumda. Benim elim onun kalçasında, onunki de üstte, başını ritme uydururken parmakları benimkilerin arasından geçiyor.

Onları izliyor olmalıydım ama onu izliyorum.

Şarkı listesi bir asır sürüyor. Grup bitmeden çok önce sikim onun için zonkluyordu.

Şarkı aralarında onu önüme çekiyorum ve kalabalık sahnedeki müzisyenleri alkışlarken kışına yaslanıyorum.

Bana doğru uzandığında nefesinin hızlandığını hissediyorum.

"*Yakında*," diye hatırlatıyorum ve o da başını sallıyor. Başını omzuma yaslıyor ve kalçalarını ritme göre sallıyor.

Onu bir sehpa masasının arkasına sürüklememek ve çılgınlıklarını müzikten duyana kadar onu sikmemek için tüm

kısıtlamalarımı kullanıyorum. Ondan uzaklaşıp çıkışımı yaptığında taşaklarımdaki ağrıyla irkiliyorum.

Akşam güneşinin son ışıklarına doğru geri çekilirken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Kamyonum otoparkta bekliyor. Önceden planladığım rotayı izleyerek eski köprünün aşağısında kısa süreli bir boşluğa çekiyorum.

Dışarı çıktım ve iki binanın arasına yerleştim, yolu görmüyorum ve son dakikaya kadar onun gideceği yönden görünmüyorum.

Hiçbir ipucu olmadan yanımdan geçip gidecek, buna

güveniyorum. Ve öyle de yapıyor.

Topuklarının bana doğru geldiğini duyduğumda sadece yirmi dakikadır bekliyordum. Köşeyi dönüp sokağın aşağısına doğru ilerlemeye başladığında ona hazırdım.

Onu yakaladığımda ciyaklayacak zamanı bile olmadı. Onu doğruca arka koltuğuma koymadan önce bacakları zar zor sallanıyor.

Kapıyı kapatmadan önce "Soru sormak yok," diye çıktım. "Bana nereye gittiğimizi sorarsan canını yakarım, anladın mı?" Bana başını sallarken gözleri kocaman açılmıştı.

Kapıyı çarpıp sürücü koltuğuna atladım. Worcester yoluna çıkarken hız sınırını zorluyorum, arka koltukta benim güzel küçük yem parçam var.

"Bana bakma lan," diye hırlıyorum dikiz aynasında bakışlarını yakaladığımda. Tekrar koltuğa çöküyor. "Dışarıya da bakma. Nereye gideceğimizi söylersem oraya gideceksin ve ağzını kapalı tutacaksın."

Acaba hala benden korkuyor mu? Acaba hala geceleri onun canavarı olacak kadar kötü müyüm?

Öyle olmasını sağlayacağım.

Güneş ışığı azalmaya başlayana kadar manzaralı bir yoldan gidiyorum. Evimin önüne geldiğinde hava iyice kararmıştı. Ona burada yaşadığıma dair hiçbir işaret vermiyorum, sadece onu arka koltuktan sürüklüyorum ve sıkıca tutuyorum.

Yolu geçip işarete doğru ilerlerken titriyor. Tepeye ulaştığımızda nefesi kesiliyor ama ben yine de onu ileriye doğru itmeye devam ediyorum.

Siyah kuğum, görebildiği anda aşağıdaki manzaraya merakla bakıyor. Uykulu bir kasabanın parıldayan ışıklarına hayranlıkla bakmak için kıyıya yaklaşıyor.

Karnımdaki canavar yanmasaydı bir süre daha onlara hayran olmasına izin verirdim.

Sesim kesilince irkildi. Omzunun üzerinden geriye bakarken gözleri vahşi ve geniş. "Kaç," diye bağıriyorum. "Şimdi."

Nefesini içine çeker ve bir soru bile sormadan topuklarının üzerinde uzaklaşır.

Çılgınca ama yavaş, eteği elinde, engebeli zeminde koşturarak mesafe açmaya çalışıyor. Bekliyorum.

İyi bir başlangıç yapana kadar izle. Ta ki önündeki patikada uzaklaşana ve güneş nihayet ufkun altına dalmayı düşünene kadar.

Ve sonra canavarı serbest bıraktım.

OTUZ

İnsanlar ve dağlar bir araya geldiğinde büyük işler başarılır.
William Blake

ABIGAIL

O çılgın vahşi heyecan. Korku içime işliyor. Çırpınışlar, titremeler ve o güzel adrenalin patlaması. Hepsini hissediyorum.

Burası rüzgarlı. O kadar karanlık ki, önümde karanlıkta çırpınan ellerimi zar zor görebiliyorum.

İleride bir şey yok. Sadece açık arazi. Topuklarımın altında çalı çırpı ve aşağıda parıldayan tüm dünya, o kadar çarpıcı ki, eğer biraz boş zamanım olsaydı nefesimi keserdi.

Koşamıyorum. Tek yapabildiğim tökezleyerek yürümek. Nereye gittiğim ya da ne kadar arkamda olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ayak seslerini dinliyorum ama tek duyabildiğim rüzgâr.

Şarap hala kanımda. Saçlarım kamçılansa ve elbisemin altında meme uçlarım sızlasa da üşümüyorum.

Topuklarım aniden sert bir zemine çarptı. Bir çeşit patika. Grenli ve çakıllı. Kontrol etmek için dönüyorum, ayağımla etrafıma vuruyorum ama bir anda yönümü kaybediyorum. Dünyanın tepesindeyim ve buraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yok. Yönümü bulmaya çalışıyorum ama bu beni bir çalılığa götürüyor. Telli dallar elbisemin üzerinden bacaklarımı tırmalıyor. Geri çekilip başka bir yol deniyorum ama kendimi daha fazla çalılığın içinde buluyorum.

Kalbim bir vites daha atıyor, yaklaşıyor olması gerektiğini biliyorum. Dikkatle dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Belki de onu kaybettim.

Hangisinin daha korkunç olduğunu bilmiyorum - karanlıkta bana çarpma düşüncesi mi yoksa gece boyunca kaybolma düşüncesi mi?

Uzattığım elime çalı çırpı batınca lanet ediyorum, topuğum yumuşak toprağa batınca tekrar lanet ediyorum.

Sikeyim.

Dehşet içindeyken bile gülüyorum. Adrenalin nabızı atarken bile ruhum özgürce yükseliyor.

Daha derine iniyorum, kendimi zorluyorum, çalıların arasından tökezleyerek çıkıyorum ve açık çimlere geri dönüyorum. Bakışlarımı uzaktaki bir dizi ışığa sabitliyorum ve onları odağımı korumak için kullanıyorum. Yavaş ve istikrarlı adımlar. Amaçlı hareket ediyorum. Devam ve devam.

Ve sonra yıldızları görüyorum.

Kolaylıkla aşağıdaki ışıklar kadar parlaklar. Bütün

bir parlaklık panoraması. Hepsi benim için.

Duruyorum.

Nefes

alıyorum.

Evrene bak.

Beni ısıracak kadar yaklaşıp kadar arkamdaki canavarı hissetmiyorum.

Hissettiğim ilk şey ağzı oluyor, sıcak dudakları ve acımasız dişleri çıplak omzumda.

Canım acırken gülümsüyorum. Elbisemi yakasından yırtıp açarken parmaklarım saçlarında. Sütyenimi açıp bir kenara fırlattığında göğüslerim soğuktan diken diken oluyor.

Parmaklarının bir fırçası ve elbisem yere düşüyor. Mahvoldu.

Umurumda değil.

Başımı geriye çekerken inliyorum. Çenemi kemirirken ciyaklıyorum. Soğuk tenimi sertçe kavırıyor. Açık ağzıma sert öpücükler konduruyor.

Onu her şey için seviyorum.

Bunu yapmadan önce külotumu yırtacağını biliyorum. Elleri karnımdan aşağı kayarken bacaklarımı açıyorum.

Beni aralayıp parmaklarını teker teker içeri soktuğunda iyice açıldım. Başparmağı sertçe bastırıp daireler çizmeden önce klitorisim soğuğa karşı zonklıyor.

Denge için kolumu boynuna doladım. Daha fazlası için elinin üzerinde

sallanıyorum. "Benim için gel," diye homurdanıyor. "Adımı yıldızlara

haykır." "Daha fazla," diye homurdanıyorum. "Bana daha fazlasını ver."

"Senin amcığın açgözlü küçük bir sürtük," diyor ve beni tekrar öpüyor.

Ben açgözlü küçük bir sürtüğüm. Parmaklarım ona bunu

söylüyor. Daha fazla.

Daha

fazlasını

istiyorum.

Bir streç.

Yanık.

"Becer beni," diye inliyorum. "Lütfen."

Çırlıçıplak ve rüzgârla savrulmuş, tüyleri diken diken olmuş bir haldeyim, canavarım mürekkepli parmaklarını mafsalları

derinliğinde daldırırken gökyüzüne sırtıyorum. Ona dayanabileceğimi biliyorum. Bedenim acı için haykırıyor.

Parmaklarını serbest bıraktığında kalçalarım kendi ıslaklığımla ısınıyor. Karnıma inip beni kollarına aldığı da ıslaklar.

Beni taşıırken topuklarımı zor tutuyorum. Karanlıkta nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok ama sıkı sıkı tutunuyorum ve her kesik kesik nefesin tadını çıkarıyorum.

"Adımı haykıracaksın," diye fısıldıyor ve ben bunu biliyorum. Bir

adım atıyor. Ayakları sert zemine çarpıyor.

Beni bıraktığında kıcıımı bekleyen soğuk bir çıkıntı var.

Ellerim keşfetmek için geriye uzanırken bana "Burası tepelerin en yüksek noktası" diyor. Dairesel bir

kaide. Mantıklı, bu bir tür anıt.

Ayaklarım kenarda sallanıyor. Kasıkları öne doğru hareket ediyor ve onu takım elbisesinin içinden hissediyorum.

Mükemmel yükseklik.

Nefesi dudaklarımda. Parmakları kemerinde.

Ruhum onun ellerinde.

İçgüdüsel olarak bacaklarım beline dolanıyor. Saçlarım savrulurken kendimi kollarımın üzerinde yukarı kaldırıyorum. Aletini yarığıma sürüyor ve beni üzerine çekiyor.

Beni kazığa oturtan kendi ağırlığım.

Sikeyim.

"Sakin ol," diye homurdanıyor ama kollarım arkamda zorlanırken ve bacaklarım kavramak için mücadele ederken sakın olmak mümkün değil. Umurumda değil.

Üç halter birden içeri girdi. Ben inliyorum, o da inliyor.

Sırtım ağrıya bile eğiliyor. O küfrederken bile amım onu bütünüyle yutuyor. "*Siktir*," diye homurdanıyor. "Yırtılacaksın amına koyayım."

"Yavaş," diye tıslıyorum ve kalçalarımı sallıyorum.

Kolları benimkilerin altına kayıyor. Beni kendine çekiyor ve ağırlığımı alıyor.

Kıçım anıtın kenarında güvende değil. Beni bir bez bebek gibi zıplatırken, çıkıntıları klitorisimin arkasında ilahi bir his uyandırıyor. Yavaş değil. Sabit değil.

Sadece benim kaygan amım ve içimde çarpan çelik çivili canavar var. Sadece onun açık ağzı ve kulaklarımdaki rüzgâr var.

"Lanet olası adımı haykır," diye

homurdanıyor. Kendi adımı zar zor

hatırlıyorum.

Daha sert itiyor. Ben haykırana kadar beni geriye doğru büküyor.

Şurada.

Oh, lanet olsun. *İşte.*

"Sik beni!" İnliyorum. "Sik beni, Leo!"

Dişleri protesto için yanağımı ısırtıyor. "Daha

yüksek sesle." "SIK BENİ!"

"Lanet olası adımı haykır!" diye tıslıyor ve ben

gölümsüyorum. "S.KTİR, LEO! SİKTİR BENİ!"

"Aferin kızıma," diye tıslıyor.

"YAP! SIK BENİ LEO! BENİ AL!"

Ve oh lanet olsun, lanet olası uçurumun kenarındayım, kıvranıyorum, kıvranıyorum ve nefes almak için yutkunuyorum.

Amım bir hafta boyunca ağlayacak kadar hırpalanmış hissediyor. Gömleğinin içinden karnına sürünürken klitorisim sertçe şişiyor.

"Amını mahvedeceğim, Abigail," diyor bana. "Vücudun beni kaldırmayı öğrenecek. Çiğ sikim için yalvaracaksın." Bu umuda gülümsüyorum.

Bu beni kendimden geçirmeye yetti. İticiliği çıldırtıcı bir hal aldıkça ona geri dönüyorum. Beni doldururken takım elbisesinin ceketine doğru inliyorum, o içime boşalırken ben de onun her yerine boşalıyorum.

İşim bittiğinde rüzgârın ısırığını tenimde çok daha sert hissediyorum. Beni kıçımın üzerine bırakırken nefeslerinin benimkilere karşı ne kadar sert olduğunu hissediyorum.

Aletini itiyor ve hala tertemiz, benim taşaksız çıplaklığıma karşılık smokin giyiyor.

Elbisemin kalıntılarının nerede olduğunu hayal bile edemiyorum. Yarın yürüyüşe çıktıklarında sutyenimin birinin şanslı bulgusu olacağını çok iyi biliyorum.

"Çok güzelsin," diye nefes alıyor. "Canım yandığında bu kadar güzel olmana

bayılıyorum." Teşekkürler kafamda bile aptalca geliyor, bu yüzden tek kelime etmiyorum.

Takım elbise ceketini omuzlarından silkiyor ve benimkinin üzerine örtüyor. Etrafımda sıkıca çekiyorum ve belindeki tutuşumu gevşetiyorum. Ayaklarımın üzerine düşüyorum ve o da düğmelerimi ilikliyor. "Bu iş görür," diyor ve ben başımı sallıyorum. Umurumda değil.

Onun ceketinin içinde olmayı seviyorum.

Gömleğinin beyazı ay ışığında daha kolay görülüyor. Elim onun elindeyken onu takip etmek çok kolay.

Tepe yolunun dikliğine ulaştığımızda beni aşağıya taşıyor, amım her tarafına sızarken beni sıkıca tutuyor.

Damladığını hissediyorum.

Umursuyor gibi görünmüyor.

Yola geri döndüğümüzde sokak lambaları hoş bir manzara oluşturuyor. Buradan sonrasını tek başıma yapabilirim, sallanan bacaklarım beni caddenin karşısındaki kamyonu kadar taşıyabilir.

Etrafıma bakıyorum. Burada evler büyük, tepenin hemen kenarına tünemişler.

Hayat belirtisi yok. Kimse burada ne yaptığımızı sormuyor, gecenin bir yarısı birilerinin ön bahçesinin yanına rastgele park etmişiz.

Ceketinin cebinden anahtarlarını çıkarırken parmakları mememi sıyrıyor. Bir Mahalle Nöbeti tabelasının tam önündeyiz ama bizi izleyen kimse yok. Kamyonetinin alarmı yanıp sönerken bir perde bile kıpırdamıyor.

Emin adımlarla. O kadar emin

adımlarla yürüyordu ki. Beni

nerede bulacağını biliyordu.

Ve beni nerede becereceğini.

Burayı biliyor.

Tıpkı sonuncusunu bildiği gibi.

Sezginin en küçük parıltısı, daha fazlası değil. Çılgınca ama yine de devam ediyorum.

"Burada yaşıyorsun..."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Pardon?"

Elimle yolu gösteriyorum. "Burada yaşıyorsun. Burası

senin sokağın." Duraklıyor. Bekliyor.

"Haklıyım, değil mi? Burası senin sokağın mı?" Olduğum yerde dönüyorum. "Yakın olmalıyız. Yakın mıyız?"

Gözlerimi biraz aşağıdaki uzun ve eski bir yere dikiyorum. Belki de o. Ya da karşıdaki kırmızı tuğlalı yere, sanırım. Beni

kokudan uzak tutacak kadar uzakta.

Ama hayır.

Pis pis gülümsüyor. Kamyonun arkasından yanımızdaki evi işaret ediyor.

"Yakın olmaktan çok daha fazlasıyız, Abigail. Yolumun üstünde duruyorsun."

OTUZ BİR

Acılardan en güçlü ruhlar ortaya çıkmıştır; en büyük karakterler yaralarla dağlanmıştır.
Halil Cibran

ABIGAIL

Önümüzde duran mülke şaşkın şaşkın baktım. "Bu sizin mi?"

Başını sallıyor. "Evim güzel evim."

Mekan muhteşem - büyük pencereleri ve kemerli bir ön kapısı olan dönem tuğlası. Çalılar kapıya giden yolu kaplıyor. Pencere camı vitray gibi görünüyor ama bu ışıpta tam olarak emin olamıyorum.

"Bu çok güzel."

"Öyle," diye kabul ediyor. Kamyonun yanında duruyor, gözleri her zamanki gibi

karanlık, çenesi gergin. Gerginlik yayıyor. Sinirlerimi geriyor.

"Gitmeliyiz," diye teklif ediyorum ama o bir adım öne çıkıyor.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Elimi tuttu. Sıkıca kavradı.

Sessizce takip ediyorum, yaşadığımız an her neyse onu bozmaktan korkuyorum. İnşaatlar devam ediyor ve ben onların durmasını istemiyorum. Canavarın arkasındaki adamı tanımak, gözlerinin arkasındaki gölgelere bakmak ve oradaki sırları ortaya çıkarmak istiyorum.

Evin yan tarafına doğru ilerliyor, bir kapının kilidini açıyor ve içeri giriyor. Heyecanlandım. Gerginim. Her adımda kalbim çarpıyor. Duvardaki bir düğmeye basıyor ve her yer gözümün önünde canlanıyor.

Nefes bile alamıyorum.

Ferforje korkulukların üzerinden bakan bir balkon çıkıntısındayız. Manzara nefes kesici, tıpkı tepelerde olduğu gibi. Ancak bu kez aşağıda katmanlı bir kat var ve bu katta bir yüzme havuzu var. Altın rengi aydınlatmalarla süslenmiş. Su nefes alıyormuş gibi parlıyor.

"Vay canına," diyorum.

"Sadece... vay be..." Tek kelime etmiyor.

"Bunların hepsi senin mi?"

"Birkaç yıl önce taktırmıştım."

"İnanılmaz bir şey." Gülümsememi engelleyemiyorum, karanlıkta yüzmek istememe engel olamıyorum. O da bunu biliyor. "Misafirim ol," diyor ve merdivenleri işaret ediyor.

Aşağı inerken korkulukları sıkıca kavradım. "Çıplak yüzmek mi? Çıplak yüzmemi mi istiyorsun?" Arkamdan sırttığını biliyorum. "Tabii ceketimin içinde yüzmek istemiyorsan."

"Belki de kıyafetlerimi yırtmayı bırakmalısın." Gülüyorum.

"Öyle bir şey olmayacak."

Oh, nasıl da gülümsüyorum.

Atlamadan önce etrafa bakıyorum. Çok yukarıdaki komşu evin ışığı yanıyor ama başka bir yaşam belirtisi yok. "Bana katılıyor musun?" Ceketini omuzlarımdan sıyrırken soruyorum. Ceketini parmaklıklara asarken sırtıyor.

"Bu gece
olmaz."

Kalbim

sıkışıyor.

Yapmak

zorunda.

Havuzun uzak tarafında hiçbir engel yok, sadece hiçbir şeye doğru düz bir çıkıntı var. Düşüşe kadar yüzdüğümü ve ay ışığıyla aydınlanmış dünyaya baktığımı hayal ediyorum.

"Hadi ama," diye itiraz ediyorum ve o da sırtıyor.

"Seni kendim suya atmadan önce o güzel kışını suya sok." "Bu
bir tehdit mi?"

"Bir söz."

Elektrikli bir an, o gölgelerden bakarken ben onun arka bahçesinde çırılçıplak, tüm dünyaya açık bir haldeyim. Ve sonra hareket etti. Hızlıca.

Ben kaçamadan beni kaldırıyor. Eli her zamanki gibi ağzımı kapatıyor ama bu sefer kolay lokma değilim. Bir çırpıda topuklarımı tekmeliyorum, kollarım onu tutmak için omuzlarına dolanıyor.

Havuzun kenarına ulaştığı mükemmel anı seçiyorum. Ayaklarım bacaklarına takılıyor ve tutunuyorum. O beni düşürürken bırakmıyorum. Denge için savaşıırken, kenarda sallanırken bırakmıyorum.

Lütfen, Tanrım.

İşe yarıyor.

Canavarı devirirken ruhum hava yumrukları atıyor. Sürpriz benim tek gerçek avantajımdı. Bir daha yanımda olacağından şüpheliyim. Ama sorun değil.

Sorun değil, çünkü ben o güzel suya sertçe dalarken, o da hemen arkamdan düşüyor.

Son saniyede kendini toparlıyor ve suya düşmeden önce kendini çıkıntıda yakalamayı başarıyor. Eğer benim ıslak bedenimi onunkine doğru fırlatmamı ve kollarımı boynuna dolamamı sağlayan fevri bir cesaret anı olmasaydı, kendini hemen geri çekecekti.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Benimle ol."

Göğüslerim göğsüne yapışıyor ve gömleğini baştan aşağı ıslatıyor. Saçma sapan bir şekilde yırtık pırtık, kasları hem benim hem de onun ağırlığını desteklerken öğretili.

Kendini yavaşça indiriyor. Dikkatlice. İtiraz edemedi ağızını onunkine

dayadım. Ayakları dibe değdiğinde o da beni öpüyor.

Bu sefer engellenmeyeceğim. Cesaretim sınır tanımıyor. Parmaklarım gömleğinin düğmelerinde şimşek gibi çakıyor, çıplak tenini avlıyor. Papyonunu çözüyorum ve ellerim zaferle çıplak göğsüne kayıyor.

Öpücüğü bir gülümsemeyle kesiyorum. Ona bakabilecek kadar uzaklaşıyorum.

Göğüs kaslarından boğazına kadar mürekkeplenmiş. Saf parlaklığın tek renkli bir görüntüsü. Çenem düştü.

Hiç bu kadar yontulmuş birini görmemiştim. Hiç onda görüldüğü kadar mükemmel sert et

çıkıntıları görmemiştim. "İnanılmazsın..." Fısıldıyorum ama yüz ifadesi asık.

Kendini havuzdan hiçbir yere çıkmayan çıkıntıya doğru itiyor ve burada çok yanlış bir şeyler var. Nefesimi kesecek kadar yanlış.

Hayatımda gördüğüm en güzel manzaraya bakıyorum. Gördüğüm en güzel *adam*, ay ışığında solgun, su parıldarken en görkemli haliyle soyunmuş. Dünya yok olurken arkasında yıldızlarla dolu bir evren var.

Ama her şey yanlış geliyor.

Çok yanlış hissediyor.

Geride duruyorum, saçlarım etrafımda dalgalanana kadar kendimi suya bırakıyorum. Karşı karşıya olduğu şeytanlarla gürleşmesini bekliyorum, diğer taraftan çıkması ve hala beni tanımak istemesi için dua ediyorum.

Şu anda o kadar emin

değilim. Hiçbir şeyden

emin değilim. İşkence

görmüş gibi görünüyor.

Kırılmış.

Kabuslarımda gördüklerimden daha kötü şeytanlar tarafından

lanetlenmiştim. İnternetteki ilk konuşmamızı hatırlıyorum. Çok

uzun zaman önceymiş gibi geliyor. *Zor sevdim. Daha çok*

kaybettim.

O da benim gibi.

Soru havada uçuşuyor, tıpkı o zamanlar olduğu gibi. Ucuza yatmak isteyen aptallar arasında gelen kutuma düşen aynı soru.

Benim de ona sorduğum soru. Hiç

cevaplamadığı bir soru. *Sırlar.*

Seğirmelerini duyabiliyorum.

Nefes alıyorum. Cesaretimin kalan son kırıntısını da topluyorum.

Ve sonra ona soruyorum, nefesim ay ışığında ancak bir fısıltıdan öteye

geçmiyor. "Sana ne oldu?"

* * *

Phoenix

"Zor sevdim. Daha çok kaybettim."

Sözlerim anlık. Cevabım bok gibi belirsiz.

Kapağı açıyorum ve sırları çarpık yüzlerine bakıyorum, hangisini önce çıkaracağımı bilemiyorum. Kendini bu kadar

uzakta hissetmesinden, bana bakarken gözlerinin bu kadar üzgün olmasından nefret ediyorum.

Nefesim daralıyor. Bana ait olduğundan bile emin olmadığım günahlar için bir itirafın eşliğindeymişim gibi hissediyorum.

"Ben ve kardeşim Jake'in bir nakliye şirketimiz vardı." Başladım, sonra kendimi düzelttim. "Nakliye şirketimiz *vardı*. Mariana bir anda ortaya çıktı. Kırsalda sırt çantasıyla dolaşıyordu. Vahşi. Aradığından emin olmadığı bir şeyi arıyordu. Bizi buldu."

Onun gözlerine

bakıyorum. "O

beni buldu."

Abigail başını sallıyor. Tekmelerle ilerlerken su dalgalanıyor. Kısa bir mesafe ötedeki çıkıntıya dayanıyor. Sanki kilometrelerce.

"Kaybettiğin kişi o mu?" diye soruyor.

"Onu gitmeden çok önce kaybettim," diye itiraf ediyorum. "Bir yatağı sevgili olarak paylaşan düşmanlardık. Sonunda beni becermek mi yoksa öldürmek mi istediğinden emin olamadım. Muhtemelen ikisi de."

Gülümsüyor. "Çalkantılı o zaman."

"Bir kasırgaya binmek gibiydi. Lanet bir kaosun beyaz mafsallı

yolculuğu." "Ama oldukça sıkı tutundun?"

"Sonuna kadar"

diyorum. "Seni terk

mi etti?"

"Bir formda." Bir nefes daha alıyorum. "Bir yıldan biraz fazla bir süre önce

vefat etti." "Çok üzgünüm," diyor ve gerçekten de öyle. Mahcup

görünüyor.

"Vefat etmek bunun için doğru terim değil," diye açıklıyorum. "Vefat etmek nazik bir ifade. Yumuşak. Suyun altında kaymak gibi. Uykuya dalmak ve asla uyanmamak gibi. Mariana'ya olanlar nazik değildi." Çığlıkları kulaklarımda çınlıyor. Yumruklarım suyun altında sıkılı. "Depoda bir yangın çıktı. Huddersfield'daki bir müşterimiz için kimyasal madde depoluyorduk, Dover'a götürmek üzere bir yığın kimyasal madde hazırlamıştık. Hepsi havaya uçtu. Tam bir cehennemdi. O kadar şiddetliydi ki fiskiyeler bile tutamadı."

Ne söylemek üzere olduğumu anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Mariana oradaydı. Jake de öyle." Nefesim daralıyor. "Ben oraya vardığımda orası çoktan yanmaya başlamıştı. Bir patlama olduğunu söylüyorlar. Çatıyı uçurmuş. Bir alev tünelinin içine girmek gibiydi." Başımın üstünü işaret ediyorum, onları tam orada görüyorum, ısı tenimde. "Tavanı yaladılar, canlıymış gibi hareket ettiler, bir alev örtüsü. Sıcaklık..." Nefes alıyorum. "Jake yükleme bölümünde olmalıydı. İlk patlama onu uçurdu. Yere düştüğünde kafası betona çarptı. Ona ulaştığımda bilinci yerinde değildi. Ayakları alev alırken onu sürükleyerek dışarı çıkardım." Avuçlarımı kaldırdım. "O alevleri çıplak ellerimle söndürdüm. Ayakkabıları eriyordu. Topuklarındaki derinin çoğunu kaybetmişti."

Ben devam ederken o başını sallıyor.

"Yol boyunca bana bağırp durdu. Önce Mariana'yı almam için yalvarıyordu." Sesim kesildi. "Ama o benim kardeşim... Yapamazdım..."

"Onu kurtardın," diye fısıldıyor.

"Eğer öyle diyebilirsen." Başımı salladım. "Oraya geri döndüğümde her yer havaya uçmuştu. Patlama dükkâna açılan kapıyı kapatmış olmalı. Diğer çıkışlar yanıyordu. O içerideydi..."

Nefesinin kesildiğini duydum.

"O kapının hemen diğer tarafındaydı ve çok korkmuştu." Gözlerimi kapattım. "Ona ulaşacağımı söyledim. Ona ulaşacağıma söz verdim. Raflarımız vardı, tavana kadar uzanan devasa çelik teçhizatlar. Davullar patladığında bölmelerden biri düştü ve

kapıyı kapattı. Hareket ettiremedi. Deneyemedi bile. Dokunmak için çok sıcak olduğunu söyledi. Her şey dokunulamayacak kadar sıcaktı."

Hiç düşünmeden omzumu işaret ediyorum. "Kapı ağırdı, ocak gibi yanıyordu. Elimden gelen her şeyle ittim. Yine de bir santimden fazla açamadım. Ona geri dönmesini, kaçmasını söyledim ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Bütün lanet

Dünya etrafında yanıyordu ve ben o kapıdan geçemiyordum, lanet olası hayatım boyunca. Derim..." Bir dakika duruyorum. Uzun bir an. "Hâlâ kokusunu alabiliyorum. Hâlâ çığlıklarını duyuyorum." İçim çalkalanıyor. "Bana söylediği son şeyi biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Orada ölmesine izin vermemem için bana yalvardı. Yanmak istemediğini

haykırdı." Abigail gözlerindeki yaşları silerken başka tarafa bakmak zorunda

kalıyorum.

Hatıralarım canlandıkça kalbim bir kez daha parçalanıyor. "Çok korkmuştum. Ben de korkuyordum. Onu bırakmayacağıma söz verdim. Ona ulaşacağıma yemin ettim. Ona dayanmasını, geleceğimi söyledim."

Geri kalanını bitirirken gökyüzüne bakıyorum.

"İkinci patlamada duvar yıkıldı. Son hatırladığım bu. Dışarı çıkana kadar kendime gelemedim. Yanıp sönen sirenler gözlerimi acıtıyordu. Boğazımı." Parmaklarımı nefes boruma dayadım. "Nefes almak bile çok acıtıyordu ve onun için çığlık atıyordum, onlar beni tutarken bile oraya geri dönmek için savaşıyordum."

"Onu dışarı çıkaramadılar," diyor ve bu bir soru değil.

Başımı sallıyorum. "Bunun hissettiği son şey olduğunu söylüyorlar. O patlama onun sonu olurmuş." Çıkıntıya yaslanıyorum. Sabit kalmak için savaşıyorum. "Jake diyor ki, eğer o kapıya daha önce varmış olsaydım... önce onu öldürmeseydim..."

"Hayır."

"Daha fazla zamanım olduğunu söylüyor... ona ulaşabilirmişim... menteşeleri söküp, lanet bir kamyonu içinden geçirebilirmişim..."

"Hayır," diyor tekrar. "Buna inanmıyorum."

Ve ben de inandığımdan emin değilim. Artık inanmıyorum.

Direkt yüzüne bakıyorum. "Yara izlerim var. Özellikle omzumda. Sırtımda da. Çok kötüler. Derin."

Gözyaşlarına karşı savaşıyor. Başını sallıyor.

"Ben istemedim..."

"Görmemi istemedin," diye bitiriyor sözlerini.

"Bunun hakkında konuşmuyorum. Pek sohbet başlatıcı bir şey değil." Açıklamaya çalışırken kendimi çok acımasız hissediyorum. "Yara izleri sadece burada değil." Sırtımı işaret ediyorum. "İçimde de var. Suçluluk. Nefret."

"Neler yaşadın..." diyor. "Hayal bile edemiyorum..." "Hayal etmek istemezsin."

"Kardeşin," diye soruyor. "O iyi miydi?" "Fiziksel olarak."

Başını sallıyor.

"Artık konuşmuyoruz. Benden nefret ediyor. Her şey için beni suçluyor. Orada olduğu için beni suçluyor. Önce onu kurtardığım için beni suçluyor."

"Olanlar için seni nasıl suçlayabilir?" diyor. "Bu sadece bir kazaydı. Korkunç bir kazaydı." "Mesele de bu zaten," diyorum ve gözleri kocaman açılıyor. "Öyle olduğundan pek emin değilim."

OTUZ İKİ

Gerçeğe olan özlemim tek bir duaydı.
Edith Stein

Abigail

Kalbimin kırık parçaları kanıyor ve hepsi onun için.

Kaybettiği aşkı için.

Taşıdığı yaralar.

Tüm bunları benim için yeniden yaşarken gözlerindeki hüznü.

"Kaza değil miydi?" Zorladığım için bile kendimden nefret ederek soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Hâlâ kesin kararı vermeleri gerekiyor. Elektrik kaynaklı olduğuna dair işaretler var. Arızalı bir kimyasal kutu ile jeneratörlerden birinden çıkan kıvılcımın talihsiz bir birleşimi olabilir. O kadar sıcak yanmış ki bir şey söylemek zor. İncelenmesi gereken çok fazla faktör var ve kanıtların çoğu kül olmuş. Mariana'yı dişlerinden teşhis etmek zorunda kaldılar. Resmi olarak yani."

Bana bunu söylerken irkilmemden

nefret ediyorum. "Özür dilerim,"

diyor.

Başımı salladım. "Olma. Hâlâ hayatta olman inanılmaz." Biraz daha yaklaşıyorum. "Eğer elektrikle olduysa, bu kesinlikle bir kazadır?"

Korkunç bir şekilde gülümsüyor. "Yangın gece yarısı oldu. O binada iki kişi vardı, Jake ve Mariana."

"Çalışmak için oldukça geç bir saat," diye yorum yapıyorum.

"Tartışmıştık," diyor ve midem sıkışıyor. "Bana tükürdü, gideceğini söyledi. Onu kovalardım... ama..." Konuşmayı keser.

"Onu hep kovaladım. Bir... dinamiğimiz vardı..."

Başımı salladım. Tam olarak neyi kastettiğini biliyorum.

"Her neyse. O gece onu takip etmedim. Yapamazdım." Bana doğru bakıyor ve daha fazlası var. Olduğunu biliyorum. Her ne ise, o dile getirmeden önce uzaklaşıyor. "Onu kovalamadım. Kendime yemin ettim, bu kadar yeter."

"Ve kendini depoda mı buldu? Jake ile mi? Bu garip değil mi?"

"O kısım beni şaşırtmadı. Gerçekten şaşırtmadı. Ama geri kalanı akla yatkın değil, eğer bir kazaysa. Kimyasal fiçiler deponun diğer ucunda saklanıyordu. Yangın yönetmeliklerine dikkat ederiz, her zaman öyleydik. Burası açıldığında, yükleme bölümünün üst tarafındaydılar. Belki birisi yüklemeye hazırlanırken onları daha önce taşımıştır diyebilirsiniz ama bu mantıklı değil. Kayıtlarda yoktu."

"Mariana onları kendisi mi taşıdı?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. O ya da Jake. Ya da ikisi

birden." "Ama neden?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor bana. "Tabii burayı yakmayı planlamıyorlarsa." "Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İşte milyon dolarlık soru bu." Tekrar omuz silkiyor. "Mariana vahşiydi. Tahmin edilemezdi. İşten nefret ederdi, beni işkolik yaptığını söylerdi, kafesteki bir kaplan olduğunu ve özgür kalmak için yanıp tutuştuğunu söylerdi." Uzaklara bakıyor, nefes alıyor. "Bazen beni cezalandırmaya çalıştığını, değer verdiğimi düşündüğü şeyleri yakıp yıktığını düşünüyorum."

"Çok sert görünüyor..." Teklif ediyorum.

"Ve talihsiz. Talihsiz tesadüflerin kaynayan kazanı. Öncelikle kimyasalların o saçma yere yığılmış olması. Sonra bir başka müşterimizin hayvan yatağı tedarikçisi olduğu gerçeği vardı. Yüksek raflarda sıkıca paketlenmiş talaş, destansı boyutlarda bir toz patlaması yarattı." İç çekiyor. "Her şeyi biliyorlar ama nasıl başladığını bilmiyorlar. Resmi belgelerimize göre yangın riski prosedürleri harfiyen uygulanmış. Yangın çıktığında Mariana resmi bir çalışan bile değildi. Herhangi bir sorumluluk atamakta zorlanıyorlar ama aynı şekilde kundaklamayı da kesin olarak göz ardı edemiyorlar." Tekrar iç geçiriyor. "Ama yine de kimse bunu bir kaza olarak geçiştirmek istemiyor gibi görünüyor. Aslında kimse bilmiyor."

İyice düşündüm. "Peki ya kardeşin? O ne diyor?" "Amnezi. Seçici

olduğundan şüpheleniyorum."

Ses tonu sert ve bu yönde çok fazla araştırma yapmanın daha iyi olacağını düşünüyorum.

Tekrar iç çektiğinde göğsünün ne kadar gergin olduğunu duyuyorum. Ne kadar

acı çektiğini. Suyun altında yumruklarının nasıl sıkılı olduğunu fark ediyorum.

Düşüyormuşum gibi midem bulanıyor. Onun nasıl hissettiğini anlamaya çalışırken

kalbim ağrıyor. "Sırlar için bu nasıl?" diye soruyor. "Yeterli mi?"

Ne acı. Korkunç bir acı.

Onu düşünüyorum, Mariana. Son anlarını. Alevler ona doğru gelirken o kapının arkasında sıkışıp kalışını.

Çaresizliği.

Yanına gittiğimde kaskatı kesildi. Vücudumu ona bastırıp sıkıca sarıldığımda tüm kaslarım geriliyor. Vücudum onun sertliğine karşı çok yumuşak hissediyor. Kenarlarım onunkilerle birleşiyor, ten tene. Nefes alırken yüzüm boynunda.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum ve irkiliyor.

Biraz daha sıkıca kavıyorum, ruhumu onun sivri uçlarına doğru canlı canlı savuruyorum, ta ki onlar rahatlayana kadar. O nefes alıyor. Ben kendiminkini tutuyorum. Kırılmışlığım onunkine karşı yumuşak hissettiriyor. Onun yanında kendimi çok küçük hissediyorum.

Ve sonra beni tutuyor. Beni canlı canlı ezebilecek kadar büyük kollarıyla sarıyor ama sadece yeterince eziyor.

Alnımı onunkine bastırıyorum, rüyalarımda beni kovalayan gözlere bakıyorum. Kabuslarının bana baktığını görüyorum. "Ben onun canavarıydım," diye fısıldıyor. "Bu onu mahvetti."

"Onu seviyordun," diyorum. "Sonuna kadar."

"Sadece canavarın seni de yok etmemesi için dikkatli

ol." "*Dikkatli olmak* istemiyorum," diyorum ona.

"Sadece seni istiyorum."

"Bu da iyi oldu," diyor. "Çünkü artık karanlıkta kovaladığım sensin."

Dudakları yavaşça dudaklarıma yapışıyor. Beni sıkıca tutarken nefesimi kesiyor.

Ve sonra benden öteye, yukarıdaki eve bakıyor. Başımı çevirdiğimde bir ılık yanıyor. Bir perde hareket ediyor.

Ben daha sormadan cevap

veriyor. "Kız kardeşim,"

diyor.

"Tamamen çıplağım," diyorum, sanki belirtmeye gerek varmış gibi.

Bu onu biraz gülümsetiyor. "Bu da işin doğasında var."

Ben de gülümsüyorum. "Kız kardeşinin bahçende çıplak bir yabancı bulmaktan o kadar etkileneceğini sanmıyorum. Bu pek de iyi bir ilk izlenim sayılmaz."

Başını öne eğiyor. "Haklı olabilirsin. Sanırım yüzme havuzundaki çıplaklığımıza başka bir gün devam etmemiz gerekecek." Başımı sallıyorum. "Bence bir erteleme mantıklı olur, evet."

Dudakları dudaklarıma değerken gülümsüyorum.

"Hadi seni eve götürelim," diyor.

* * *

Phoenix

Sudan ilk ben çıktım. O benden sonra kendini dışarı çekerken ceketim bekliyor.

Ayakkabılarını alıyor ve yalınayak gitmeyi tercih ediyor.

İliklerime kadar sıırsıklam oldum, yol boyunca su damlıyordu. Ona kamyonetimin anahtarlarını veriyorum ve bir dakika içinde döneceğimi söylüyorum.

Başımı sallıyor ve gülümsüyor.

Bu gece söylediğim onca şeyden sonra bana hâlâ gülümseyebildiği için rahatladım.

Kıyafetlerimi verandaya bırakıyorum. Ben çamaşırhaneden yeni aldığım bir çift boxer'ı çekiştirirken Serena mutfağa yöneliyor.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?" diyor.

Sırıtıyorum. "Çıplaklığının iyi bir ilk izlenim yaratacağını düşünmüyor."

Serena gözlerini deviriyor. "Kıyafetlerine ne oldu?"

"Hiç sorma."

Beni artık sözüme inanacak kadar iyi tanıyor. "Cam bu gece

bir hikaye istedi," dedi bana.

Gülümsüyorum. "Bu harika bir haber. İyiye

gidiyor." "Bugün üç tam cümle kurdu."

Başımı salladım. "Her şey zamanında oldu. Delikanlı bir şampiyon. Birkaç ay içinde onu susturamayacağız, bekleyin ve görün." Eliyle kapıyı işaret ediyor. "Onları ne zaman tanıştıracaksın?"

"Abigail ve Cameron?"

"Tabii bana söylemediğin başka kız arkadaşların yoksa." Kot

pantolonumu çekiyorum. "Cameron'dan henüz haberi yok."

Çenesi düştü. "Bir oğlun olduğunu bilmiyor mu?! Bu bir tanışma için oldukça önemli bir nokta, sence de öyle değil mi?"

"Tanışmamız pek de geleneksel değildi," diye itiraf ediyorum. Onun gözlerine bakıyorum. "Ona söyleyeceğim.

Yakında."

"Ve sonra onları tanıştıracak mısın?"

Tişörtünü çekiştiriyorum, sonra başını öpecek kadar yaklaşıyorum. "Her şeyin zamanı var."

Koluma bir tokat attı. "Kızı eve götür, havuzda başladığın işi bitir. Bir dahaki sefere kıyafet getirmesini söyle." Yüzme havuzunda neye başladığımız hakkında hiçbir fikri yok, ama bildiğinden daha haklı.

Bitirilecek daha çok şey var.

Söylenecek çok şey var.

Ben kapıyı arkamdan kapattığımda o çoktan yatağına dönmüştü. Abigail

kamyonette bekliyor. Ben tırmanırken eli doğrudan benimkine kayıyor. "Sırlar için teşekkürler."

"Kulak verdiğin için teşekkürler. Biri beni dinleyecek kadar önemsemeyeli uzun zaman olmuştu."

Evden ayrıldım ve Hereford'a doğru döndüm. Yolun çoğunda sessizlik içinde ilerliyoruz.

Eli kalçama geliyor ve bu akşam söylediğim her üzücü kelimeye rağmen, onun için hala sertleşiyorum. Görünüşe göre onun için her zamankinden daha da sertim.

Sanırım ölümlülük duygusu üreme dürtüsü için harikalar yaratıyor.

Aramızda daha önce olmayan bir rahatlık var. Acıda bir yakınlık. Onun hüznü benimkiyle el ele tutuşuyor. Şimdi ona sırlarımı anlattım, onunkileri daha da merak ediyorum.

Acaba onunla aramızda gerçekten bir şey olabilir mi? Acaba onun parçaları benimkilere Mariana'ninkilerin uymadığı bir şekilde uyacak mı? Onun evine vardığımızda her zamanki yerime park ediyorum.

Kamyondan inerken alçakgönüllülüğünü elinden geldiğince örtüyor. Ceketim ona batıyor ve beceriksizce hareket ediyor. "İçeri gelmek zorunda değilsin," diyor. "Çok fazlaysa yani."

"Davetli miyim?"

Gülümsüyor. "Bu seni genelde geri tutmaz. Umarım ısırığını kaybetmiyorsundur."

"Kibarlık ediyordum," diyorum gülümseyerek. "Hayır diyebilirdin. Pencereden içeri tırmanır ve seni pişman ederim."

"Sanırım ikimizi de bu dertten kurtarmalıyım," diyor ve elini benimkinin içine sokuyor.

Ben kapısını arkamdan kapatırken o da koridorun ışıklarını yakıyor.

Daha çantasını bile bırakmadan ceketim omuzlarında. Ağzım çok sert. Çaresiz.

Bacaklarını belime doladığımda ve onu duvara sabitlediğimde vücudu muhtaç.

Başparmağım hassas meme uçlarına dokunuyor. Yolculuktan sonra bile teni hala nemli. Onu yatak odasına götürüyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Onu doğruca yatağa bırakıyorum ve üstüne düşüyorum. Bir kalp atışı içinde amına sertçe sürtünüyorum.

"Karanlıktan bir canavar çağırdın," diye homurdanıyorum. "Umduğun her şey bu muydu?"

"Umduğumdan daha fazlası," diye fısıldıyor. "Ama bu gece canavarı ışıkta görmek istiyorum."

Ben itiraz edemeden lambayı yaktı. Ben onu durduramadan parmakları gömleğimin altına girdi.

Parmak uçları boğumlu tenimde gezinirken irkiliyorum.

"Seni görmeme izin ver." Gözleri ardına kadar açık. "Lütfen bakmama izin ver." "Yara izlerim iğrenç," diyorum ama başını sallıyor.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," diye fısıldıyor. "Yara izlerin bile güzel olacak."

Kahretsin, bunu içimde nasıl da hissediyorum.

Derinlerden gelen bu küçük tatlı siren, yaralarımı açıyor ve onları daha iyi öpüyor. Beni tekrar canlı hissettiriyor. Yeniden bütün.

Onun için soyunmak garip hissettiriyor. Parmaklarını dövmelerimde gezdirirken onun şaşkınlığını görmek garip. "Çok fazla," diye fısıldıyor.

"Bir yığın sır daha," diyorum. "Her biri bir hikâye anlatıyor. Bazıları diğerlerinden daha mutlu." "Hepsini duymak istiyorum." Gülümsüyor. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Ağzı benimkinin üzerindeyken bile altımdan sıyrılıyor. Onu sıkı tutmak ve sikimdeki zonklamayı yatıştırmasını sağlamak cazip geliyor ama yapmıyorum. Onu bıraktım. Başını eğmeden önce önümde diz çöküyor, göz göze geliyoruz.

Köprücük kemiğimi öperken ve parmaklarını sırtımda gezdirirken çok dikkatli. Tenim kaşınıyor ama buna izin veriyorum. Bugün, onunla savaşıyorum.

"Alabilir miyim?" diye soruyor.

İzin istemesine bayılıyorum.

Sırf yalvarışını duymak için hayır diyesim geliyor. Ama demedim.

Bu gece olmaz.

"İstedğin her şeye sahip olabilirsin," diyorum ona. "Sadece karşılığında senin her şeyini alacağımı bil." Boynuma doğru gülümsüyor. Parmakları saçlarımda yumuşacık.

"Benim her şeyim zaten senin," diyor. "Sadece istediğinden emin değildim."

Oh, nasıl da istiyorum.

O arkamda hareket ederken gözlerimi kapatıyorum.

OTUZ ÜÇ

Ağladım ve bunun için daha iyi olacağımı düşünürsünüz, ancak üzüntü sadece uyur ve hayatımın geri kalanında omurgamda kalır.
Conor Oberst

Abigail

Kendime buna hazır olduğumu söylüyorum. Ama değilim.

Yara izlerinin nefesimi kesmesine ya da acısının gerçekliği karşısında kalbimin yerinden fırlamasına hazırlıklı değilim. Yaralarını göğsümde tutmak ve asla bırakmamak istememe hazırlıklı değilim.

"Hâlâ bazen yandığını hissediyorum," diyor. "Sanırım hep hissedeceğim."

Parmaklarım omurgasında dans ediyor ve ağzım da onları takip ediyor. Dudaklarım harap olmuş etini öperken titriyor.

Ona nasıl yakalandığımı anlatmak istiyorum. Ona bazı sabahlar uyandığımda kanın hala silmemden daha hızlı bir şekilde kalçalarımın altına aktığına nasıl ikna olduğumu anlatmak istiyorum. O hastane sedyesinde kan kaybından ölürken hala nasıl kramplar hissettiğimi.

Kendimi komodinin üzerine kaldırmaya çalışırken karnımdaki bebeğin sakatat gibi hastane zeminine döküldüğü anı hala nasıl hatırlıyorum.

Ama tek kelime etmiyorum. Parmaklarım omzundaki gergin deride gezinirken ve kolundan aşağı inerken değil. Ateşin üzerinde bıraktığı izleri öperken, onları da en az geri kalanı kadar severken değil.

"Düşündüğün kadar korkunç mu?" diye soruyor.

"Öyle olacağını hiç düşünmemiştim. Yara izlerin de en az geri kalanın

kadar güzel." Gülüyor. "Bu oldukça iyi bir ifade."

"Beni bu kadar kolay korkutacağını düşünmedin, değil mi?"

Bana bakmak için arkasını döndü. "Hayır. Düşünmedim."

Gülümsüyorum. "Bu ışıklı şey hoşuma gitti. Belki devam ettirebiliriz." "Belki de

seni gün ışığında kovalamaya başlamalıyım."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Belki."

"Ne dilediğinize dikkat edin. Bir sonraki barbekü partinde kendini arkadaşlarının önünde çıplak

bulabilirsin." "Önce beni yakalaman gerekir." Dilimi dışarı çıkarıyorum.

Ben bir santim bile kıpırdayamadan beni yere yapıştırmak için hamle yaptığında ciyaklıyorum. "Şimdiye kadar seni

yakalamak için hiç mücadele etmedim." "Zaman var," diye fısıldıyorum.

"Dünyadaki tüm zaman boyunca," diyor ve karnım o kadar sert çırpınıyor ki u abilirim.

Ellerimi serbest bırakmak için kıvraniyorum ve parmaklarımı kotunun arkasından aşağı kaydırmak için bana yeterince boşluk veriyor. "Seni çıplak istiyorum," diyorum.

"O güzel ağzını sikimin etrafında istiyorum," diye karşılık veriyor.

O ayağa kalkarken ben dizlerimin üzerine çökmüş bekliyordum. Pantolonunu indirip canavarı benim görüşüme sunduğunda ağzım açık kaldı.

Parmakları, tıpkı fotoğrafındaki gibi shaftının etrafını sıkıca kavramış. Yumruğunu aşağı yukarı hareket ettirirken halterler lamba ışığında parlıyor.

Korkunç derecede güzel. Parmaklarım onun etrafını sararken küçücük görünüyor.

Piercinglerinin başparmağımda bıraktığı hissi seviyorum. Derisinin altındaki metal çıkıntılar yabancı hissettiriyor. Onu ağzıma alırken dişlerimi kırıyorlar.

"Aferin kızıma," diyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor.

Bir hamlede enkaza döndüm. O derine iterken boğazım basınçtan kabarıyor. Ama kabul ediyorum.

Her zaman alacağım.

Başparmağının yanağımlı okşayışında bir şefkat var. Ben boğulurken ve sıçrarken bile bana bakarken gözlerinde bir sıcaklık var.

Boğazımda sıkılaştığını hissettiğimde geri çekiliyor. Tümsekler dilimi gıdıklıyor.

"Şimdi her şeyi görmek istiyorum," diyor. "Sırt üstü yat, o küçük aç amcığını benim için aç." O pis ağzını nasıl da seviyorum.

Tereddüt etmiyorum, bacaklarımı gidebildikleri kadar açıyorum ve parmaklarımla amımı genişletiyorum. Klitorisim şişmiş, o baktıkça kıvılcımlar saçıyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve yaklaşıyor, kıcım yatağın kenarından sarkana kadar beni öne çekiyor. Mükemmel yükseklik. Bir elini enseme doluyor ve beni yukarı kaldırıyor. "Bunu görmeni istiyorum," diyor ve ben de görüyorum.

Başının içime girdiği o muhteşem anda çığlık atıyorum. Onu santim santim içeri sokmasını izlemek ilahi bir şey. Her itişini izliyorum. Beni derinden sikerken küçük bir sürtük gibi homurdanıyorum.

Parmaklarımı genişçe açıyorum, başparmağım klitorisimi beni çıldırtacak kadar okşuyor.

Ondan çok önce boşalıyorum ve o daha terlemeden tekrar boşalıyorum.

Kalçalarını döndürürken ve çıkıntıları derinlere bastırırken kendimi kaybediyorum. Canım yanarken bile daha fazlası için ona yalvarıyorum. Küfredip boşalırken alnı benimkine yapışıyor.

İçime girerken derinlerde kalıyor, nefesini tutarken gözleri tam benimkilerde. Ve keşke...

Yapmamalıyım, ama yapıyorum.

Keşke bebek onun olsaydı.

Bu vahiy nefesimi kesmeye yetti. O gece yarımı kaybettiğimi hatırlayınca karnım ağrıyor. "Ne oldu?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. O caymıyor. "Neyin var?"

İçimden çıkarken bir nefes alıyorum. Beni yatağın daha da yukarisına itip yanıma tırmanırken dudaklarım onun dudaklarında. Öpüşmeyi kesip yanıma uzanırken "Bir şey yok," diye yalan söylüyorum.

Eli karnımda, çenesi omzumda ve tohumu içimde. Ama bunun bir önemi yok.

İçime kaç kere boşaldığı önemli değil.

İçimde büyüyen yeni bir hayatın anısı kaç kez içimi titretti. Hiç doğmayacak küçük bir insanla konuşurken. Onlara kendi başımıza iyi olacağımıza söz veriyorum, Stephen'a lanet olsun.

Bu asla olmayacak.

Çünkü yaralarım derin.

Görünmez olsalar bile hamdırlar.

Leo'nun kalbi kaburgalarımın karşı çok güçlü. Nefesi sabit.

"Onu mu düşünüyorsun?" diye soruyor, en ufak bir kıskançlık belirtisi bile göstermeden.

Başımı salladım. "O değil, hayır. O aptal bir pislik. Onu bir daha hiç görmesem de umurumda

olmazdı." Nefes alıyor. "Bu gece sırların gecesi Abigail. Hem senin hem de benim."

Gülümsüyorum ama bu hüznü bir gülümseme. "Bir bebeğimi kaybettim," diyorum

ona, zaten biliyor olmasına rağmen. Kolları beni sarıyor ve sıkıca tutuyor. "Anne

olmaya hazır mıydın?"

"Hayır," diyorum, kahkahamın daha inandırıcı olmasını dileyerek. "Yani, evet, ama hayır. Bir gün uyanır ve hazır olduğunu bilersen, bu iş böyle yürür mü bilmiyorum. Test pozitif çıktı ve bunu istediğimi biliyordum. Kendimi ancak bu kadar hazır hissettim."

"Peki ya o? Başından beri birinci sınıf bir saksocu muydu?" İç çektim.

"Oldukça."

"O lanet olası bir aptaldı," diyor ve kalbim küt küt atıyor. "Seni asla terk etmezdim."

Ve bırakmayacağını biliyorum.

Kalmak onu canlı canlı yaksa bile.

Stephen bırakın kişisel güvenliğini, düz ekran televizyonunu bile riske

atmazdı. Hâlâ hayatta olduğumdan emin olmak için sabit bir maaş

çekini riske atmazdı.

"Baba olmak dünyadaki en büyük armağandır," diye devam ediyor. "Hayatının her günü yaptığı hatalardan pişmanlık duyacaktır, siz bunu hiç bilmeseniz bile. Kendisi bilmeseyse bile."

Ama yapmayacak.

Yapmayacağını biliyorum.

Buna ihtiyacı yok.

Bu da onu daha da acı verici yapıyor.

Kendi sırlarım tam orada, itiraf için yalvarıyor.

Gömdüklerim. Kaçtıklarım.

Başka birinin yaralarındaki güzel gücü gördüğüm için artık sessiz kalmayacak olanlar.

Umarım Leo da benim yaralarımı benim onunkileri sevdiğim kadar sevebilir.

Çünkü o haklı - bir baba, bir *ebeveyn* olmak dünyadaki en büyük armağan.

Asla bilemeyeceğim bir hediye.

Ve beni sevmek ondan bunu alabilir. Tıpkı evrenin
benden aldığı gibi.

Ve gümüş bir tepside Stephen'a geri verdi.

"Bunu mu demek istiyorsun?" Kelimelerim boğulurken bile ona soruyorum. "Baba olmanın dünyadaki en büyük hediye olduğunu mu? Çocuk mu istiyorsun?" Gülümsüyor. Nasıl da gülümsüyor. "Evet, Abigail, çocuk istiyorum."

Alnımdan öperken kendimi çok açıkta hissediyorum.

"Düşük çok kötüydü. Neredeyse ölecek kadar kötüydü," diyorum ve fikrimi değiştirmeden önce gerisini anlatmayı tercih ediyorum. "Stephen bana bebeğimizden kurtulmam için yalvarmak istemediğini söyledi ama yalvardı. Bebeği de beni de istemiyordu. Bana karısının kendisinden uzaklaştığını, aynı evde yaşayan yabancılar olduklarını, ona aşık olmadığını ve nasıl olup da bir ipoteğe ve iç içe geçmiş bir sürü aileye sahip olduğu konusunda hiçbir fikri olmadığını söyledi. Eğer giderse kendine zarar vereceğini, kırılgan ve depresif olduğunu, bunu kaldıramayacağını söyledi. Bu yüzden kaldığını söyledi."

"Stephen pisliğin teki" diyor.

"Aramızda bir şey olmadan önce onu dört yıl boyunca her gün gördüm. Onun düşüncelerini kendi düşüncelerimden daha iyi biliyordum, sadece ona bakarak." Durakladım. "Ya da ben öyle sanıyordum."

"Bazen birini yıllarca tanıyabilir ve hiçbir şey bilmeyebilirsiniz" diyor. Bu konuda haklı.

Onun gözlerine bakıyorum. "Başka biriyle aynı çatı altında olduğunu bilmeden bunu asla yapmamalıydım. Daha iyi bilmeliydim ama onu seviyordum. Onun da beni sevdiğini sanıyordum. Sonunda birlikte olacağımızı, bir şekilde ayrılmanın ve onun iyi olduğundan emin olmanın bir yolunu bulacağını düşünecek kadar aptaldım."

"İş o noktaya geldiğinde onu terk etmek istemedi mi?"

Acı bir şekilde gülümsüyorum. "Bu konuda ne söylerse söylesin, onu gerçekten terk etmek istediğini hiç sanmıyorum. Banliyöde küçük, güzel bir evleri vardı. İskandinav çamından bir mutfak ve büyük bir televizyon. Garaj yolunda iyi bir kiralık araba. Ev saadetinin kendi küçük köşeleri." Durakladım. "Bunun onun için önemli olduğunu düşünmedim. Havai fişekler başladığında kaçıp saklanacağını düşünmedim."

Parmaklarımı parmaklarının arasına aldı. Sıkıca sıkıyor. "Dediğim gibi, adam tam bir salak. Bir dahaki sefere farklı olacak, yemin ederim."

Ona bakmaya zor dayanıyorum. "Gerçekten çocuk istiyor musun?"

Sırıttıyor. "Şu anda mı? Durum ortaya çıkarsa gayet iyi idare edeceğimize eminim Abigail."

"Demek istediğim bu değil," diyorum ve sesim ancak bir törpüden öteye geçmiyor. "Demek istediğim, geleceğinde bunu mu istiyorsun? Emin misin? Kesinlikle emin misin?"

Beni yanlış anladığını biliyorum. Güvence aradığımı düşündüğünü biliyorum.

Beni yüzüstü çevirip kalbini kalbime bastırduğında bana yardım ettiğini düşündüğünü anlıyorum. "Eminim," diyor.

Yanağım omzunda. Gözyaşlarımı görmediği için mutluyum.

"Peki ya hiç olmazsa?"

İç çekiyor. "Bunların senin sırların olması gerekiyordu Abigail, benim değil."

Anlamıyorum. O kadar hızlı hareket ediyor ki gözyaşlarımı yanağımdan siliyorum.

"Düşük yapmak korkunç bir şey," diyor. "İnanın bana, biliyorum. Serena, kız kardeşim, gençken birkaç kez düşük yaptı. Onu parçaladılar." Kot pantolonundan cüzdanını çıkarıyor. Açığında kalbim boğazıma düğümleniyor. "Ama tekrar deneyebilirsin. Eğer istediğin buysa, tekrar deneyeceğiz. Belki şimdi değil ama yakında. Birlikte iyi olacağız, sen ve ben. Bence parçalarımız birbirine çok iyi uyuyor, her şey düşünüldüğünde."

Bu dehşet ortaya çıkarken şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Bir bebeğim olmasını çok isterim," diyor ve gülümsüyor. "Mariana istemedi. Cameron'ı doğurması için ona yalvarmak zorunda

kaldım. Sanırım bu

sonunda bizi bitiren şey oldu."

Bir fotoğraf çıkarıyor. Kameraya gülümseyen küçük çocuğu görünce midem bulanıyor. "Bu benim oğlum," diyor, "o gerçek bir şampiyon."

Sesim bir hayalet gibi. "Bir oğlun mu var?"

"Neredeyse dört yaşında," diye devam ediyor. "Bir gün küçük bir erkek ya da kız kardeşi olmasına bayılacak."

"Stephen ayrı yaşadığı karısından bir bebek doğuruyor," diyorum otomatik pilotta. Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim, kendime bunu düşünme izni vermemiştim. "Bu yüzden kaçtım. Çünkü buna dayanamıyordum. Çünkü çocukların etrafında olmak beni..." Duruyorum.

Beni boş hissettiriyor.

Kırılmış.

Hayatımın bir hiç olduğunu

hissettiriyor. Bir kadın değilmişim

gibi.

Bir annenin sevgisini asla bilemeyeceğimi.

Bedenimin bebeğimi öldürdüğünü ve neredeyse beni de öldüreceğini.

Leo'nun gözleri o kadar nazik ki benimkiler gözyaşı döküyor. Onları siliyorum ama dudağım titriyor. Eli dizimde sağlam, sesi çok güçlü.

"Hey," diyor. "Abigail, beni dinle. Senin için her şey bitmedi. Tekrar deneyeceğiz. Cam'i seveceksin, onun da sorunları var, yani çocuk çok şey yaşadı, bir çocuğun yaşaması gerekenden çok daha fazlasını yaşadı. O gece oradaydı, kamyonetimin arkasında uyuyordu. Jake aradı ve oraya gitmemi söyledi. Serena o sırada yanımda değildi. Onu araba koltuğuna koydum ve yanıma aldım." Duraklıyor. "Ve alevleri gördü. Sirenleri duydu."

"Tanrım," diye bağıyorum ama o başını sallıyor.

"Cam'in sorunları vardı ama o iyi. Ben ve Serena, onun iyi olduğundan emin olmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. O seçmeli dilsiz, ama daha iyiye gidiyor. Bunun sizi ondan soğutmasına izin vermeyin. O harika bir çocuk. Gerçekten harika. Birkaç gün önce tekrar konuşmaya başladı. Daha çok erken ama başaracak. Okula başladığında normal bir çocuk olacak, bunu biliyorum."

Fotoğraf hâlâ aramızda. Kalbim parçalanırken oğlunun büyük kahverengi gözlerine

bakıyorum. "O çok güzel," diyorum.

"O öyle. Ve bizimki de öyle

olacak." Ama olmayacak.

"Anlamıyorsun," diyorum ve ses tonumdaki çaresizlik sonunda araya giriyor. Durdu. Dinliyor.

Sanırım sonunda anladı.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum ve bunu söylerken bile kendimi durduramıyorum.

"Hastanede komplikasyonlar oldu. Hayatımı kurtaran ameliyat yanlış gitti. Yara izleri bıraktı." Bunu yüksek sesle söyleyecek gücü bulmak için gözlerimi kapatıyorum.

"Benim çocuğum olamaz Leo ve ben... ben başkalarının çocuklarının yanında da olamam."

OTUZ DÖRT

Dünya herkesi kırıyor ve sonrasında bazıları kırılan yerlerinde güçlü oluyor.
Ernest Hemingway

Phoenix

Lanet olsun, nasıl da yanlış bir şey söyledim.

Siyah kuğum önümde hıçkırma hıçkırma ağlarken kendimi aptal gibi hissediyorum. Ona sıkıca sarıldığımda kollarımın arasına yığıldı. Ona sorun olmadığını, Cameron'la zaman geçirebileceğini söyledim. Baskı yok. Endişelenme.

Ona şimdi çocuk sahibi olma konusunda endişelenmesine gerek olmadığını, bunu halledeceğimizi, bunun yolları olduğunu söyledim. Seçenekler. Düşünecek çok şey var.

İkimizi de bu boktan uçurumdan kurtarmak için aklıma gelen her şeyi söylüyorum ama ona ulaşabildiğimi sanmıyorum.

"Siktir, Leo," diyor. "Şu haline bak, bana bakıyorsun. Sanki kendi başına yeterince şey gelmemiş gibi." "Kırılan yerlerimizden güç alırız," diyorum ona. "Ben güçlendim ve sen de güçleneceksin. Mariana öldüğünde her şey kül olmuştu. İş, Jake, Cameron. Kendimi toparlamam ve yoluma devam etmem gerektiğini biliyordum. Yangında kamyonlardan sadece birini kaybettik, yükleme bölümündeki kamyonu. Diğerleri sağlandı. Sigorta ödememiz yapılmadı ve müşterilerimiz yangında bir servet kaybetti ama ben o kamyonları aldım ve yeniden işe koyuldum. Evi yeniden ipotek ettirdim ve canımı yaksa da, yavaş yavaş çalıştım. *Yavaş yavaş.*"

Parmakları yanağımda çok yumuşak. "Harikasın," diyor. "Gerçekten. Cameron sana sahip olduğu için çok şanslı."

"İyi olacaksın," diyorum ona. "Sen de benim gibi kırık yerlerinde güçlü olacaksın."

"Umarım öyledir," diye fısıldıyor.

Ve olacak. Olacağını biliyorum.

Gözlerindeki ışıltıyı, karnındaki ateşi gördüm. Kalabalığa sahipmiş gibi davrandığını gördüm. *Bana* sahipmiş gibi.

Parmaklarını sıkıca kendime bastırıyorum. "Seninle tanıştığımda hâlâ kaçıyordum. Ruhsuzdum. Onun hayaleti her yerdeydi ama şimdi yok. Kendi adımları bile kullanmadım, daha önce olduğum adamla yüzleşemedim."

Bana doğru bakıyor. "Phoenix," diyor.

Gülümsüyorum. "Onun gibi bir şey."

"İnternetteki kullanıcı adınızdı. Phoenix burning." Başımı salladım. "Ve seninle tanışana kadar hâlâ yanıyordum." Nefes alıyor. "Ağırdan

mı alacağız?"

"İstediğin kadar yavaş, hareket ettiğimiz
sürece." "Peki ya çocuklar ne olacak? Ya ben
asla..."

"Bu konuyu zamanı gelince düşünürüz."

Nefesimi tutuyorum.

Gülümsediğinde çok rahatlıyorum.

Tekrar konuştuğunda sesi düzeliyor. "Buraya koştum ve hiçbir şey bulamadım. Sen beni hayata döndürdün ve ben her şeyi buldum. Buradaki hayatımı seviyorum. Her şeyi seviyorum."

Ve seni seviyorum.

Ben söylemem. Şimdi olmaz.

Şafağın perdelerin arasından parladığının farkındayım. Cam'in bir saat kadar sonra evde kahvaltı için uyanacağını da farkındayım.

"Gitmem gerek," diyorum ona.

Başını sallıyor. "Geri dönmen gereken küçük bir

oğlun var." Alnından öpüyorum. "Seni

bırakmak istemiyorum."

"Seninle gelemem," diyor. "En azından henüz değil. Benim kim olduğumu bile

bilmiyor." Ve haklı.

Haklı olduğunu biliyorum.

"Aptalca bir şey söylemeyeceğim Abigail. Şimdi görkemli açıklamaların veya duygusal sözlerin zamanı değil, ama sana canavarların her zaman peşinde olduğunu söyleyeceğim."

Gülüyor. "Bu bir tehdit mi?"

Sırıtiyorum. "Bu bir söz." Ayağa kalkıyorum ve onu da yanıma çekiyorum. "Belki bir dahaki sefere ön kapıyı

çalarım." "Belki de çikolata getirmelisin." Gözlerini siliyor. "Belli ki buna ihtiyacı olan hormonal bir enkazım."

"Ya da çok değer verdiği bir şeyi kaybetmiş güzel bir kadın."

Gözleri tekrar doluyor. "Teşekkür ederim. Son yarım saattir sümük canavarı gibi davrandığım halde bana güzel diyebildiğin için minnettarım. Gerçek bir anlaşma olmalı."

O şaka yapıyor ama ben yapmıyorum.

Bana acı verse de giyiniyorum. Kollarımda onunla uykuya dalmak için her şeyimi verirdim.

Belki yakında bir gün.

Çıkarken penceresine tekrar bakıyorum. Işıkların sönmesini izliyorum.

Kamyonuma gitmek için yolun karşısına geçtiğimde şafak söküyordu. Ceketimin cebinde telefonumun olup olmadığını kontrol etmek aklıma bile gelmiyor ama kontrol ettiğimde telefonum orada ve yanıp sönüyor.

Beş cevapsız arama.

Serena.

Kahretsin.

Onu geri aradım ama cevap vermedi. Sabit hattı arıyorum, yine açmıyor. Üçüncü

denemede cep telefonuna mesaj bırakıyorum ve yolda olduğumu söylüyorum. Yol

boyunca ayağım yerdeydi.

Abigail

Bir oğlu var. Küçük, güzel bir oğlan.

Düşündükçe karnım zonkluyor ama acı yok. Artık yok.

Sanırım bazen en büyük teselliyi itirafın kendisi sağlıyor. Şeytanlarımızı serbest bırakarak onların aslında şeytan olmadıklarını, sadece sevmeyi uman korkmuş çocuklar olduklarını görebiliyoruz.

Leo'nun kırık parçalarını sevebileceğimi biliyorum. Onun da benimkileri sevebileceğine inandığımı görmek hoş bir sürpriz oldu. Pencereden güneşin doğuşunu izlemek için yan dönüyorum.

Kahretsin, her şey çok hızlı geliyor. Deli gibi hızlı. Ama hiç de çılgınca hissettirmiyor.

Benden hoşlanacak mı merak ediyorum Cameron. Acaba zamanla beni sevecek mi, eğer o kadar ileri gidebilirsek. Umarım öyle olur.

Sonsuza dek ilk kez, ameliyatta gerçekten bir umut olup olmadığını merak ediyorum. Belki benim yaralarım da Leo'nunki gibi iyileşebilir. Sadece işlev görecektedir.

Uzun zamandır ilk defa, belki bir şans vardır diye düşünüyorum.

Uyumaya çalışmadan önce sosyal medyaya giriyorum. Barbekü fotoğraflarının yüklenmiş olduğunu görmek beni gülümsetiyor.

Yeni arkadaşlarımın fotoğraflarına göz atıyorum, kahkahalarına ve parti daha da çılgınlaştığında aptal sarhoş ifadelerine sırtıyorum. Neredeyse kaçırdığıma üzüleceğim.

Neredeyse.

Öğleden önce çekilmiş bir fotoğrafı yakaladığımda nefesim kesiliyor. İşte buradayız, ben ve Leo, kameradan tamamen habersiziz ve her şeye rağmen gülümsüyoruz. Elini sırtıma koymuş, yanağımı köprücük kemiğine dayamış, birbirimize bakıyoruz, yanımızdaki insanlardan tamamen habersiz.

Bu

mükemmel.

Bu biziz.

Ve lanet olsun, smokin içinde çok iyi görünüyor.

Katedral fonuna elveda.

Birkaç tıklama ve işim bitti. Artık resmileşti. Telefonumun kilit ekranı biziz.

Sanırım bu Cameron'la kesin olarak tanışacağım anlamına geliyor. Düşüncelerimin saçmalığına bile gülüyorum. Çok uzun bir gece, çok fazla ifşaat. Çok fazla penis.

Hayır. Asla çok fazla horoz olmaz.

Annem ve babam her zaman erken kalkarlar. Sanırım bu yüzden annem çevrimiçi olduğunda messenger'ım ping atıyor.

Uyandın mı?

Basit bir evet yazıp gönder tuşuna basıyorum ve sonra bekliyorum.

Takım elbiseli adam kim?

Nefes alıyorum. Kendime buna gerçekten hazır olup olmadığını

soruyorum. Gerçekten, gerçekten hazır. Numarasını ararken
gülümsüyorum.

Ve ona Leo Scott'tan bahsederken daha da çok gülümsüyorum.

* * *

Phoenix

Kalbim deli gibi çarpıyor. Yol boyunca boğazım kurudu.

Garaj yoluna girdiğimde lastiklerim gıcırıyor. Kamyonu kilitlemeye bile zahmet etmedim.

Serena'yı terasta buldum. Sigara içtiğini fark etmem bir anımı aldı. Gençliğinden beri sigara içmemişti.

"O muydu-" Ben başlıyorum ama onun soruya ihtiyacı yok.

"Jake," diyor. "Sanırım seni Bayan Pretty ile yüzme havuzunda çıplak yüzerken yakalayan tek kişi ben değilmişim." Panik alevlenir. "Cam, o-"

"Cam iyi," diyor. "Uyanmadı bile."

Nefes alıyorum. Çarpan kalbimin sakinleşmesine izin veriyorum. Ve sonra ona ne olduğunu sordum.

Sigarasını söndürdü ve bir tane daha çıkardı. Sigarasını almadan gittiyse sonunun çok kötü olduğunu fark ettim.

"Sarhoştı," diyor, sanki başka bir şey olması muhtemelmiş gibi. Ben de ona aynı şeyi söylüyorum ama o başını sallıyor. "Bu farklıydı Leo. Daha önce de sarhoş olmuştı, ama bu..."

"Gerçekten sarhoş musun?"

Bana ters ters bakıyor. "*Çaresiz*. Gerçekten çaresiz. Onu hiç böyle görmemişim." "Tam olarak ne yapacak kadar çaresiz?"

Gözlerini kaçırır. "Kahretsin, bilmiyorum Leo. Senin hakkında, Mariana hakkında, lanet olası babalık testi hakkında atıp tutuyordu. Sana bir ultimatoma verdiğini söyledi. "Zamanın doldu."

Başımı sallıyorum. "Lanet olası bir zaman sınırı yok, Serena. Olacağını asla kabul etmedim. Babalık testi yaptırmayacak ve hiçbir zaman da yaptırmadı."

"Kendi aile meseleleriyle ilgilenemeyecek kadar yeni kızla oynamakla meşgul olduğunu söyledi." "O benim ailem değil." Sesim sert çıkıyor. Söylediğim anda pişman oldum.

"Biz *aileyiz*, Leo. Hepimiz aileyiz. Onun bizim için yaptıklarını unutma. Birbirimiz için yaptıklarımızı unutma."

"Uzun zaman önce," diyorum, sanki belirtmeye gerek varmış gibi. "Adam raydan çıktı. Pazartesi sabahı avukatımı arayacağım. Polisi devreye sokacağız."

Bir nefes çekerken gözlerini uzaklara diyor. "Bütün bunlar nasıl oldu?" "Mariana," diyorum, çünkü gerçek bu.

Bu onu gülümsetiyor. "Acaba hâlâ burada olsaydı güler miydi?"

"Muhtemelen." Onunla birlikte parmaklıkların üzerine eğildim. "Abigail'e Cameron'dan bahsettim." "Ve?"

"Ve sanırım onunla tanışacak. Henüz değil, ama yakında."

Başını sallıyor. "Bu iyi bir haber. En azından bazılarımız için ileriye doğru bir adım."

Kolunu uzatıyor. "Beni yakaladı. Sertçe. Ona kül tablasıyla vurmak zorunda kaldım." Yanındaki tepsiyi işaret ediyor. Yontulmuş. Eminim çok acımıştır.

"Belki de aklını başına getirmiştir, asla bilemezsiniz."

"Umut edebiliriz." İç çekiyor. "Sanırım çürüyecek. Onu Cam'den uzak tutmaya yardımcı olacaksa polise ifade vereceğim." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Fikrini değiştirmişsin. Burada gerçekten ne oldu?"

"Endişelenmene gerek yok, güven bana."

Ona güveniyorum ama bu konuda değil. Jake konusunda değil.

Bana bakıyor. "Ciddiyim, Leo. Hiçbir şey söylemedi. İçeri daldı, bir sürü saçmalık anlattı, Cam'i görmek için yukarı çıkacağını söyledi, ben de çıkarsa polisi arayacağımı söyledim. Telefona uzandım, beni yakaladı, ben de ona kül tablasıyla vurdum."

"Sonra da gitti mi?"

"Sonra seni aradım ve gerçekten çılgına döndü. Ben onu durduramadan üst kata çıktı." Geçtiğimiz yıl çok yaşlandı, kız kardeşim. Uzaklara bakarken gözlerinin etrafındaki ince çizgileri fark ediyorum. "Cam'in odasına gittiğini sandım ama onu takip ettiğimde oda kapalıydı. Kapısını korumak için dışarıda durdum ve seni üç ya da dört kez aradım." Kaşlarını çatıyor. "Sanırım meşguldün, değil mi?"

"Konuşuyorduk," diyorum.

"Konuşuyorduk." "Evet, ve geri

kalanı."

Konuyu değiştiriyorum. "Sen Cameron'ın kapısının önündeyken Jake yukarıda ne halt ediyordu?" Omuz silkiyor.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi. Muhtemelen eşyalarını kontrol edip hiçbir şeyin eksik olmadığından emin olmak istersin." "Benim odamda mıydı?"

"Onun ne kadar boktan biri olduğunu biliyorsun. *Mariana'nın* odası."

O orospu çocuğunu mutlu bir şekilde boğabilirim. Sarhoş boğazını boğabilirdim. "Artık kesinlikle gittiğinden emin misin?"

Serena başını sallar. "Malvern'e doğru geri döndü. Kamyonetini bir mil öteden duyabilirdim." Yanağından öpüyorum. "Burada olamadığım için üzgünüm. Bir daha olmayacak."

Gülüyor. "Ne? Onu bir daha görmemeyi mi planlıyorsun? Hiç sanmıyorum,

Leo." "Hayır. Telefonumu bir daha asla başka bir odada bırakmamayı

planlıyorum."

Ve o bok çuvalının bir daha elli mil yarıçapına yaklaşmamasını sağlamayı planlıyorum, ama bunu belirtmiyorum.

Oğlumu kontrol etmek için üst kata çıktım. Ağzı açık mışıl mışıl uyuyor, sinekleri yakalıyor. Uzay adamı pijamaları çok küçük geliyor. Gözlerimin önünde tam bir yetişkin çocuğa dönüşüyor.

Cam uyanmadan önce sadece birkaç dakikalığına yatak odama girme şansım oluyor. Eşyalarımı kontrol ediyorum ama hiçbir şey yanlışı görünmüyor, ta ki onu görene kadar. Mariana'nın şifonyerimdeki kayıp fotoğrafı. *Bok parçası*. Derin bir nefes alıp ona kadar sayıyorum ve her şeyin çok daha kötü olabileceğine kendimi ikna ediyorum.

Dizüstü bilgisayarımın açık olduğunu ancak ekran önümde uyku moduna geçtiğinde fark ediyorum. Yataktan kaldırıp tekrar giriş yapıyorum ve ne aradığını merak ediyorum.

Bunu anlamak yeterince kolay. Tarayıcı ekranı hâlâ bankacılık ana sayfamızda. Giriş yapıyorum ve orospu çocuğunun banka hesabından beş bin dolar çektiğini görüyorum.

Gelecek hafta maaşları ödemek için o paraya ihtiyacım var. Lanet nefesimin altında ona küfrediyorum.

Serena kapıda belirdiğinde hala öfke içindeyim, ona para çekme listesini gösterdiğimde dehşet içinde başını sallıyor.

"Beş bin doları ne sikime istiyor? Ona hâlâ ödeme yapıyor musun?" "Her

zamanki gibi," diyorum ona. "Artı kâr payı ödemeleri."

"Sence kaçıyor mu?"

Hayır, ummuyorum. Yine de umut etmeme engel değil.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldıyor Serena. "Bu doğru gelmiyor. Hiç doğru gelmiyor." Ama Jake'le ilgili hiçbir şey doğru gelmiyor. Yangından beri de öyle.

Belki ondan önce bile.

"Ben hallederim," dedim ona. "Pazartesi sabahı hemen avukata ve polise haber vereceğim. Bu işi çözeceğiz. Eğer kabul ederse, ona ihtiyacı olan yardımı sağlamaya çalışacağım."

O kadar üzgün görünüyor ki kalbim parçalanıyor. "Ona yardım bulacak mısın?" "Deneyeceğimi söyledim."

Başını sallıyor. "Teşekkürler, Leo."

"Bana henüz teşekkür etme," diyorum ama bir şey fark etmiyor.

Küçük şampiyonumuz uyanırken hâlâ bana sıkıca sarılıyor. O da katıldığında kalbim gülümsüyor.

OTUZ BEŞ

Affetmemek, kendiniz zehir içip diğer kişinin ölmesini beklemek gibidir.
Marianne Williamson

ABIGAIL

ÖĞLEDEN SONRAYA KADAR UYUDUM. Uyandığımda telefonumda bekleyen bir mesaj var.

Yemeğe geç mi kaldın? Bu sefer kapıyı çalacağım. Biraz gelenekçi ol.

Uyanmanın en iyi yolu bu.

Boş ver onu. Onun yanında uyanmak, uyanmanın en iyi yolu olacak. Bu sadece iyi bir ikinci.

Mesaja cevap vermek garip hissettiriyor.

Bu hoşuma giderdi. Çikolata getir. Ben pişiririm.

Ne yemekten hoşlandığını bilmediğimi fark ettiğimde çoktan göndermiştim. Hay aksi.

Neyse ki bugünlerde bana yardımcı olacak bazı kaynaklara sahibim. Oraya uğradığımda Sarah elinde büyük bir Doritos paketiyle televizyon izliyordu. Ona krizimi anlattım ve o da hemen harekete geçti.

"İtalyan," diyor. "Herkes İtalyanca sever."

Umarım haklıdır.

Yerel dükkana giderken yanımda bir arkadaşımın olmasından memnunum. Toplayabildiğimiz en iyi malzemeleri seçiyoruz ve o da bana bunları en iyi şekilde nasıl hazırlayacağımı anlatıyor.

"Büyükanнем bir İtalyan'la evliydi," diyor. "Yarı

İtalyan mısın?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, bu onun ilk evliliği idi. Dört evlilik yaptı." Gülüyorum. "Sarah'nın büyükannesine git."

"Ekşi yaşlı kaltak." Kıkırdıyor. "Ama yemek yapabiliyordu."

Umarım büyükanнемin özel tarifi bu akşam benim için işe yarar.

Cep telefonumdan tanıdık ama yabancı bir ping sesi geldiğinde ne giyeceğimi seçiyorum. Aradığımda parmaklarım titriyor.

Sikeyim.

İsmini gördüğümde bile kalbim çarpıyor. E-posta şeklinde ama orada.

Phoenix Burning size kişisel bir mesaj gönderdi. Hesabınızı yeniden etkinleştirin mi?

Nasıl yapamam?

Birkaç tıklamayla tekrar girdim.

Ona bir mesaj gönderirken sırtıyorum.

Hesabımı silmek için çok fazla. Adil oynadım.

Bir çırpıda cevap veriyor.

Hala canavarla tanışmak istiyor musun?

Beni yüksek sesle güldürüyor.

Her zaman, cevap yazıyorum. Umarım ısırır.

Başka bir ping bekliyorum. Çok uzun sürmüyor.

Daha sonra benim için hazır olacaksın. Alt kapının kilitli olmadığından emin olacaksın.

Hemen cevap veriyorum.

Yemekten önce mi sonra mı? Sebzelerin zamanını ayarlamam lazım.

Umarım şaka yaptığımı biliyordur.

Sekiz. Hazır ol.

Mizah için çok fazla, ama bu önemli değil.

Hazır olacağımı

söyledim. Ve

olacağım.

* * *

Phoenix

Öğleden sonrasının tadını çıkarırken Jake'le olanları neredeyse unutuyorum. Cam'le havuzda yine muhteşem bir gün geçiriyoruz ve Serena bile yüzmek için bize katılıyor.

Abigail de bizimle olsaydı her şey mükemmel

olurdu. Her şeyin zamanı varmış, öyle derler.

Ne pişirdiğini görmek için garip bir şekilde heyecanlıyım. Sıradan insanlar gibi sıradan bir randevu ihtimali

beni heyecanlandırıyor. Daha sonra onun küçük pis kıcına vurmak için centilmenlikten sapsam bile.

Dar bir kotun üzerine siyah bir gömlek giyerim. Saçlarımın olabildiğince düzgün olduğundan emin olurum. Pembe

gömlekli Jack değilim ama idare ederim. Cam uykuya dalar dalmaz gitmeye hazırım, ama bu akşam, tipik olarak, kitaptaki

her hikâyeyi istiyor.

Bunu istemeye bile istekli.

Buna hayır demem mümkün değil.

Nihayet aşağı indiğimde Serena "Harika görünüyorsun," diyor. "Git kız arkadaşını

getir." "Onu seveceksin," diyorum ona. "Sizi tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

"Seni mutlu ettiği sürece sorun yok."

Bugün küçük kız kardeşimi hayatımda onu hiç sevmediğim kadar çok seviyorum. O bizim nehrimizde sağlam bir kaya. Hayatın önümüze çıkardığı her türlü boktan fırtınada bir çapa.

Cam ve benim için yaptıklarından dolayı ona ne kadar teşekkür etsem azdır. Umarım bunu biliyordur. Kamyonetime doğru adım atarken Jake için bir pişmanlık duyuyorum.

Bugünlerde bir zamanlar üçümüzün dünyaya karşı olduğunu unutmak çok kolay. En başta bize iş kuran ve yeterince büyür büyümeyiz Serena'nın yanı sıra benimle de ilgilenen kişinin o olduğunu unutmak çok kolay.

Biz bunlarla başa çıkamayacak kadar gençken omuzladığı onca yükü unutmak kolay.

Uzaklaşmadan önce ona bir mesaj gönderdim. Sabah kışımı kaldırıp avukata gitmeden önce son bir zeytin dalı.

Hayatını düzene sok, Jake. Biz hala senin aileniz. Parayı geri koy, içmeyi bırak ve ayık olduğunda düzgünce konuşalım.

Mariana'nın resmi onda kalabilir.

En azından bunu yapabilirim ve içten içe bunu biliyorum. Serena'nın sorusu geçerli bir soru.

Bütün bunlar nasıl oldu?

Cevap her zaman olduğu gibi aynı. Tıpkı dün gece söylediğim gibi.

Mariana.

İşte bütün bunlar böyle oldu.

Serena, çılgın bir kadının iki erkek kardeş için sahip olduğu çekiciliği asla göremedi. Deliliğin içindeki büyüğü, o kadının ruhunun sizi nasıl paramparça edebileceğini ve daha fazlası için geri gelmenizi nasıl sağlayabileceğini anlayamadı.

Tüm bunları şimdilik bir kenara itiyorum.

Büyük bir çikolata almak için benzin istasyonunda duruyorum ve o sırada biraz çiçek alıyorum. Sonra da kız arkadaşıma mesaj atıyorum, çünkü o artık gerçekten öyle.

Yakında.

* * *

Abigail

Yakında

Mesajda öyle yazıyor.

Ona yetişemiyorum. Beni her yerden arıyor.

Kapı çalındığında yüksek sesle güldüm. Beklediğimden çok daha erken gelmişti. Daha çok şimdi gibi aslında.

Kapıyı açarken sırtıyorum, Sarah'dan ödünç aldığım kalp desenli önlüğümle en iyi şef gülümsememi sunuyorum. Ama bu o değil.

Sırtışım kayboluyor.

Önümdeki adamı tanıyorum ama yine de

tanımıyorum. Uzun boylu. Koyu renk gözleri

var. Zayıf ve sırm gibi.

Güçlü.

Gözlerim açıldı.

Beni içeri itip kapıyı arkasından kapattığında gözleri daha da açılıyor.

İçgüdülerimle geri çekiliyorum, panik nefesimi keserken lazanya hala fırında pişiyor. Kaçacak

bir yer yok ve ben bunu biliyorum.

Yine de deniyorum.

Beni arkamdan yakalamadan önce sadece mutfak kapısına kadar gidebildim. Cüssesi tanıdık ama viski ve başka bir şey kokuyor. Dizel.

Bana haftalar önce bardaki kot pantolonlu adamı hatırlatıyor.

Ve tıpkı denim adam gibi, eli doğrudan bacaklarımın arasında, parmaklarını klitorisime o kadar sert bastırıyor ki ağrıyor. Elini

ağzıma kapattığında ciyaklıyorum, ama tıpkı kardeşi gibi, susturmakta oldukça başarılı.

Bunun Jake olduğunu biliyorum.

Bunu her bir parçamla biliyorum.

"Kapıyı açık bıraktığın için aferin kızıma. Her zaman onun dediklerini yapmaya bu kadar istekli misin? Sanırım onun için islanıyorsun, ama endişelenme. Eğer iyi bir kız olursan tadını çıkarmana izin veririm."

Elinde kaskatı kesildim, kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu.

"Kardeşim için neden bu kadar çıldırdığınızı anlamıyorum," diyor. "O kendini beğenmiş, asık suratlı bir hıyar. Mariana'ma davranış şekli..."

Sesi kesiliyor.

Göğsüm o kadar dar ki nefes almakta zorlanıyorum.

Parmakları beni ovmaya devam ediyor, ama hafızamda ilk kez sırtımdaki canavar klitorisimin zonklamasına

neden olmuyor. Beni hasta hissettiriyor.

"Seninle nasıl konuşmayı sevdiğini biliyorum," diyor. "Hepsini internetten okudum, hepsini. Sen küçük pis bir sürtüksün, değil mi? Tıpkı benim Mariana'm gibi."

İçim nasıl da sızlıyor. Bu izinsiz giriş, vücudumdaki parmaklarından çok daha fazla acıtıyor. Sanki ruhumun en karanlık kısımlarına girmiş gibi hissediyorum.

Ve o oraya ait değil. Bu

kısım Leo için.

"Bırak da anlayacağın bir dilde konuşayım," diye homurdanıyor. "Benimle lanet kamyonuma geleceksin. Ne dersem onu yapacaksın. Yapmazsan canını yakarım. Yine de yapmazsan, o orospu çocuğu erkek arkadaşının canını yakarım. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Bir kamyon dolusu gazyağım var. Herifi canlı canlı yakacağım ve bu sefer onu oradan çıkaracak bir itfaiye olmayacak."

Nefesim çok sık, çok hızlı.

"Anladın mı?"

Tekrar başımı salladım.

Elini çekti ve ben de nefes aldım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum. "Bu çılgınlık."

"Hepimiz biraz deliyiz, tatlım. Bence içimizdeki en çılgın sürtük sensin. Bir yabancının yoluna doğru koşuyorsun. Canını yakması için ona yalvarıyorsun. Yardıma ihtiyacın var, kızım."

Beni bıraktığında rahatladım. Bana dokunduğu yerde vücudum pis hissediyor.

Kullanılmış.

İhlal edildi.

"Şimdi ayakkabılarını giy," diye homurdanıyor. "Yoksa onun yaptığı gibi seni yalınayak

koştururum." Dediğini yapıyorum, cesaret edebildiğim kadar oyalanıyorum.

Fazla bir şey yapmama izin vermiyor.

Leo'nun buraya geldiğini biliyorum. O kadar uzakta

olamayacağını biliyorum. Ama bizi özleyecek kadar

uzakta.

Sahanlığa çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken dehşete kapılıyorum. Jake'in kafadan çatlak olduğunu ve kafasından geçen çılgınca fikirleri uygulayabilecek kadar deli olduğunu biliyorum, bu yüzden Sarah kafasını ön kapıdan uzatıp Leo'yu büyükannesinin özel tarif lazanyası için hazır bulmayı beklerken gülümsediğinde, her şey tamamen normalmiş gibi davranıyorum.

"Bu Jake," dedim ona. "Leo'nun kardeşi."

Sezgilerini kullanması için dua ediyorum ama sezgileri varsa da fark etmiyor.

"Oh, bu çok güzel," diyor. "Benzerliği görebiliyorum. Gerçekten de aileyle şimdi mi tanışıyorsun?" Başımı salladım.

Gülümsemeye devam ediyor.

Jake beni sahanlığa doğru itiyor. Olabildiğince yavaş hareket ediyorum.

"Umarım yemeği beğenirsiniz!" diye arkamızdan seslendi ve gitti. Aynen böyle.

Kalbim sıkışıyor ama yürümeye devam ediyorum, karanlıktaki canavarımın daha önce her seferinde olduğu gibi bu sefer de beni kolayca yakalaması için dua ediyorum.

OTUZ ALTI

Bir dost her zaman sever ve bir kardeş zorluklar için doğar.
Kral Süleyman

PHOENIX

Abigail'in kapısına vardığımda alacakaranlıktı.
Hâlâ görebileceğim kadar ışık varken burada olmak tuhaf hissettiriyor ve sıradan bir ziyaretçi gibi zilini çalmak daha da tuhaf.
Cevap verirken tık sesini bekliyorum ama gelmiyor. Pencereye bakıyorum ve oturma odasının ışığı yanıyor. Ondan bir iz yok.
Tekrar zile basıyorum. Sesini beklerken boğazımı temizliyorum.
Hala bir şey yok.
Onun numarasını aradım. Çalışıyor.
Kendi kendime gülümsüyorum, acaba arsız küçük sürtük beni içeri girmem için kışkırtıyor mu diye merak ediyorum. Baştan çıktım.
Ama hayır. Onun yerine komşusunun ziline basmayı tercih ettim. Bir çırpıda cevap verdi.
"Leo," dedim ona. "Abigail'in erkek arkadaşı. Cevap vermiyor."
"Tabii," diyor ve beni içeri çağırıyor.
Yüzünde bir gülümsemeyle beni sahanlıkta bekliyor.
"Onlar dönene kadar burada bekleyebilirsin," dedi bana. "Başın sıkıştıysa yani." Boş boş bakıyorum.
"Onlar mı?"
"Kardeşin ve Abigail. Sanırım daha fazla erzak almaya gidiyorlardı." Duraksıyor. "Bekâr mı?" Kanım nasıl da dondu.
"Kardeşim mi?"
"Jake, değil mi? Tam buradaydı."
Abigail'in kapı anahtarı bir anda parmaklarımın arasında. Bir kalp atışında onun evindeyim.
Mutfak kaynıyor. Fırını açtığımda yanan bir lazanya buluyorum. Fırını kapatıp yatak odasına geçiyorum.

Gideli çok olmamış. Duman alarmı çalmıyor bile. Sarah koridorda

bana katılırken ona sesleniyorum.

"Yaklaşık yarım saat önce gittiler" diyor.

Kanepenin üzerinde telefonunu
görüyorum.

Mesajlarını aradım. Aramalarını kontrol ediyorum. Her şeyi
kontrol ettim. Ve sonra onu gördüm.

Onun çevrimiçi lanet olası bağlantı girişi. Titreyen parmaklarımla
kayıtları çağırdım. Ne kadar aptalca davrandığımı fark ettiğimde
kalbim boğazıma düğümlendi.

Dizüstü bilgisayarım. Orospu çocuğu benim laptopumdaydı.

Ve banka hesabımdan beş binden fazlasını aldı. Siyah kuğumu
da aldı.

Telefonumdan takip cihazını aradım ama orospu çocuğu onu devre dışı bırakmış. Her yerde olabilirler.
Korku Sarah'ya yerleşirken bir aşağı bir yukarı yürüyorum.

"Kardeşin... ona zarar vermeyecek, değil mi? Düşündüm de, oldukça gergin görünüyordu." "Nereye
gittiklerini söylemedi mi?"

Başını iki yana sallar. "Sormadım.

Düşünmedim." Serena'yı arıyorum. Telefonu
açtığında öfkeyle tıslıyordum. "Ben Jake,"
diyorum ona. "O amcık Abigail'i kaçırdı."

Dün gecedan beri onu görmediğini ve hiçbir şey duymadığını söyledi.

Hay sikeyim.

Ellerim saçlarımda. Yaralarım, onları aldığımdan beri hiç kaşınmadıkları kadar kaşınıyor. "Dizüstü
bilgisayarımı kontrol et," diyorum Serena'ya. "Herhangi bir şey ara. Herhangi bir ipucu. Geçmiş
kontrol et."

O beş bini ne için kullandığını düşünmek bile istemiyorum. Ne kadar deli olduğunu düşünmek istemiyorum.

"Banka," dedi Serena bana. "Bir arkadaşlık sitesi..." Duraklıyor. "Wellington'ın yerel deposu." Ben fark eder etmez o da fark
etti. "Hayır, Leo. Aman Tanrım, hayır."

Ve o orospu çocuğunun nereye gittiğini söylemek için bir takip cihazına ihtiyacım yok. Onu bulacağını
başından beri biliyordu. Kız kardeşime "Kapıları kilitle" dedim. "Kapıları kilitleyin ve içeride kalın."

"Oraya gitme!" diye tıslıyor. "Lütfen, Leo! Sakın oraya gitme! Polisi ara!" Ama
yapamam.

Polisin bulamayacağı kadar deli. Olamaz.

İstediği tek bir kişi var, o da benim.

Yem.

Tabii ki.

Ne kadar ironik.

Bu gece kullanıcı adı her zamankinden daha uygun.

"Polisi arama," dedim ona. "Ben hallederim."

"HAYIR, LEO, YAPMA!" diye bağılıyor ama ben telefonu çoktan kapatmışım.

Wellington's benim için asla trajediden başka bir şey ifade etmeyecek. Bize her zaman ürünlerinin yanıcı olduğunu söylerlerdi ama ne kadar yanıcı olduğunu söylemezlerdi.

Davullarından biri ışık alırsa depomuzu nasıl cehenneme çevireceklerini söylemediler. Beş bin dolar.

Beş bin dolara ne kadar yakıt alabileceğini merak ediyorum.

Yeterli.

"O iyi olacak mı?" Ben çıkarken Sarah soruyor.

"O iyi olacak," diyorum ve bunda ciddiyim. Bundan emin olacağım.

Cevap alamayacağımı bile bile Jake'in numarasını aradım.

Önemli değil. Mesajımı alacaktı ve ben bunu biliyordum.

"Geliyorum," diyorum sesli mesajına. "Ama sen bunu biliyordun, değil mi? Onu şimdiden bırakabilirsin Jake, ne olursa olsun orada olacağım. Ben gelene kadar aptalca bir şey yapma. Onu incitmene gerek yok. O sana hiçbir şey yapmadı. İstedğin benim." Duraklıyorum. "Ve ben yoldayım."

Bugün ikinci kez ayağımı yere vuruyorum.

* * *

Abigail

Leo'nun kamyonetinin arkasında, gecenin bir yarısı ayak boşluğuna bağlanmış halde korktuğumu sanıyordum. Ama Jake'in kamyonetinin arkasında kendimi ne kadar hasta hissettiğimin yanında hiç kalır.

Dizelin kokusunu buradan alabiliyorum. Her virajı aldığı anda koltukların arkasındaki büyük fiçilerin içindeki sıvının etrafa saçıldığını duyabiliyorum.

Mariana'yı öldürenin bu şeyler olduğunu söylemek için bir nota ihtiyacım

yok. Ve Jake'in her şeyi tekrar yapmayı planladığını söylemek için de bir

nota ihtiyacım yok. *Belki de en başta o yapmıştır.*

"Yem," diye sesleniyor Jake ön taraftan.

Ağzından çıkan seslerden nefret ediyorum.

"Bu berbat bir kullanıcı adı, biliyor musun?

Yem." Gülüyor.

"Ama yine de, eğer şapka uyuyorsa."

Direksiyondaki sarhoş psikopatı kızdırmamak için elimden geleni yapmam gerektiğini biliyorum ama ağzımdan çıkan kulağım duymuyor.

"O yangını sen başlattın."

Gülüyor. "Mariana'yı benim öldürdüğümü mü sanıyorsun? Mariana'yı LEO öldürdü. O kadar amcık olmasaydı Mariana orada olmazdı."

"Olay başladığında sen oradaydın, Leo değil."

"Evet, aklını kaçırmasını engellemeye çalışıyorum!" diye tersliyor ve bundan sonra ağzını kapalı tutmaya karar veriyorum.

Umarım Leo yokluğumu çoktan fark etmiştir. Umarım binlerce polis çağırmıştır ve her an bir helikopterle bu kamyona inebilirler. Ama hayır. Kamyon gümbür gümbür ilerliyor.

Tırmandığımızı biliyorum. Hissediyorum.

"Bir zamanlar iyi bir takımdık," diyor Jack bana. "Ben, Leo ve Mariana. İş birlikte yürüttük."

Tek kelime etmedim.

"Onu ilk ben gördüm, biliyor musun? Sana ne derse desin, onu ilk ben gördüm." Durakladı. Burnunu çektiğini duyduğuma eminim. "Onu çok sevdim. Onu ondan daha çok sevdim. Cam olmasaydı onu uzun zaman önce kaldırırma atardı."

Keşke konuşmayı kesse. Keşke çenesini kapasaydı. "Leo

onu seviyordu," diyorum. "O da onu seviyordu,

eminim."

"Sanki her şeyi biliyorsun da," diye hırlıyor. "Ondan kaçmak istedi."

"Aferin ona. Belki de bu işi, gece yarısı dolambaçlı yollara sapmadan, kirislerine kadar yanıcı kimyasallarla dolu bir depoya gitmeden yapmalıydı."

Korkunç bir sürük gibi davranıyorum ve bunun farkındayım ama duramıyorum. Ya sinirleneceğim ya da korkacağım ve savaşmadan pes etmeye hazır değilim. Bu dallama için değil.

"Beni aradı, biliyorsun," diyor ama ben iç

çekiyorum. "Gerçekten umurumda değil."

"Yapacaksın."

Bu iki basit kelime beni ürpertiyor.

Gözlerimi kapatıp bir mucize için dua ediyorum. Bir kabus için dua ediyorum.

Bir canavar için dua et. Her şey için dua ederim.

Onun için.

Bebek sahibi olma şansını bir kez daha yakalamak için dua ediyorum. Cameron'la tanışmak ve birbirimizden hoşlanmaya başlayıp başlayamayacağımızı görmek için dua ediyorum. Sevdiğim adamla birlikte Sarah'nın büyükannesinin özel tarif lazanyasını yeme şansı için dua ediyorum.

Yaralarımı bir kez daha öpmek için dua ediyorum.

Onu ay ışığında ve suda bir kez daha görmek için dua

ediyorum. Ona bir kez daha sarılmak için.

Onu bir kez daha almak için.

Onu sevdiğimi söylemek

için.

Evdeki herkese kaçtığım için üzgün olduğumu ve onları da sevdiğimi söylemek için.

Arka koltuk yalnız bir dünyadır. Arka camdan gökyüzü kararırken gözyaşları kolayca akıyor. Onları tutmaya çalışıyorum, çünkü bu sessiz gözyaşları en kötüsü.

Bu sessiz gözyaşları yenilgi anlamına gelir.

Kamyon durduğunda kalbim mideme iniyor. Arkayı açıp beni ayaklarımdan tutarak dışarı çekerken ırkiliyorum. Bileklerime kalın bir sicim sararken nefesi yüzümde. Dövmüşmek işe yaramıyor çünkü o çömeliyor ve

ayak bileklerim.

En iyi ihtimalle topallayabiliyorum. Kamyona karşı bile dengemi korumak için mücadele ediyorum. Gözleri koyu cam gibiydi. Alçak ve öfkeli.

Ve üzgün.

O çok

üzgün.

Onun bu kısmıyla konuşuyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum. "Hiçbirini."

"Kaç" dedi, aynen böyle. Gözlerim farkına vararak açılıyor. "Hoşlandığın şey bu, değil mi?" Dirseğimi tutup beni karanlığa fırlatırken söyleyecek sözüm yok.

Etrafımdaki yüksek çitlere bakıyorum. Üstündeki çivilere.

Karanlığa bakıyorum ve yanmış bir kulenin dişlek yüz ifadesini görüyorum. Ve biliyorum.

Burada öldü.

"Kaçın!" Jake bağırıyor ve bu ses aklımı başıma getirmeye yetiyor.

Kulaklarımda kalp atışlarımla karanlığa doğru olabildiğince hızlı yürüyorum. Tökezleyip sendeliyorum ama ayağım yere basmaya devam ediyor.

Çünkü yapmak

zorundayım.

Gerçekten

zorundayım.

Bu gece, canavarın kardeşi beni avlıyor. Ve eğer beni yakalarsa.

Eğer beni yakalarsa, bu hepimizin sonu olabilir.

OTUZ YEDİ

En derin arzulardan çoğu zaman en ölümcül nefret doğar.
Sokrates

ABIGAIL

Burada kaçacak yer yok. Tamamen kapalı. Tek çıkış yolu geldiğim yoldan geri dönmek. Jake'i geçmek. O biliyordu. Tabii ki biliyordu. Benimle oynuyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve tırnaklarımı yırtarak ayak bileklerimdeki ipi gevşetiyorum. Bileklerimden çıkaramıyorum ama hiç yoktan iyidir.

En azından topallamadan hareket edebileceğim anlamına geliyor.

Görebilmek için neredeyse hiç ışık yok. Bunun kaçmak yerine saklanmayı kolaylaştırıp kolaylaştırmayacağını merak ediyorum ama Jake'in burayı bunun için çok iyi bildiğinden şüpheleniyorum.

Kamyonundan davul seslerini hâlâ duyabiliyorum. Tekerleklerin asfalttaki eziyetini. Ne yaptığını hayal bile etmek istemiyorum. Adam kafayı yemiş.

Burada zihnimin bana oyun oynaması çok kolay. Havadan başka hiçbir şeyden etkilenmiyorum, sanki Mariana'nın hayaleti burada benimle birlikteymiş gibi, sanki beni yanına çağırıyormuş gibi zıplıyorum.

Ona katılmak istemiyorum.

Sesler kesildiğinde başımın belada olduğunu anlıyorum.

Nefesim hızlanıyor. Onu duymak için zorlandıkça sessizlik artıyor. Bu oyun tanıdık gelmeli ama değil.

Hiç de öyle değil.

Yüksek çitlerin arkasına geçip depoya bakıyorum. Büyük bir yer. Hayal ettiğimden çok daha büyük. Yandığında ortaya çıkan ateşi hayal edebiliyorum.

Jake'in sesi geldiğinde iliklerime kadar ürperiyorum.

"Ah, Abigail... Abigail neredesin? Bu oyunu seviyorsun, değil mi? Bana bir ipucu ver de heyecanlanalım."

Onu kendi ellerimle yakmak isterdim.

"Eğer olmasına izin verirsen iyi hissettireceğim..."

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Önce beni öldürmesi gerekir.

Bu düşünceyle ilgili en korkutucu şey, onun bunu yapabileceği.

Leo, lütfen. Neredesin?

Aklıma gelir gelmez bu düşünceyi bir kenara bırakıyorum ve sanırım sessiz gözyaşlarım beni ele geçiriyor olmalı. Onun buraya gelmesini istemiyorum.

Bu psikopatın ve yanıcı madde dolu kamyonunun yoluna çıkmasını istemiyorum.

İhtiyacım olan şey polis.

Denizaşırı suikastlar için kullandıkları elit keskin nişancılardan oluşan bir ekip.

O daha orada olduklarını anlamadan onu çitten çıkarabilirlerdi. Kendi

kendime güldüğümde delirdiğimi anlıyorum.

Nefes alıyorum ve kendimi olay örgüsüne ayak uydurmaya zorluyorum. Önümdeki depoya bakıyorum ve en iyi atışımın en az beklenen atış olduğunu anlıyorum.

Doğruca binaya girip diğer taraftan çıkacağız.

O farkına varmadan kamyonetine varmış olabilirim. Belki de Leo'yu ana yola çıkarıp polis arabalarını Jake'in yanına gönderirdim.

Planım saçma ve bunu biliyorum ama elimden gelenin en iyisi bu.

Buna hazır olup olamayacağımı bilmiyorum. Hazırlanırken nefesimi

topluyorum. Ve sonra onu görüyorum. Siktir, onu gördüm.

Karanlıkta taş gibi görünüyor.

Kalbim o kadar yüksek atıyor ki, biraz daha yaklaşırsa duyacağına yemin

edebilirim. Bu da benim kararımı veriyor.

Üç, iki, bir ve ben kaçıyorum. Hızlıca. Doğruca yanmış binaya ve içinde ne bok bulursam ona doğru.

O beni görmeden önce çok az ilerleyebildim ama o arkama çarpmadan önce içeri girmeyi başardım. Beni

kaldırırken çığlık atıyorum, beni sıkıca tutarken sahip olduğum her şeyle saldırıyorum.

"Onunla böyle mi dövüştün?" diye hırlıyor. "Eminim yapmamışsındır. İstedğin buydu, hatırladın mı? Seni tatmin eden şey bu."

Beni bir kemerden geçirip öteki odaya götürürken gözlerim fincan tabağı gibi. Davullar her yere yığılmış. Sıvı her yere yayılmış.

Dizel.

Hayır.

Sırtımda ne kadar ıslak olduğunu fark ediyorum. Ne kadar koktuğunu. Öncekinden bile kötü.

"İkimiz de bu lanet yerden sağ çıkmamalıydık," diye hırlıyor Jake. "Eğer gidip ona katılacaksam, onu da yanımda götürceğim."

"Sen delisin!" Ben tıslıyorum ve o gülüyor.

"Ve sen de lanet olası bir yemsin, tatlım. Son isteğimin ne olduğunu biliyor

musun?" Cevap vermedim.

"Buna son yemek de."

Ama ben
istemiyorum.

Beni varillerden birinin üzerine doğru iterken hiçbirini istemiyorum.

O eteğimi toplarken ben ağlıyorum. Üzerimden külotumu yırtıp alırken acı bir ironiyle hıçkırıyorum. "Bu çok acıtacak," diyor.

* * *

Phoenix

Umarım Serena polisi aramamıştır.

Farlarımı kapatarak şeritte hızlanırken işaretler iyiydi, hem siren yoktu hem de alevler yoktu. Burası en son alev aldığı anda tüm gökyüzünü aydınlatmıştı.

Hala zamanım var demek.

Jake'in kamyonunun yanında sert bir fren yaparken lastiklerim bozuk
asfaltta gıcırıyor. Dışarı adımımı atar atmaz gazyağı kokusunu
alabiliyorum.

Deli orospu çocuğu.

O gece attığım aynı kader adımlarını atarken sessiz kalıyorum. Kalbim tıpkı o zaman olduğu gibi güm güm atıyor. Yükleme bölümü boştu, tam da beklediğim gibi. Enkazın üzerinden dikkatlice geçtim. Sessizce.

Ama geleceğimi zaten biliyor.

"Bize katılman çok hoş," diye bağılıyor ve oyun bitiyor. "Bırak
Abigail gitsin," diye bağıriyorum. "Ben buradayım, değil mi?"

Depo kapısına yaklaşırken ondan nasıl da nefret ediyorum.

Siyah kuğum bağlanmış ve lanet olası bir varilin üzerine bağlanmış, çıplak kıcı havaya kalkmış, benim deli amcıklı kardeşim de ona bakıyor.

"Merak etme," diye gülüyor. "Ona dokunmadım bile. Sadece dokunacağımı düşünmesine izin verdim." Parmağını kızın yüzüne doğru sallıyor ve kız irkiliyor. "Bu sana canavarlarla oynamayı öğretecek, değil mi? Umarım dersini almışsındır."

"Bırak onu," diyorum ve gülümseyerek yanımdaki bir konteyneri işaret ediyor. Diğerlerinden daha küçük, zaten yarısı boş. "Bana ciddi olduğunu göster" diyor.

Şimdiden her yerden kokusunu alabiliyorum. Pis koku ayaklarımın altında

birikmeye başladı bile. "Ve gitmesine izin mi vereceksin?"

"Evet, gitmesine izin vereceğim."

Lanet bir kuruş için. Abigail çılgık atıyor, ben de o kimyasal boku üstüme döküyorum. O kadar kötü kokuyor ki boğazıma

takılıyor. "Vay canına. Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" Jake diyor ama ben ona bir cevap vermiyorum.

Onu ayağa kaldırıp bana doğru koştururken rahat bir nefes alıyorum. Onu durdurmak için çok fazla güçle bana doğru koşuyor,

sırlılık olsam bile.

"Hayır," dedim. "Abigail, buradan çıkmalsın, bu pisliği üzerine bulaştırma. Kamyonete bin ve uzaklaş." Başını sallarken bileklerindeki ipi çekiyorum. Gözleri akıyor ama sonuna kadar açık. "Hayır."

"Evet. Hemen şimdi."

Bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor ama vaktimiz yok. Onu kaldırıp rafın diğer tarafına bıraktığımda çığlık atıyor. Ben küfrederken bile o geri tırmanıyor.

Ve Jake gülüyor.

Kahkahalarla

gülüyor.

"Seni neden bu kadar çok seviyorlar?" diye soruyor. "Hepsi senin için deli oluyor."

"Belki de tam bir baş belası olmadığım içindir," diyorum ona. "Sana ne oldu bilmiyorum Jake. Benden ne istiyorsun ki?" Omuz silkiyorum. "Mariana gitti. Öldü. Her şey bitti."

"Benim için değil," diye tıslıyor. "*Anka kuşu*. Siktiğimin *anka kuşu*. Benim için kurtuluş yok Leo, ben hâlâ küllerin içindeyim."

"Bana söyleyip duruyorsun, Jake. Tanrım. Ya bizi ateşe ver ya da yuvarlanıp durmayı bırak, olur mu?"

"HAYIR!" Abigail çığlık atıyor. "YAPMA!"

Ama sorun değil.

Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek.

Alevleri hayal etmekten yoruldum. Jake'in haklı olduğunu ve onu gerçekten kurtarabileceğimi düşünerek kendimden nefret etmekten yoruldum. "Lütfen dışarı çık," diyorum ona. "Kardeşimle konuşmam gerek."

"Seni bırakamam," diye hıçkırıyor. "Lütfen beni bırakma."

Tıpkı benim onun için yanacağım gibi, onun da benim için yanacağını fark ederek iç geçiriyorum. Eğer bu lanet yerden çıkarsam, yarın o kızla evleneceğim.

Ona söyledim ve o da gülümsedi.

"Bu bir tehdit mi?" diye soruyor gözyaşları arasında. "Bu lanet bir söz."

Ve Jake yavaşça alkışlıyor. Yavaşça alkışlıyor ve anı mahvediyor, tıpkı her şeyi mahvettiği gibi.

"Mariana ile aramızdaki ilişki böyle olmalıydı," diye hırlıyor. "Onunla evlenecektim. Sanki hiç evlenmemişsin gibi. Parmağına yüzük takmaya hiç yaklaşmadın."

"Yüzük istemedi," diyorum ona ve yalan söylemiyorum. "Yüzüğün ruh için pahalı bir prangadan başka bir şey olmadığını söyledi." Gülümsüyor. "Tam ona göre."

Abigail'e doğru eğildim. Ağzım cesaret edebildiğim kadar kulağına yakın. "Sana zarar verdi mi?" Başını sallıyor. "Hayır. Tehdit etti ama bir şey olmadı."

Alnından öperim. "Beni bekle, hemen şu kapının dışında."

Dönüp ona bakıyor, bükülmüş ve acı metal parçasına. "Bu o, değil mi? İçinden geçemediğin?" Başımı sallıyorum. "İşte o, ama bugün ardına kadar açık. Sadece seni alevlerden uzak tutmak istiyorum.

Gözlerim onunkilerde karanlık, umarım içimi görüyordur. Umarım emin olduğumu

görüydür. "Tam şurada," diyor ve işaret ediyor. "Tam orada olacağım."

"Aferin kızıma," dedim ve öyle de oldu. O en iyisi. İstedğim her şey. Kader nasıl da

gülüyor.

Tüm bu saçmalıklardan biraz uzaklaştığında rahat nefes alıyorum. Ve sonra kardeşimin yanına gidiyorum.

"Beş bin doları iyi kullandın, Jake. Sen bizi diri diri yakabilesin diye önümüzdeki hafta pek çok adam maaş alamayacak. Umarım bu seni gururlandırır."

Gülümsüyor. "Sen her zaman komik bir herifin Leo."

"Ve sen her zaman benim kardeşimdin," diyorum ona ve sonra iç çekiyorum. "Eğer bu gece ikimiz de burada yanacaksak, o zaman en azından bunu yapmadan önce havayı temizlemeliyiz."

Bana benimki gibi gözlerle bakıyor. Benimkine çok

benziyor. "Sen başla," diyor.

Ona uzun zaman önce söylemem gereken bir gerçekle başlıyorum. İçimi dökmek şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyor.

"O senin olmalıydı. Sen haklıydın. Sen ve o - seni gördüğü andan beri kartlarda vardı. Kızı dışarıda bulup o saçma görüşme için ofisimize sürüklediğinde ne kadar sevindiğini hatırlıyorum."

Sırıttıyor. "Onu içeri sürüklemek zorunda kaldım, evet. Kapalı alanda çalışmanın ruhunu buruşturduğunu iddia etti."

"Onu sevdiğini biliyorum," diyorum ona. "Onun da seni sevdiğini biliyorum. Seninle yaşadıklarımız benim onunla yaşadıklarımından çok daha fazlaydı. Dişlerimiz, tırnaklarımız ve tepelerde geçirdiğimiz çılgın gecelerimiz vardı. Sen istikrarlıydın. Naziktin. Tam da onun ihtiyacı olan şeydin."

Homurdanıyor. "Bunu beni daha iyi hissettirmek için söylüyorsun."

Ama ben değilim. Başımı sallıyorum. "Ne istersen düşün, Jake. Gerçek bu."

"O zaman neden onu benden aldın?" diye soruyor. "Neden ben değil de

sen?"

"Çünkü gözlerinin ardında bir karanlık vardı," diye itiraf ediyorum. "Kovalamacaya ihtiyacı vardı. Avlanmaya. Heyecana. Yaşadığını hissetmek için buna ihtiyacı vardı, bana söylediği buydu."

"Onu çok heyecanlandırırdım, Leo. *Ben*."

"Sanırım sana şans vermedim. Buna pişmanım ama o da oradaydı. O aramayı benimle birlikte yaptı. Muhtemelen benden daha önce. O kız istediği şeylerden başka hiçbir şeyin etkisinde kalmadı ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." İçimi çektim.

"Mariana'yla birlikte olduğum için pişmanım. Vahşi bir genç kıızı alıp onu acı çeken çılgın bir kadına dönüştüren kişi olduğum için pişmanım. Onu aklını kaybedecek kadar ileri iten kişi olduğum için pişmanım." Duraklıyorum. "Ama Cameron'dan pişman değilim ve artık onun senin ya da benim olması umurumda bile değil. Hiçbir şey fark etmezdi. Onu yine de severdim."

Gözleri acıyla parlıyor. "O lanet çocuğu ben de seviyorum. Onu benden aldın!"

Başımı sallıyorum. "Bunun babalık testiyle bir ilgisi olduğunu mu sanıyorsun Jake? O hamile kalmadan önce bütün yaz boyunca onu becerdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Benden olmama ihtimali olduğunu hep biliyordum. Umurumda değildi, onu yine deseviyordum."

"O zaman neden?!" diye hırlıyor. "Neden onu benden aldın!"

Etrafıma işaret ediyorum. "Çünkü sen hastasın, Jake. Ölmek isteyen lanet bir sarhoşsun. Cameron'ın hayatında senin gibi bir deliye ihtiyacı yok. Annesi öldü ve geceleri yatağını ıslatıyor. Annesi öldüğünden beri neredeyse hiç konuşmadı ve sen de bunu biliyorsun. Neden üzerine daha fazla yük bindiriyorsun? Zaten yeterince çekmiş."

Tekrar iç çektim. "Ciddiyim Jake, burayı yakmak istiyorsan bir an önce başlasan iyi olur. Serena burada olduğumuzu biliyor, yakında benden haber alamazsa polisi arayacak. Kendini durduramayacaktır."

"Kapa çeneni," diye hırlıyor.

"Ben hazırım," diyorum. "Söyleyeceğimi söyledim. Yemin ederim ki Mariana'yı buradan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. O gece gitmesine izin verdiğim için kendime lanet etmediğim tek bir gün bile yok. Onu düşünmediğim ve yanlış giden şeyler için kendimi suçlamadığım tek bir gün bile yok." Nefes alıyorum. "Bunun için ikimizi de öldürmek istiyorsan, devam et. Benden bu kadar."

Sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyuyorum.

Kendini yere bırakırken karanlıkta sadece bir homurtu. "Git."

Yaklaşıyorum. "Pardon?"

"Git," dedi yine. "Cam'e geri dön. Serena'ya onu sevdiğimi

söyle." Kalbim küt küt atıyor. "Ne?"

"Beni duydun," diyor. "Siktir git buradan."

Kılımı bile kıpırdatmadığımda en az onun kadar deli olduğumu anlıyorum. "Bekle," diyorum ve alay ediyorum. "Bana gitmemi söylemek için mi kendimi gazyağına bulayıp peşinden buraya kadar gelmemi sağladın?" Ona bön bön bakıyorum. "Bunun benim hatam olduğunu söylemiştin, Jake. Suçlu olanın ben olduğumu."

"Leo, lütfen!" Abigail çağırıyor. "Lütfen,

gidelim!" Ama gidemem.

Bana deli diyebilirsin ama yapamam.

Çünkü ağabeyim beni öldürmeye çalışmıyor ve ben bunu biliyorum. Bana bakarken gözlerindeki nefret bana değil, kendine duyduğu nefret.

"Bir şey oldu, değil mi? Ne oldu, Jake? Tüm bu çılgınlığı tetikleyen neydi? Sadece Cam'i görememek değildi, değil mi? Başka bir şey var."

Omuz silkiyor. "Sadece git, Leo."

"Evet, Leo, lütfen!" Abigail ağlıyor.

Jake sırtıyor ve ona doğru eliyle işaret ediyor. "O canlı biri. Ona zarar vermeyecektim Leo. Bunu biliyorsun, değil mi? Sadece onu sarsmak istedim. İkimizden de nefret etmesini istedim."

"Neden?" Soru çok açık. "Neden benden nefret etmesini istedin?"

"Çünkü birini tüm ruhunla sevmenin ve onun da seni sevmemesinin nasıl bir his olduğunu bilmeni istedim!"

Gülümsüyorum. "Vay canına, Jake. Bu tam bir saçmalık. Mariana'yla olan şeyin sonunda istediği sendin, ben değil. Benimle birlikte olduğu süre boyunca seninle görüşüyordu, bunu kendin itiraf ettin! Biri seni sevdiğinde böyle mi olur sanıyorsun?! Mariana beni hiç sevmedi, dürüst olmak gerekirse Cameron'ı da gerçekten sevdiğini sanmıyorum." Duramıyorum. Kendimi tutamıyorum. Gazyağı kokuyorum ama yine de konuşuyorum. "Mariana *kendini* severdi," diyorum. "Kendisini dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu. Kendisini ve *seni*."

Kardeşim güldüğünde korkunç bir ses çıkıyor. Ruhumu delip geçiyor. "Beni hiç

sevmedi," diyor. "Yalan söyledim."

Midem yere düşüyor.

Bunu anlamam çok uzun sürdü. "Sen ne?"

"Yalan söyledim," diye itiraf ediyor. "Her şey hakkında yalan söyledim. Onu hiç becermedim, bir kez bile. Çocuk senin, tartışılmaz." Sersemledim. O bana bakarken bocalıyorum. "Ama neden?"

"Çünkü bunun doğru olmasını istedim. Onun beni daha çok sevdiğini düşünmeni istedim. Buna kendim inanmak istedim, böylece geri kalanıyla yüzleşmek zorunda kalmayacaktım."

Cenazesinden beri ağabeyimi ağlarken görmedim. Kelimeleri bulmaya çalışırken gözlerinin kızardığını hiç görmemiştim.

Ona tekrar sordum, çünkü sormalıydım. Bu lanet deliliği anlamak zorundayım.

"Ne değişti?" diye sordum. "Bir şeyler değişti Jake. Bu doğru değil."

Ve sonra gözyaşları dökülür. Onun için nasıl da düşüyorlar. Nefesini boğan büyük hıçkırıklar. Aptallığım için kendime lanet ederek ona biraz zaman veriyorum. O konuşurken ben hâlâ kendime lanet okuyordum. "Gerçekten neyin değiştiğini bilmek istiyor musun, Leo? Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diyorum. "Neyin değiştiğini bilmek zorundayım Jake, yoksa diğerlerininzerine bir gizem daha eklenmiş olacak. Cevapsız sorularla işim bitti. Tahmin etmekten bıktım."

Bana doğru bakıyor ve gözlerindeki bakış kararımı sorgulamama neden oluyor. Bu çok korkunç.

"Lanet hafızamı geri kazandım," diyor.

Ağzım açık kaldı.

Hayır. Hayatta

olmaz.

O devam ederken bile başımı sallıyorum ve şimdiden, derin bir paramda, ne olacağını biliyorum. "Bendim," diyor. "O gece için ben suçluyum. Yangını ben başlattım."

Başımı sallamadan duramıyorum.

"Hayır." Başını sallıyor. "Bu doğru."

Veyle. Bunu onun gözlerinde görüyorum.

"Mariana'yıldren bendim, Leo. Bendim."

OTUZ SEKİZ

Gerçek güneş gibidir. Onu bir süreliğine kapatabilirsiniz ama asla kaybolmaz.
Elvis Presley

Abigail

Hâlâ orada olduğuna inanamıyorum.

Şansı varken hızlıca kaçmayacağına inanamıyorum. Ama yine de inanabilirim.

Leo'nun hiçbir şeyden kaçtığını düşünemiyorum.

Konuşmalarını duyabilecek kadar yakınım. İşler gerçekten kötüye giderse alevlerin arasında kalacak kadar yakınım.

Ama ben de kaçmıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Leo sorar. "Yangını sen mi başlattın? Neden?"

Jake başını sallıyor. Şu anda korkutucu olmaktan çok kırılmış görünüyor ama bu tür yanılsamalar ölümcül olabilir. "Ondan bir telefon aldım. Aynı eski saçmalıklar. Sana amcık dedi, gideceğini söyledi. Her zamanki gibi yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Her zamanki gibi koşarak geldim." Kafasını arkasındaki bir konteynere çarptı. Çınlamayla irkildim. "Ben geldiğimde o zaten buradaydı, el arabasıyla konteynerleri getiriyordu. Nasıl biri olduğunu bilirsin. Öfkesi dağları yerinden oynatabilirdi."

"Hepsini o mu değiştirdi?" Leo soruyor.

Jake başını sallar. "Çoğunu. Zorlandığı için bir el arabası yükünü ondan aldım. Hepsi bu kadar. Gerisi zaten yapılmıştı."

Leo iç çeker. "Burayı yakıp yıkmak istedi. Eninde sonunda kafasındaki sirkin kontrolünü kaybedeceğini düşünmüştümdür hep."

Jake ona bakmıyor. "Sadece gitmesi gerektiğini söyledim, bu saçmalığı bırakıp gitmesi gerektiğini söyledim. Param olduğunu, her şeye yeniden başlayabileceğimizi söyledim. İşleri sana bırakıp yeni bir yere taşınabileceğimizi söyledim."

"Peki ya Cameron?" Leo sorar.

Jake omuz silkiyor. "Cameron konusunda nasıl olduğunu biliyorsun. Bilmiyorum Leo. O kadar da mantıklı konuşmuyordu. Eğer burayı yakarsa kalacak bir şeyin kalmayacağını, onunla gidip tüm dünyayı keşfedeceğini söyledi."

Kadın deli gibi konuşuyor ama onu yargılamamak için elimden geleni yapıyorum. Sadece kendi derin nefesimi alıyorum ve duyularımı yüksek alarmda tutuyorum.

"Ona yardım edecek miydin?" Leo sorar ve Jake başını sallar.

"Dediğim gibi, birlikte gitmemizi önerdim, ben ve o. Bunun bizim için bir şans olduğunu düşündüm. Bu şans için çaresizdim."

Orada otururken o da çaresiz görünüyor. Psikopat olduğunu düşünmeme rağmen kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum.

O yangında yanan Leo olsaydı şimdiden nasıl hissederdim. Onu kaç yıldır tanıyor olursa olsun. Onu uzaktan sevmiş.

Bu korkunç senaryonun o zamanlar yaşandığını hayal ettikçe midem bulanıyor. Tam

burada. Her şey tam burada oldu. Midemi bulandırıyor.

Jack konuşmaya devam eder. "Tabii ki hayır dedi. Onca yıl benimle oynadı. Daha fazlası olduğunu ima etti. Bana *Jake'i* verdi ve ne zaman bir sorun çıksa beni aradı. Beni sevdiğini sanıyordum. Başka birinin açgözlü duygularının kurbanı olduğumuzu sanıyordum. Hiç umurunda olmayan ama yoluna devam edip başkalarının da şansını denemesine izin vermeyen biri."

"Beni mi kastediyorsun?" Leo diyor ki.

Jake başını sallar. "Sahip olduğun şey için senden nefret ettim. Senden nefret ettim çünkü istemediğin halde gitmesine izin vermedin. Yolumuzda duran tek şeyin sen olduğunu düşündüm."

Leo başını sallar. Pürüzlü çatıdan gökyüzüne bakar. "O gerçekten de özel bir tür deliydi," diyor.

"Öğrendiğimde çok kızmıştım. Onun aptal oyununun aptal bir parçası olduğum için çok kızmıştım. Burayı yakıp yıkmak gibi bir niyeti yoktu, gerçekten yoktu. Sadece etki yaratmak için her şeyi üst üste yığmak ve senin son dakikada onu keşfetmek için yanında olacağından emin olmak istedi." Sesini toparlamak için konuşmayı kesiyor. "Hep onun peşinden koşun."

"O gün değil," diyor Leo.

"O gün değil," diye kabul ediyor Jake. "Yani onu öldüren ilk şey bu oldu. Koşarak gelmedin." "Bunu

kabul ediyorum," diyor Leo. "Onu durdurmalıydım. İlgi için ağlıyordu ve ben açlıktan ölmesine izin

verdim."

Dizginleri elinde tutan çılgın bir psikopat varken, mazot dolu bir odada sırlıklam olmuş bir halde bu pisliğin sorumluluğunu bu kadar sakın bir şekilde üstlenebilmesine bayılıyorum.

Onun yerinde olsaydım benden çok daha soğukkanlı olurdu.

"Tam bir aptaldı," diyor Jake. "Tam anlamıyla ateşle oynuyordu. Malın dengesiz olduğunu biliyordu. Burada çok fazla olduğunu biliyordu."

"Sanırım drama ihtiyacı risklerden daha ağır basıyordu," diyor Leo. "Onun kafasında."

"Aklından neler geçiyordu bilmiyorum Leo, ama beni yanında istemediğini ve hiçbir zaman da istemediğini söylediği anda kendimi kaybettim."

Nefesim kesildi. *Ne yaptı lan bu?*

"Sigara yakmak için aptalca bir yerdi ama beni bilirsiniz. Daha önce de isteyken bir ton patlayıcı fiçinin etrafında sigara içmiştim. İçmemeliydim ama içtim. İçtim."

Gerisini biliyorum. Leo da biliyor.

Jake'in söylemesine gerek yok ama söylüyor.

"Aradaki güvenlik kelepçelerinden bazılarını bozmuş olmalı. Konuştuğumuz süre boyunca bu şey sızıntı yapmış olmalı."

Leo başını sallar. "Popoyu sen fırlattın."

Jake. "Bir anlık delilik, çünkü çok kızmıştım. Hâlâ buradaydı ve yapmaması gereken şeylerle uğraşıyordu. Çoktan hışımla uzaklaşmış, yükleme bölümüne doğru gidiyordum. Çabuk oldu. Patlama beni uçurdu. Yere düştüğümde öleceğimi sandım."

Gerisini biliyorum, Leo da öyle. Gerisini duydum.

Bana ait olmayan sırlara vakıf olduğumu hissediyorum. Dinlememeliyim ama kafamı

çeviremiyorum. Onu bırakamıyorum.

Jake'in yüzü buruşur. "O *bendim*. Onu öldüren bendim." Leo aşağı bakarken burnundan korkunç bir sümük ve acı kabarcığı üflüyor, bir sefalet enkazı. "Ve şimdi onunla gitmek zorundayım."

"Ya da sen bilmiyorsun," diyor Leo. "Aptal bir pislik gibi sigarayı fırlattın. Bütün bir sigarayı

Bu alanda olay çıkarmak için yanıcı madde cephaneliği var." Duraklıyor. "Peki ya ben? Mariana'nın berbat bir ortağıydım. Eşleşemedik. Yaklaşamadık bile. Ben onu dizginlemeye çalışırken o hep uzaklaşıyordu. Cam doğduğu andan itibaren lanetlenmiştik. Onun peşinden koşmayan bendim. O gece hüngür hüngür ağlıyor, her zamanki saçmalıklarını ve suçlamalarını sıralıyordu. Umurumda değildi. Gitmesini umuyordum."

Ne kadar üzücü bir durum bu böyle.

Bütün bir acı çemberi.

Leo'nun işinin bittiğini ummaya cüret ediyorum. Jake'in yine de gitmesine izin vereceğini. "Git," diyor Jake ve sorumu yanıtlıyor.

"Kızı al ve git." Ama gitmiyor.

Leo bir santim bile kıpırdamıyor.

Kendini yere bıraktığında haykırıyorum. Başını geriye atıp gökyüzüne bakarken adını haykırıyorum.

Kardeşi cebinden bir çakmak çıkarırken o bir felaket kokteylinin içinde oturuyor.

Jake tekrar, "Git," dedi. "Bu iş burada bitiyor Leo. Bu acıya daha fazla dayanamayacağım." "Hiçbir yere gitmiyorum," diyor Leo ve ben de onu öldürebilirim.

"Buradan defolup gitmelisin!" Jake bağılıyor ama Leo hâlâ başını sallıyor.

Onu hareket ettirebilseydim içeri girip kendim çıkarırdım. Tüm bu üzücü duruma lanet ederken ellerim saçlarımda. "Küçük bir çocukken Serena'ya Harrow Yolu'ndaki çocukların sataştığını hatırlıyor musun? Hatırladın mı?" Jake'in gülümsemesi aydınlanıyor. "Hatırlıyorum, evet. Sen ve ben onların canına okumuştuk."

"Sen ve ben," diye tekrarlıyor Leo. "Çünkü biz kardeşiz. Sen de öyle demiştin. *Biz lanet olası kardeşleriz, Leo. Ne olursa olsun kendi başımızın çaresine bakarız. Ne kadar zor olursa olsun.*"

"Bunu söyledim, evet," diye kabul ediyor. "O zamanlar doğruydun." "Hâlâ öyle," diyor Leo. "Sadece bunun için çalışmayı istemelisin."

"Bunun için artık çok geç," diye ağlıyor Jake. "Berbat ettim. Gerçekten çok kötü sıçtım."

"Mariana da öyle yaptı, ben de öyle. Hepimiz sıçtık batırdık Jake. Ama biz hâlâ kardeşiz." İç çekiyor. "Eğer tekrar burada olsaydım, burası alevler içindeyken, tıpkı o zaman yaptığım gibi seni dışarı çekerdim."

"Önce onu kurtarmalıydın," diye söyleniyor Jake.

"Ne kadar istesem de onu kurtaramadım."

"Burayı ateşe vermeliyim," diye tehdit ediyor Jake. Kalbim küt küt atıyor. "Ya şimdi çıkarsın ya da benimle gelirsin." "O zaman sanırım ben de seninle geleceğim," diyor.

* * *

Ben çok ciddiym.

Kıçım gazyağı içinde. Kıyafetlerim kokuyor. Saçlarım kokuyor.

Benim de tadabildiğim tek şey bu.

Boktan kardeşimin elinde bir çakmak var ve hepimizi ateşe vermenin eşiğinde. Ama onu bırakamam.

"Uğruna yaşayacak şeylerin var," diye itiraz ediyor Jake. "Benim yok amına koyayım."

"O yüzden yaşamak için bir şeyler *yap*. Ayık ol. İşi yeniden kurmama yardım et. Poker, bowling, nakış ya da herhangi bir bokla uğraş" diye tısladım. "Sadece seni tekrar ayağa kaldırmak için." Acımasız dürüstlüğe şans veriyorum. "Ve Tanrım, Jake, kendine acımayı bırak. Sevdin ve kaybettin, hepimiz kaybettik. Boktan bir şey ama hayat bu. Ölüm hayatın bir parçası. Hiçbir suçluluk duygusu ya da nefret olanları değiştirmeyecek. Serena'nın sana ihtiyacı var. Benim de sana ihtiyacım var, sen yürüyen bir pislik olmadığın zaman."

"Yapamam Leo. Devam edemem," diyor ve ben de ipin ucundayım, ya başaracağım ya da başaramayacağım.

Abigail dehşet içinde bakarken ona bir bakış fırlatıyorum. Gölgelelerin arasından onu seçebiliyorum. Beni

bekliyor. Ona söyleyebileceğim tek şey olması ihtimaline karşı 'Seni seviyorum' diyorum ve sonra bu şeyi sona erdiriyorum.

Lanet bir yılan gibi sıçrayıp çakmağı parmaklarından koparmamı beklemiyor. Onu açık çatıdan atabildiğim kadar sert bir şekilde fırlatmamı ve dışarıdaki lanet olası bir toprak parçasına zararsız bir şekilde düşmesi için dua etmemi beklemiyor.

"Sen delisin!" Jake homurdanıyor. Hâlâ dizlerinin üzerinde. Deli gibi kızarmış gözlerinden yaşlar akarken benimkiler de düşmekle tehdit ediyor. "Ölmek istiyorum!" diye bağırıyor ama umurumda değil.

Benim gözetimimde olmaz.

Benim gözetimimde asla.

Tam o sırada uzaktan siren seslerini duydum. Lanet olası yıldızlarıma şükrediyorum, aptal orospu çocuğu panik içinde çıldırıp etrafı ateşe vermeden önce zamanında hareket etmiştim.

Onlar yaklaştıkça onun yanında diz çöküyorum, onu seviyor, ondan nefret ediyor, ona acıyor ve onu hor görüyorum.

"Gece yatağında boğazını kesebilirsin Jake, ya da aşırı doz alabilirsin, ya da ölene kadar içebilirsin. Her neyse. Ama bu şimdi olmayacak ve benim gözetimimde de olmayacak."

Elim omzunu kavrarken feryat etmeye devam ediyor.

Abigail'in karşıdan gelen araçlara bağırıldığını duyuyorum. Meşaleler gözlerimde parlarken ben hâlâ Jack'in omzunu tutuyorum. "Biz iyiyiz," diyorum. "Dikkatli olun, yanıcıdır."

Dikkatliler.

Bizi oradan çıkarırken ve kıyafetlerimizi çıkarmamıza yardım ederken dikkatli olun.

Bizi yakabilecek her şeyden arındırıp battaniyelere sararlarken dikkatli olun. Jake'i bir polis arabasıyla götürdüler. Sirenler çalarken yol boyunca onu izledim.

Her şeye rağmen beni derinden etkiliyor.

Ta ki Abigail'in kollarının belime dolandığını ve beni sıkıca tuttuğunu hissedene kadar. "O iyi olacak," diyor, onun da benim kadar emin olmadığını bilmeme rağmen.

"Bu kadar berbat durumda olduğunu fark etmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Uzun zaman önce fark etmeliydim."

Kolumu kaldırıp onu altıma çekiyorum, battaniyenin altında tenime sımsıkı sarıyorum. Sıkıca sarılıyor. "Bu çılgıncaydı," diyor. "Dünyadaki en korkunç şeydi."

"En azından artık tüm parçalara sahibiz. Ancak tüm parçalara sahip olursanız resmi anlamlandırmaya başlayabilirsiniz." Başını sallıyor. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Omuz silkiyorum. "Yetkililer için bazı sorulara cevap ver. Sonunda bu lanet yeri satışa çıkar." Gülümsüyorum. "Mutfağında yanmış lazanya ye."

"Yanmış mıydı?" diye soruyor ve gözleri parlıyor.

Rahatlama, bunu sana yapar. Ben de hissediyorum.

"Yanma faktörü için on üzerinden sekiz diyebilirim ama yine de yenilebilir, değil mi?" Omuz silkiyor. "Öğrenmeye değer, değil mi?"

Soran insanlar için evrakları dolduruyorum ve havadaki tüm sorulara cevap veriyorum.

Kamyonda beni bekliyor, gözleri hep üzerimde.

Asla başka tarafa bakmıyor, bir kez bile.

Sonunda sürücü koltuğuna oturduğumda iç çekiyorum. Nihayet yola çıkmaya hazır olduğumuzda tepelerin üzerinde şafak söküyordu. Serena'yla telefonda konuştum ve Jake'in nerede olduğunu çoktan öğrenmiş.

Bizi gelişmelerden haberdar edecekler.

Bu da Abigail'in bana sürekli söylediği gibi Sarah'nın büyükannesinin özel tarifinin zamanı geldi demek.

Kontağı çalıştırırken elimi tutuyor. Kıyafetlerim arka koltukta tek kullanımlık bir poşetin içindeyken battaniyenin içinde kendimi iyice gülünç hissediyorum ama umurumda değil.

"Yarın evleneceğimizi söylemiştin." Gülüyor. "Sanırım artık teknik olarak yarın." Ben de gölgeler

içinde ona gülümsüyorum. "Gerçekten bugün evlenmek istiyor musun?"

Başını sallıyor ama gülümsemesi parlak. "Belki altı ay? Cameron'ı tanımam için bana zaman verir. Bakalım o da kabul edecek mi?"

"Altı ay kulağa adil geliyor," diye kabul ediyorum. "Ve sen iyi olacak mısın?" Sormaya cesaret ediyorum. "Cam ile, yani..."

Gülümsemesi dünyamı ateşe veriyor. "Onu seveceğimi biliyorum," diyor bana. "Çünkü o senin bir parçan. Daha iyi bir şey düşünmüyorum."

Onu kendime yaklaştırıp saçlarını içime çekiyorum ve her şeye rağmen hâlâ hindistan cevizi, rüzgârdaki korku ve evleneceğim kadın gibi kokuyor.

"Açlıktan ölüyorum," diyorum ve o da gülüyor.

"Ben de öyle. Yalan söylemeyeceğim, şu anda lazanya konusunda pek iyimser değilim."

Ama ben öyleyim.

Dünyanın en güzel yemeği olacağını biliyorum.

Olmazsa, ona aldığım çikolatayı yemek zorunda kalacak, belki çiçekleri de. Peki ya

ben?

Şey...

Onu yediğim için mutluyum.

EPILOG

Şeytan kadar siyah, cehennem kadar sıcak, bir melek kadar saf, aşk kadar tatlı.

Charles Maurice de Talleyrand

ABIGAIL

Cameron'la tanışmam üç ay sürdü.

Leo'nun benim adımı konuşmalara kattığı üç ay. *Abigail* evde normal bir kelime haline gelene kadar üç ay.

Cam'i sık sık izliyorum, Leo'nun telefonundan orada burada video parçacıkları. Aynı odada hiç bulunmamış olsak da onu yavaş yavaş tanıyorum.

Neredeyse onu şimdiden tanıyormuşum gibi hissediyorum. *Neredeyse.*

Paltomu soğuğa karşı biraz daha sıkı çekip ördek havuzuna doğru yürürken karnım hâlâ gergin. Onları uzaktan görüyorum. Cameron suyun üzerindeki bir şeyi işaret ederken Leo ileride çömeliyor.

Gözlerimiz çocuğun başının üzerinde buluşuyor ve Leo başını sallıyor. Buraya kadar her şey yolunda. Her şey plana uygun gidiyor. Leo'nun gülümsemesi ruhumu her zamankinden daha çok şakıtıyor. Her geçen gün daha da fazla.

Sadece oğlunun beni onun yarısı kadar sevmesi için dua ediyorum.

"Hey, şampiyon," diyor ben biraz daha yaklaşıncı. "Bak kim gelmiş, dostum. Bu Abigail."

Umarım evrendeki en büyük kahverengi gözlere sahip küçük adama bakarken gülümsemem yeterince parlaktır. Umarım merhaba derken yaptığım aptalca el sallamamı beğenir.

Tanrım, umarım benden hoşlanır.

Lütfen, lütfen benden hoşlansın.

Dualarım içten içe yüzümü buruşturuyor, ama dıştan sanırım sallamaya devam ediyorum. Bunu planlıyordum. Bunun için umutlanıyorum. Aynı zamanda bundan korkuyorum.

Ama Cameron küçük tatlı parmaklarıyla bana el sallarken, her şeye degeceğini biliyorum. Bedeli ne olursa olsun. Çocuk çok sevimli, tıpkı babası gibi.

"Abigail," diyor ve sırtıyor.

Leo ona gülümser. "Bu doğru, Cam. Abigail hakkında her şeyi duydun, değil mi?" Cam başını sallar. Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. "Fotoğraflarını da gördük, değil mi?" Bir baş sallama daha.

Leo konuşmaya devam ederken ben gülümsemeye devam ediyorum.

"Peki Abigail için ne getirmiştik, belki bugün onu görebiliriz diye? Hatırlayabiliyor musun?"

Cam'in gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. Babası bana göz kırparken o neşeyle babasının cebini karıştırıyor. "İşte bu, anladın şampiyon!"

Cameron'ın elindeki katlanmış renkli kart parçasını görmek nefesimi kesiyor.

Benim bir sopa resmim var. Kesinlikle benim. Mum boyayla bile kendimi tanıyabilirim. Ayrıca, saçımın rengini de tanıyorum.

yaz barbeküsünden bir elbise. Ayrıca, çizimdeki yanımdaki çubuk figürü gerçek bir hediye. Leo bir

çöp adam kadar seksi bile görünüyor. Çizimi işaret ederken ona göz kırpıyorum.

Kaşını kaldırıyor ve onun da hoşuna gittiğini anlıyorum.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyorum ve Cameron başını sallıyor.

"Baba," diyor ve uzun boylu, düşünceli olanı işaret ediyor. "Abigail," diyor ardından. Kalbim yerinden fırlıyor. Patlıyor.

Bu sözleri söyler söylemez kalbim o küçük çocuğa ait oluyor. "Sana sevimli olduğunu söylemiştim, değil mi?" Leo nefes alıyor ve ben başımı sallıyorum. Ah, nasıl da biliyorum.

Cameron'a fotoğrafım için teşekkür ediyorum ve sanırım bu tanıştırma saçmalığında gerçekten iyiyim, çünkü ona teşekkür eder etmez küçük elini benimkine uzatıyor ve beni ördekleri beslemek için yanına çekiyor.

Cameron çimlerin üzerine kuş yemi atarken Leo, "Senden hoşlanıyor," diye fısıldıyor. "Bence biraz zaman tanınırsa, babasının olduğu kadar büyük bir hayranın bile olabilir."

Gülümsemem parlak. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Biliyorum."

Cam bir avuç tohumu özellikle yükseğe fırlatırken alkışlıyorum. Küçük çocukları havalı bir yumrukla cesaretlendirmenin görgü kurallarının ne olduğundan emin değilim ama bunu yapacağım.

"Ben de onun büyük bir hayranı olacağımdan eminim," diyorum Leo'ya.

Ellerimi tutuyor. Soğuğa karşı sıcaklar. "Öyle mi?" Başımı sallıyorum. "Evet."

Teknik olarak altı aylık düğün tarihimizden üç ay uzakta olduğumuzu düşünürsek, bu gerçekten de iyi oldu.

Henüz rezervasyon yaptırmadık, hepsi teoride.

Ama yakında.

Elimizden geldiğince çabuk.

Serena yıl sonunda Jake'in evine taşınıyor ve baharda psikiyatrik duruşmasından önce burayı düzene sokacak. Onun yerine benim taşınmam gerekiyor.

Ve bu stresli, karmaşık, yoğun, harika, hızlı, korkutucu ve... Her şey.

Her şey var.

Leo içgüdüsel olarak "Nefes al," diyor. "Her şey yolunda gidiyor."

Ve iyi gidiyor. Cameron kuşlara bir avuç daha atmadan önce tekrar el sallıyor. Leo

yaklaşıyor, dudakları kulağında bir hayalet gibi. "Hiç düşündün mü?"

Aptal rolü yapıyorum. "Neyi düşündün?"

Ama o benim içimi görüyor. Parmakları benimkilerin arasından geçip sıkıyor.

"Dalga geçme. Dikkat etmezsen daha sonra başına gelecekleri biliyorsun." Buna güveniyorum.

"Birine ihtiyacım var," diye devam ediyor. "Bunun ikimiz için de iyi bir hamle

olduğunu biliyorsun." Ve ben de bunun iyi bir hamle olduğunu biliyorum.

Büyük bir hamle olsa bile.

İş yerindeki çocuklar aylardır bana çok iyi davranıyorlar. Ayrıldığımda onları çok özleyeceğim.

Yine de, en azından Sarah sonunda seksi cadaloz pençelerini pembe gömlekli Jack'e geçirmeyi başardı, kartlarda bazı çift randevular olmalı.

Ve Diva's. Hala Diva'ları yapabiliriz.

"Ciddiyim," diye fısıldar Leo. "Birine ihtiyacımız var. Sen istemezsen ben işe almak zorunda kalacağım." Ama ben istiyorum.

Gerçekten istiyorum.

"En az otuz gün tatil istiyorum," diyorum ve gözlerini deviriyor.

"İstiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Ve her öğle yemeğinde yeni ve seksi patronumun izniyle masamda öğle yemeği." Sırıttıyor. "Bakalım ne ayarlayabilecek."

"Ve onun her gün smokin giymesini istiyorum. Her gün. Her gün. Belki Noel arifesinde Noel Baba gibi giyinmesi hariç." Kendi kendime gülüyorum. "Sakalın için şu aptal beyaz spreyden almalısın."

Başımı eğiyor. Gözleri bana doğru parlıyor. "Bu isteklere dikkat etmelisin, Abigail. Eğer dikkatli olmazsan, hiç beklemediğin bir anda kendini ofisin ortasında çınlıçıplak bulabilirsin. Düzenli olarak."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu bir tehdit

mi?" "Bu bir söz."

Elimi uzatırken gülüyorum. "O zaman anlaştık, ortak."

Onu eline alıyor ve her zamanki gibi elindeki gül nefesimi kesiyor. Tıpkı o gün benzin istasyonunda olduğu gibi. "Yeni işinize hoş geldiniz, Bayan Summers."

Nefesi ağzımda ılık, Cam göletteki ördeklere el sallarken alını benimkine değişiyor. "Bu gece," diyor ve

tenim karıncalanıyor.

"Tepeler mi?"

Başını

sallıyor.

Yanaklarım yanıyor.

Sonra Cam koşarak yanımıza geldi. Leo onu havaya kaldırırken sırıttıyordum.

"Söylesene şampiyon," diyor ve gözleri parlıyor. "Abigail'i de yemeğe davet etmeye ne dersin? Ona kaplumbağanı gösterebilirsin, değil mi? Kaplumbağaları sever."

Lütfen evet de. Lütfen, lütfen evet de.

Kendimi küçük bir imparatorun önündeki gladyatör gibi hissediyorum, kaderim onun elinde dengede duruyor ve beni tekrar dövüşürken görmek isteyip istemediğine o karar veriyor.

Cameron başını sallar.

Deli gibi sırıttıyorum.

Ve o bana kaplumbağasını anlatırken, duyduğum en tatlı sesiyle, onu sonsuza dek seveceğimi biliyorum. Tıpkı babası gibi.

Bu gece, Cam çoktan yatmışken Hereford'dan arabayla gelmek zorunda kalmayacağım ilk gece.

Kovalamacanın vaadi yemek boyunca karnımda titriyor. Leo'nun

gözlerinde bana geri yansıdığını görüyorum.

Ayakkabılarımı daha mantıklı topuklularla değiştirdikten sonra dışarıda bekliyor. Beni karanlığın içinden geçirip tepenin zirvesine kadar götürürken elimi tutuyor.

Rüzgâr yüzümü savururken bile karanlığa gülümsüyorum. Onu

sırtımda hissediyorum. Kıçımdaki kabarıklığı

hissediyorum.

Bu bok hiç eskimiyor.

Canavarım muhteşem, cehennem kadar ateşli ve hiç olmadığı kadar

gaddar. Sesi sıvı saten gibi, kabuslar ve bakire gözyaşlarıyla

damlıyor.

Kalbim deli gibi çarpıyor.

Çılgın gibi *hissediyorum*.

Ve onu bunun için seviyorum.

Ağzını kulağıma bastırıyor.

Nefesimi tutuyorum.

Bekle.

Her kasım o an için gergin duruyor. O an

gelene kadar.

Ve o anda hayattayım. "Kaç"

dedi canavar.

Ve, lanet olsun, nasıl da seviyorum.

SON

TEŞEKKÜRLER

Vay canına. Bu kitap benim için gerçekten bir şeydi. Derinlere i n e n ve bitirene kadar içimi ölümüne kavrayan o ruh kitaplarından biri.

Her zaman olduğu gibi, yol boyunca bana yardım eden pek çok insan oldu.

Boğazını temizler

John Hudspith, muhteşem editörüm. Seni seviyorum ve sen harikası. Bunu sensiz yapamazdım. Hepsi bu kadar.

RBA Designs'dan Letitia Hasser, bu kapakla NELER OLUYOR? Ne kadar muhteşem bir şey yapabilirsin ki?! Sihirli güçlerin var ve onlara bayılıyorum.

Muhteşem fotoğraf için Wander Aguiar'a ve fotoğrafı sorunsuz bir şekilde edinmeme yardımcı olduğu için Andrey'e teşekkür ederim.

Jonny James, kapakta *yer* alan saf muhteşemliğin mutlak irisi olduğu için. Smokinle yüzme havuzunda yarı batık halde harika görüldüğün için teşekkür ederim. Bu harika. Yazmama yardımcı oldu. Kesinlikle.

Ayrıca çok kibar, tatlı ve alçakgönüllü olduğu için - bunlar muhtemelen smokinden bile daha muhteşem olan bir dizi özelliktir. Yine de yakın, yalan söylemeyeceğim.

Read Owl Book Trailer'dan Jon'a (aynı zamanda benim diğer yarım) - Bait fragmanından çok gurur duydum ve çok etkilendim. Muhteşem bir şey ve yaratılması sırasında epik bir baş belası olduğum için özür dilerim.

Çılgınlıkların ortasında kaldığımda her zaman arkamı kolladığın için Özel Kalem Müdürüm Tracy. Sana güveniyorum ve her zaman yanımda oluyorsun. Teşekkür ederim.

Bu projede bana inanılmaz destek olan yazar arkadaşlarım - Isabella Starling, Leigh Shen, Willow Winters ve Jo Raven. Hepinizi seviyorum.

Isabella, evet, yine senden bahsediyorum. Hayatımda olman onu daha iyi bir yer haline getirdi. Bana ilham veriyorsun, beni şaşırtıyorsun ve seninle gurur duyuyorum. Sana arkadaşım demekten onur duyuyorum. Ve evime her zaman hoş geldin. *Lütfen yakında tekrar gel... Lütfen... *

Beni her gün gülümseten diğer tüm yazar dostlarıma. Artık kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Beta okuyucularıma - coşkunuz her şey demek. Tabii ki, her zaman olduğu gibi, erken geribildirim için her zaman çok güvendiğim inanılmaz Louise Ramsay.

Bait'in yaratımı boyunca beni neredeyse hiç görmeyen ve aralıksız kitap konuşmalarına sabırla katlanan arkadaşlarıma. Özellikle de Maria, Dom ve Lisa'ya... Hepinizi seviyorum.

Blog yazarlarına, eleştirmenlere, kitap grubu üyelerime ve çalışmalarımı destekleyen siz harika insanlara. Sizler olmadan bunu yapamazdım. Benim için yaptığınız her şeye minnettarım ve sonsuza dek minnettar kalacağım.

Ve bir projenin derinliklerine gömüldüğümde uzakta olmanın bana çok acı verdiği aileme - Annem, Babam, Brad ve Nan - desteğiniz her zaman dünyalara bedeldir. Yanımda olduğunuz için her gün şükrediyorum.

YAZAR HAKKINDA

Jade'in zaman geçtikçe kendisi hakkında söyleyecek çok az şeyi var, bir yazar olduğu dışında, ama bu gerçeğe oldukça mutlu. Hayali gerçekliklerde yaşamak ve meşru bir mazerete sahip olmak gerçekten istediği tek şey.

Jade, romanlarından beklediğiniz kadar edepsiz ve müstehcen konuşmak onu gülümsetiyor.

Galler kırsalında bir çift tazı ve onun doğuştan gelen tuhaflığıyla baş edebilecek bir adamla birlikte yaşıyor.

Jade'i şu adreste bulabilirsiniz (ya da

onu takip edin - buna bayılıyor):

<http://www.facebook.com/jadewestauthor>

<http://www.twitter.com/jadewestauthor>

<http://www.jadewestauthor.com>

[Haber bültenine buradan kaydolun, size spam göndermez ve bazı güzellikler kazanabilirsiniz :\)](#)

AYRICA JADE WEST TARAFINDAN

[Buy Me Sir](#)

[Dirty Bad Strangers](#)

[Bana Baba De](#)

